

ĐỐI

hữu chiến

tuan bao
doi lap
cuc ta
khong
cong sai

Wasn
DS531
D6424

chủ trương biên tập **Chùm** và nhóm **Sóng**

15

NOVEL

ĐỜI

TUẦN BÁO ĐỔI LẬP CỤC TẢ KHÔNG CỘNG SẢN

15

PHÁT HÀNH MỖI SÁNG THỨ NĂM TRONG TUẦN

1 CHỦ ĐỀ : GIÁNG SINH, HƯU CHIẾN HAY NGỪNG CHIẾN

● HƯU CHIẾN GIÁNG SINH của : vươnghữubột ● THUNG LŨNG BÚP BÊ : lả lướt luận của tềđê ● ĐI BOUM ĐÊM GIÁNG SINH của : lamthiên hương và nguyênhoàngđoan.

2 CHÍNH TRỊ

● LỄ, TẾT, HƯU CHIẾN NGỪNG BẮN ĐỀ LÀM GÌ, ĐƯỢC GÌ, LỢI GÌ của : nguyênhữudông ● ĐẠO và ĐỜI của : nguyênduyhihnh ● NHỮNG KẾT QUẢ CỦA MỘT CUỘC ĐIỀU TRA QUỐC TẾ VỀ TÍNH DỤC VÀ THANH NIÊN : v.p. ● VỤ ĐẠI SỬ VĨNH THỌ GIẢ DẠNG PHÚ THƯƠNG HƯƠNG CẢNG ĐI CHƠI GÁI BỊ MẮC VẠ : đời ● CHỦ NHIỆM TUẦN BÁO MUỐI SAIGON KÊU CỨU : đời.

3 VĂN NGHỆ

● KỂ TỚI SAU truyện dài của cungtíchbiên ● MỘT SÁNG CHỦ NHẬT NHÂN RỒI : truyện ngắn của thảonhien.

4 CÁC MỤC THƯỜNG XUYỀN

NÓI VỚI ĐẦU GỐI ● THƠ ĐỜI ● TRUYỆN ĐỜI ● TIỀN SỬ ĐỜI ● SINH TỬ PHÙ ● TRANG PHỤ NỮ. ● TRANG THƠ ● CINÉ TIVI ● NGƯỜC ĐỜI. ● SINH HOẠT VĂN NGHỆ

ĐỜI ▼ NĂM THỨ NHẤT ▼ SỐ 15 ▼ TUẦN LỄ TỪ 25-12-1969 ĐẾN 01-01-1970

Tòa soạn
143-145 Cống Quỳnh
Saigon
Đ.T. 22.323

Chủ nhiệm
Bà Trần thị Anh Minh

Chủ trương biên tập

CHU TỬ
và nhóm Sống

GIÁ 30đ

Giao dịch quảng cáo
Hội ông Linh
143-145 Cống Quỳnh
SAIGON

đấu tranh cho đối

CHÁN GHÚA

TÒA SOẠN TỰ KIỂM DUYỆT CẢ BÀI

W29117

101

SỐ SAU:

đặc biệt về ma túy và hội thảo của những người ghiền, đang ghiền hoặc đã «cai» đã tự giải thoát

Đây là một cuộc chiến tranh kỳ lạ trong lịch sử. Nhưng ngày hưu chiến ngắn ngủi này cũng chỉ làm tăng thêm cái tánh chất kỳ lạ của cuộc chiến mà thôi.

Cuộc chiến tranh kỳ lạ vì chính những người cầm súng bắn nhau lại không chịu công nhận, không chịu nhìn mặt nhau. Chánh phủ VNCH thì nhân danh tính cách hợp pháp, dân cử của mình mà nhận làm đại diện chính thống của toàn dân, không công nhận Bắc Việt, lại càng không thừa nhận chi nhánh của CS BV ở miền Nam. Bên kia, chánh phủ Bắc Việt và chánh phủ tự gọi và Cách Mạng Lâm Thời cũng không thêm nhìn nhận rằng họ đánh nhau với chánh phủ VNCH, mà chỉ nhận đang đánh nhau với Mỹ.

Một điều kỳ lạ nữa là trong khi đánh nhau cả hai phe lâm chiến đều nêu lên những mục tiêu hầu hết là những điểm giống nhau. Cả hai đều nhân danh dân tộc, nhân danh hòa bình, nhân danh dân chủ tự do và công bằng xã hội. Điểm khác biệt quan trọng nhất là một bên chống Mỹ, một bên chống chủ nghĩa Cộng Sản. Nhưng mà Mỹ và Cộng Sản trên thế giới lại đang tìm cách bắt tay nhau?

Hưu chiến nhỏ giọt để làm gì?

Trong bất cứ cuộc chiến tranh nào mục tiêu của mỗi phe lâm chiến là gì, nếu không phải là một trong mấy điểm sau đây:

- Chiếm đất đai, thành trì
- Tiêu diệt đối phương,
- Làm lụn bại tinh thần chiến đấu của đối phương để thống ngự họ.

Nhưng trong cuộc chiến tranh mà chúng ta đang tham dự, trực tiếp hoặc gián tiếp, cả ba mục tiêu cổ điển trên đều không đúng nữa.

Phe Quốc gia chúng ta không chủ trương chiếm đất ở miền Bắc, không chủ trương tiêu diệt hết các anh em Cộng sản đang cầm súng bắn ta, và cũng không chủ trương thống ngự họ như những quân và dân chiến bại.

Phía Cộng sản thì chỉ coi Mỹ là đối phương, nhưng cũng không nhằm chiếm đất hay tiêu diệt người Mỹ, và cũng tăng lời quên rằng chính họ, chính cuộc vũ trang khởi

hưu chiến Giáng Sinh

loạn của CS đã rước người Mỹ mang quân sang đây lập căn cứ, rải bom đạn, thả thuốc khai quang... Cộng Sản hầu như chỉ nhằm mục tiêu chính là đánh vào tinh thần dân Mỹ. Và hiện nay họ cũng chỉ còn mong ở một điểm đó thôi.

Chính vì nhắm đánh vào tinh thần chủ hòa của dân Mỹ và thế giới mà Cộng sản đã đề nghị một cuộc hưu chiến nhân dịp lễ Giáng sinh cách đây ba năm. Đối với Cộng Sản thì nhất cử nhất động của họ đều có ý nghĩa chánh trị. Một cuộc hưu chiến một cuộc tấn công, một trái hỏa tiễn hay một vụ đặt chất nổ đều có mục đích chánh trị chứ không phải chỉ thuần quân sự. Mà mục tiêu họ nhắm vào thì ở tận bên Mỹ và các nơi khác trên thế giới chứ không phải Việt Nam.

Cuộc hưu chiến Giáng sinh, đối với Cộng Sản là đề nghị trang một bộ mặt hiếu hòa với dân Mỹ. Họ không chọn một ngày lễ thuần túy Việt Nam để khởi sự như ngày tết chẳng hạn. Họ không chọn một ngày lễ của đa số dân Việt Nam như ngày rằm tháng bảy sá tội vong nhân chẳng hạn. Nhưng họ chọn ngày Lễ Giáng Sinh vì ngày đó không phải chỉ có người Việt theo Thiên Chúa giáo đã làm lễ, mà chính vì đó là ngày lễ của đại đa số dân Mỹ. Ít nhất dân Mỹ cũng cảm thấy hài lòng khi biết con em họ được ăn một cái lễ Giáng sinh yên ổn tương đối. Dân Mỹ sẽ cảm thấy CS vừa hiếu hòa, vừa tôn trọng tín ngưỡng, vừa biết chiều theo ý kẻ khác.

Cuộc hưu chiến như vậy, rút không có ý nghĩ nhân bản và dân tộc

nào cả. Đây chỉ là một thủ đoạn chiến tranh mà thôi. Binh thuyết gia trứ danh Clausewitz đã viết rằng: «Kẻ xâm lăng khôn ngoan nhất luôn luôn tìm cách tỏ ra rằng mình là người bênh vực hòa bình». Cũng chính vì thế đưa nhau đề tỏ ra mình là người yêu hòa bình, mà các phe lâm chiến tiếp tục ban những lệnh hưu chiến nhỏ giọt khác.

Những cuộc hưu chiến đó không làm cho cường độ tàn khốc của chiến tranh giảm bớt bao nhiêu. Không làm cho chiến tranh mau chấm dứt hơn. Không giúp cho người lính được nghỉ xả hơi vì họ vẫn luôn luôn phải pháp phồng để phòng. Thành ra những cuộc ngưng chiếm tạm thời đó không còn ý nghĩa.

Thông điệp Giáng Sinh

Cho đến năm nay, những cuộc ngưng chiến ngày lễ Giáng Sinh đã thành một thông lệ, cho nên chúng ta không còn những hồi hộp vui mừng như những lần đầu nữa. Chúng ta cũng không kỳ vọng nhiều ở cuộc hưu chiến ngắn ngủi đó nữa.

Những đồng bào Thiên Chúa Giáo sẽ có một ngày tạm yên để dọn lòng chờ đón ngày lễ linh thiêng. Đối với đồng bào theo Thiên Chúa giáo, cũng như với hàng tỷ tín đồ Thiên Chúa giáo ngày Giáng Sinh vẫn mang một thông điệp hòa bình. Thiên Chúa giáng sinh xuống cõi trần là để mang lại hòa bình cho nhân loại. Nhưng chỉ cho nhân loại có thiện tâm mà thôi.

Với tinh thần của thông điệp Hòa bình đó, chúng tôi thiết tưởng nhân dịp ngày hưu chiến Giáng sinh

này, cần phải đề cập tới 1 cuộc chấm dứt chiến tranh toàn diện và lâu dài. Chúng ta không có quyền làm ngơ, chúng ta không có quyền lẩn tránh đối với vấn đề ngưng chiến. Bởi vì đó là 1 khát vọng lớn lao và xa xa nhất của dân tộc. Bởi vì đó cũng là mục tiêu tối yếu là lập trường chánh trị mạnh mẽ nhất của những người đang chiến đấu. Tất cả các cuộc chiến tranh đều có mục tiêu là hòa bình.

Đề cập đến vấn đề chấm dứt chiến tranh không thể chỉ xét ở riêng một khía cạnh tình cảm không thể xét ở riêng một khía cạnh lợi lộc không thể xét bằng quan điểm của một phe bên này hay phe bên kia. Mà phải xét bằng cái nhìn tổng quát, mọi khía cạnh lấy tinh thương dân tộc và tinh thần hòa bình mà Thiên Chúa đã rao giảng trước đây hai ngàn năm làm căn bản.

Về mặt chánh trị chánh phủ Việt Nam Cộng Hòa, bên Hành Pháp cũng như bên Lập pháp, nhân dân Việt Nam Cộng Hòa, các đảng chánh trị cũng như các tôn giáo, cần phát động một cuộc nghiên cứu thảo luận đề nghị những giải pháp cho vấn đề chấm dứt chiến tranh. Cuộc nghiên cứu, thảo luận, đề nghị đó có thể thực hiện một cách công khai. Đề tỏ cho cả thế giới biết tinh thần hiếu hòa của chúng ta. Để dành lấy thế chủ động về chánh trị.

Như vậy những cuộc hưu chiến nhỏ giọt này nếu không đủ mang lại hòa bình thì ít nhất cũng tạo cơ duyên cho hòa bình trở lại.

YHB

KHA TRẦN ÁC

Kha Trần Ác già từ báo bỏ

Vụ báo Chính Luận bị khủng bố làm Kha Trần Ác quyết định sẽ già từ làng báo. Không phải vì rêu. Bằng cớ là sau khi bị bán 4 phát không nếm, Kha Trần Ác vẫn tiếp tục chửi vung vít, đầu có biết ngán. Nhưng lúc này, Kha Trần Ác hết muốn viết lách vì lý do sau đây:

Đành rằng khi mình không đội trời chung với Cộng sản, mình phải chấp nhận mọi hiểm nghèo do đối phương mang tới. Không những chấp nhận mà còn chờ đợi. Nhưng mình không thể chấp nhận tình trạng tử diện thù địch, không những đối phương khủng bố, tìm cách mẫn thối mình, mà cả «quốc gia» cũng khủng bố tìm cách mẫn thối mình, làm khó dễ, làm tình làm tội, quật lên quật xuống, hành hạ mình tàn tệ hơn là đối xử với kẻ thù. Từ lâu Kha Trần Ác vẫn nhẫn nhục chấp nhận tình trạng tử diện thù địch này, nhưng bây giờ thì chịu hết nổi, mệt mỏi, chán nản đến cùng cực rồi. Nhất là biết rằng mình cứ tiếp tục thì cũng chẳng đi tới đâu, không có lợi gì cho ai chỉ thiệt cho bản thân mình. Cho nên đành đầu hàng, Ai muốn kết tội mình là «rét» là hèn, là khiếp nhược thì cũng xin nhận, nhận với lương tâm thanh thản. Mà có nhẽ rét thực. Sức mảy mà thi gan với cả Cộng Sản lẫn Quốc gia, vô sản với tư bản vv..

Với ý định kể trên, Kha Trần Ác sẽ tiếp tục duy trì Báo Đới từ nay đến Tết, sẽ chửi vung vít để báo Đới bị đóng cửa và Kha Trần Ác sẽ đổi nghề. Nghề gì? Bất cứ nghề gì. Sửa xe Honda,

nuôi gà... Miễn là không phải nghề Báo Bò.

Chán Chúa

Số này là số đặc biệt về Giáng Sinh. Không phải là «siêu nhân» như Nietzsche, nhưng Đầu Gối cũng nghĩ như Nietzsche rằng «Thượng Đế chết rồi».

Vốn là người không theo đạo nào, không tin có Chúa, không tin có Phật, Đầu Gối cho rằng Thượng Đế chỉ là một nguy tạo của trí thức, Chúa chỉ là tượng trưng cho niềm hoài vọng của mỗi người chúng ta. Trước kia, khi còn trẻ, còn hăng say còn tin tưởng, Chúa của Đầu Gối, không phải Jésus hay Phật Thích Ca, Chúa của Đầu Gối là Lý Tưởng là Tình Yêu, là Tình Bạn. Bây giờ thì Đầu Gối chán Chúa rồi, chán cả lý tưởng, lẫn tình bạn, tình yêu. Chỉ còn lại sự cô đơn và sự chờ chết. Lại tránh nghĩ xót thương cho anh Nguyễn đức Quỳnh. Dù sao thì anh vẫn còn ngây thơ, còn yêu đời hơn mình vì anh còn viết chúc thư để lại cho đời, tin rằng chúc thư của mình sẽ giúp ích, sẽ soi sáng cho lớp người mai hậu.

Đầu Gối viết những giòng này giữa đêm 19-12-69 đêm kỷ niệm toàn quốc kháng chiến. Cách đây 25 năm, cũng đêm 19-12. Đầu Gối đã thức suốt đêm, chiến đấu suốt đêm mà không biết mệt. Bây giờ thì nếu Đầu Gối có thức đêm, thì chỉ là để đánh xi phé. Mà cũng chưa bao giờ Đầu Gối thức nổi quá 11 giờ, dù là để đánh xi phé. Vì sức khỏe tàn tạ. Càng nghĩ càng giận cho Cụ Hồ.

Tôi muốn bắt chước Giáo chủ Nguyễn đức Quỳnh viết một chúc thư độ 500 trang. Một hồi ký thì đúng hơn, kể lại cuộc đời chó đẻ

của mình lồng trong vận mạng chó đẻ của dân tộc. Nhưng chắc không đủ can đảm. Giá bây giờ có thằng cha Mạnh thường Quân nào dám

liều đặt tiền trước «com mắng» mình thì mình mới viết nổi.

Đáng nhẽ kỳ này tuần báo Đới bắt đầu đăng tải chúc thư của học giả Ng. Đức Quỳnh như đã loan báo trong số trước. Nhưng vì chưa có thì giờ tiếp xúc với anh nên chưa đăng.

Kể ra, anh gửi chúc thư tới tức là đồng ý cho đăng rồi, nhưng dù sao cũng phải hỏi ý kiến anh cho phải phép. Đọc cái đoạn mở đầu trong chúc thư của anh mà rầu thú ruột, vì cái tâm trạng anh mô tả đoạn đó chính là tâm trạng chung của những ai đã tham gia cuộc «kháng chiến thần thánh» (!) cách đây 25 năm.

Đầu Gối xin trích đăng đoạn mở đầu như sau:

Hăm năm năm thi hơi
(1945-1969)
Khôn cũng chết
Đại cũng chết
Biết thì sống

Trạng Trình (Thế Kỷ XVI)

Một vài hình ảnh xa xưa

Chiều nay, thân hình gầy yếu co ro trong manh áo ấm, nhìn ra con đường lầy lội, nơi ngõ hẻm trước nhà, giòng triền miên suy tưởng đưa chúng tôi sống lại những ngày hào hùng và ngồng cuồng của mùa thu hai mươi năm năm trước. Mới đây mà đã hai mươi năm mùa lá rụng... Thời gian trôi nhanh. Tóc mau bạc. da chóng nhăn. Mà 25 năm dài

tranh đấu đã đem lại được những gì cho nước non cho nòi giống?

Nhớ ngày nào... Bao anh em trong bọn chúng tôi đã tay không lên đường chống giặc. Bao anh em khác đã hăng hái giờ cao bỏ đuốc, chầm lửa đốt cháy nhà mình, đã hưởng ứng chính sách «vườn không nhà trống».

Tất cả chúng tôi đã ra đi, mang một lòng tin sắt đá là sẽ chiến thắng ngoại xâm, sẽ đưa nước non vào cảnh vinh quang, huy hoàng như chưa từng thấy trong lịch sử. Với tất cả khí giới, chúng tôi chỉ có một tấm lòng.

Chỉ thoáng nhìn đất nước ngày nay, chúng ta đã quá hiểu là tấm lòng không chưa đủ. Nhiều khi tấm lòng cao đẹp còn có thể đưa nước non vào cảnh lầm than điêu đứng.

Và cũng đã sắp xỉ hai mươi năm mùa thu rồi. Vì «lãnh tụ» cuộc kháng chiến Thần Thánh nhân dịp đi qua Đền đức Thánh Trần Hưng Đạo có ghé vào thăm đền. Rồi cảm hứng dâng lên, đã ngועh ngoặc lên tường 2 câu thơ quá khiêm tốn sau đây:

Bác đưa một nước qua Nô lệ

Tôi giắt năm châu đến Đại đồng
Gần 25 năm trôi qua, năm châu chưa biết ngày nào mới Đại Đồng, mà non nước thì rõ ràng là còn chìm đắm trong những cơn giông tố phũ phàng khủng khiếp..

Ôi cơ đồ! Mà cũng ôi lãnh tụ!

Ngày nay chúng tôi đã quá già, già vì đau yếu, già vì lo âu. Chúng tôi không còn muốn trách móc ai, muốn đổ trút trách nhiệm cho ai nữa. Vì dù hiện trạng đất nước có ra sao, chúng tôi cho là ít ra chúng tôi cũng đã chịu phần trách nhiệm.

Trách nhiệm vì đã có lúc cả tin những «lãnh tụ anh minh» Trách nhiệm vì không đủ sáng suốt nhận định hoàn cảnh nước nhà. Trách nhiệm vì đã không am hiểu tình hình quốc tế. Trách nhiệm vì đã không yêu bản thân mình cũng như đồng bào mình cho đúng mức. Trách nhiệm vì đã không đủ mạnh mẽ lật đổ những tượng trưng ruộng nát. Trách nhiệm vì đã không đủ sức thức tỉnh đồng bào.

Còn biết bao nhiêu gốc tội nữa, chúng tôi chưa đủ bình tĩnh và khiêm tốn tìm ra cho đủ.

Bây giờ có thể làm được những gì để chuộc lại phần nào tội lỗi? chúng tôi nghĩ và cảm thấy chỉ có, thể làm việc hữu ích bằng cách phân tách những lỗi lầm đã phạm để tránh cho các người đi sau, khỏi vấp ngã thêm.

Trước khi làm công việc ấy, tôi cũng xin phép đọc giả được giở vài giọt nước mắt cảm hoài, tưởng nhớ đến biết bao bạn thời ấy, còn hai mươi tuổi, và đến bao «tấm lòng» ngày nay không còn nữa, và sung sướng hơn chúng tôi họ đã trả giá đầy đủ những lỗi lầm bằng chính xương máu của mình.

Nguyễn đức Quỳnh

Thanh Chiêu tuyệt thực

Được tin kỳ giả Thanh Chiêu Chủ nhiệm tuần báo Muối Saigon đã khởi sự tuyệt thực tại câu lạc Bộ Báo chí để phản đối sự đàn áp, khủng bố của chính quyền tỉnh Gia định đối với cá nhân anh và gia đình anh. Hồi báo Đới bị «bỏ», anh Thanh Chiêu đã đề nghị: anh và một số kỳ giả sẽ cạo đầu tuyệt thực để ủng hộ báo Đới. Đều đáp lại, lúc này báo Đới nguyện làm bất cứ cái gì để ủng hộ anh. Vậy yêu cầu đồng nghiệp «Muối» cho biết ý kiến, Đới phải làm gì. Riêng Đầu Gối thì lúc này chán tất cả, kể cả tranh đấu, nhưng vì bôn phận, không thể không ủng hộ anh.

Chuyển hướng

Tu sĩ Nguyễn duy Hình đề nghị báo Đới nên chuyển hướng đặc biệt chú trọng đến những vấn đề cải tạo xã hội. Anh nêu một tỷ dụ: Saigon hiện nay có trên hai trăm ngàn người ghiền ma túy gồm đủ các thành phần: già có, trẻ con, bé con có, đàn ông có, đàn bà có, trí thức có, lao động có. Trên hai trăm ngàn dân ghiền này là một cái đại họa cho dân tộc. Cần phải giải thoát những người đó. Anh đưa trường hợp cá nhân anh làm điển hình.

Anh đã ghiền và chích thật nặng đã

đọa cực kỳ, vậy mà anh tự giải thoát được trở thành một tu sĩ lo việc cứu khổ cho Đới. Anh đề nghị báo Đới sẽ làm một số đặc biệt về cái đại họa ghiền. Anh sẽ đứng ra tổ chức một cuộc hội thảo gồm những người đang ghiền, đã ghiền nhưng đã tự giải thoát. Anh sẽ trình bày nhiều phương pháp chữa bệnh ghiền. Anh sẽ thành lập 1 viện cứu chữa những người ghiền v.v.. Đề nghị của anh được anh em hoan nghênh lắm. Do đó Đới số sắp tới là số Báo đặc biệt về ma túy. Và các bạn sẽ được coi ba bức hình Nguyễn duy Hình, Nguyễn duy Hình trước khi ghiền, khi đang ghiền và sau khi tự giải thoát được bệnh ghiền

ĐAU GAN! YẾU GAN

Nhức đầu mất ngủ, ăn không ngon, chậm tiêu hóa, nổi mề đay, nổi mụn ở mặt, nóng trong mình, bón ứt, ban ngứa. Vàng da, dùng thuốc:

TRỊ BỆNH GAN QUẢNG AN HÒA
(Số 1 đề trị gan và số 2 đề bổ gan)
Có bán ở các tiệm thuốc Bắc - K.N số 617 ngày 18-12

AI ĐÃ BỊ BỆNH ĐAU TIM

thường hay bị: hồi hộp choáng váng, xây xẩm mặt mày, ngất xỉu, bị mất bất thường, về đêm thường mất ngủ giật mình sợ hãi, suy giảm thần kinh nên dùng thuốc: **BỔ TIM QUẢNG AN HÒA** để trợ tiếp an toàn (Có bán ở các tiệm thuốc Bắc) KN số 616 ngày 18-12.

HO! SIẾNG! Các chứng SIẾNG kinh niên, ho cảm, ho đàm, khan, ho ran, tức ngực, ho nhiều ban đêm, ho lâu ngày, ho sản hãy dùng thuốc Ho: **QUẢNG AN TIÊN** (có bán ở các tiệm thuốc Bắc). Đ.T.: 90.722-K.N số 613 ngày 18-12-63

Làm cho da mặt được mịn màng
Hết mụn có tàn nhang

Hãy dùng MỸ DIỆN CAO

(Thuốc xức mụn QUẢNG AN HÒA)
Mỹ phẩm cần thiết cho nữ giới cũng như nam giới, mặt hết mụn, vết nám nhàn, nhờn sâu tàn nhang trên da mặt ra nắng không nám đen, bảo vệ da mặt được trẻ không già (Có cầu chứng tại Tòa Thượng Mại cầm bắt chước và giả mạo).

Tổng phát hành Nhà thuốc:

QUẢNG AN HÒA

169 Lê văn Duyệt Saigon
KN số: 1250 ngày 28-6-65

MỘT VỤ TỨC HỌC MÁU, VÌ QUỐC THỂ BỊ HẠ NHỤC TẠI NƯỚC NGOÀI :

Vụ Đại Sứ Vĩnh Thọ giả dạng phú thương Hương - Càng... đi chơi gái, bị mắc vạ

- Trong vụ này chúng tôi không đặt cá nhân và tư cách ông Vĩnh Thọ thành vấn đề. Vấn đề chúng tôi cần nêu trước dư luận là thái độ hỗn xược và khinh nhờn của chính phủ Nhật Bản, và lỗi lầm của những nhà lãnh đạo Quốc Gia Việt Nam trong việc chọn người đại diện tại nước ngoài.

Vụ Vĩnh Thọ đã được các báo khai thác khá đầy đủ nhưng vì thiếu tài liệu chính xác nên sự nhận định có thể thiếu khách quan vô tư. Để các bạn có đủ tài liệu phân xét và thấu triệt vấn đề, chúng tôi đã nhờ giáo sư Nhật ngữ Châm Vũ dịch nguyên văn bài báo của Nguyệt san Shu Kan Shin Cho (Chu Sơn Tân Triều «đời sống mới») số 716 ra ngày 22 tháng 11 năm 1969 tại Đông Kinh. Bài báo nguyên văn như sau :

«XÌ CĂNG ĐAN» LÀM TIỀN ÔNG Đ.S. VIỆT NAM TẠI NHẬT BẢN

► Châm Vũ dịch

- Một vụ mạo danh đi dụ gái hay là một vụ bôi lọ có chủ mưu?
- Đại sứ Việt Nam Vĩnh Thọ (53 tuổi) tự nhận là phú thương Hương Càng làm quen với một thiếu nữ Nhật Bản, rồi ăn nằm với nhau, một bận, hai bận, ba bận. Nhưng một buổi, cô gái xem Ti-Vi, thấy người yêu Phú Thương Hương Càng của mình lại là Đại sứ Việt Nam hiện trên màn ảnh cô bèn nổi giận, trực tố liên tại ty Hình Cảnh. Thế là nội vụ đổ bể tùm lum.

Theo ý kiến nhà báo. Đại Sứ Vĩnh Thọ không có vẻ gì là người biểu sắc.

Trước những lời trực tố của cô gái, Ông cương quyết phủ nhận : «Tôi là người đường hoàng. Đã bao năm nay không hề gây tai tiếng gì trên bước đường hoan lạc. Về giao du với đàn bà, tôi ít khi biết đến ai ngoài vợ tôi.»

Thế nên, trước sự thể bảo rằng, Ông giả dạng dưới một nhân vật khác để ăn nằm với cô Satô Masako (Tà Đằng Xương Tử, 26 tuổi) để đến nỗi phải ra trước pháp đình, người ta chỉ biết nói một lời, là «không may» cho Ông mà thôi.

Về cô gái chuyện xảy ra chưa đầy hai năm từ cuối tháng Ba năm ngoái, cô Satô Masako này mới từ quê nhà tại thị trấn Take-Fu (Vũ Sinh) trong Fuku I Ken (Phúc Tỉnh Huyện) (1), bắt đầu lên Đông Kinh. Thoạt thủy, xin vào làm công tại một bệnh viện, nhưng chẳng được mấy ngày đã thôi ; và rồi cô thay

đổi ba bốn chỗ làm nữa, để cuối cùng và cũng là bây giờ, cô làm chiêu đãi cho một khách sạn Trung Hoa, gọi là Tuyết Viên Điểm ở đường Tora Mon (2), (hiện tại khách sạn này mới dọn về Shin-Jukku (Tân Túc Khu) (3).

Năm ngoái, vào buổi tối nọ, chi cục trưởng của chi cục ở Đông Kinh của tờ Trung Ương Nhật Báo tại Đài Loan là Hoàng Viễn Trúc. dẫn Đại Sứ Vĩnh Thọ đến khách sạn. Cũng cần biết qua về ông họ Hoàng này. Ông ăn ở thường xuyên tại khách sạn Tuyết Viên, quen biết rất nhiều những nhân vật cao cấp của các nước miền Đông Nam Á lưu trú hay vắng lại qua Đông Kinh. thường là đường cột trong việc hướng dẫn những nhân vật này với các kiều nữ Nhật Bản. Bởi vậy, ông được mệnh danh là «tay thô công Trung Hoa tài tình tại Đông Kinh» (Nhưng ông cực lực phủ nhận mệnh danh mà thiên hạ gán cho này).

Ngay đêm ấy, tay thô công tài tình họ Hoàng giới thiệu đại sứ Vĩnh Thọ với cô Satô, bảo đây là «Phú thương Hương Càng». Thế là việc sẽ đến phải đến. Đại sứ Vĩnh Thọ thuê căn buồng tại khách sạn khác ở Meguro Ku (Mục Hắc Khu) đưa cô gái về sống chung (Cũng có người bảo cặp này thuê ở khách sạn Manshon, đường Kasumi, tại Hatoba Ku (Cảng Khu) — (4).

Kể ra, trông ông đại sứ Vĩnh Thọ đã không vẻ gì là hiểu sắc và lại, khi cô Satô trực tố ông Đại Sứ ở Ty Hình Cảnh thì theo như điều tra của phần thẩm sát viên Thet-sutani (Thiết Cốc), nhân viên này có nói : «Cô gái khai cho ông Đại Sứ những điều vô lý».

Tuy nhiên, theo một Thẩm sát viên khác cũng được trao thụ lý nội vụ, và căn cứ lời khai của cô Satô thì đầu cuối sự việc xảy ra như sau : «Ngay tối hôm đó, khi họ Hoàng giới thiệu ông Đại sứ với cô ta ở khách sạn Tuyết Viên rồi, ông nọ bèn rủ tại :

— «Này, nhà phú thương Hương Càng để ý thương cô nhiều lắm đó nên mời cô đi khiêu vũ với ông ta... Cô Satô thuận đi. Họ Hoàng bèn điều đình với chủ khách sạn Tuyết Viên cho cô Satô ra phố. Được sự đồng ý, họ Hoàng, Đại sứ dẫn cô Satô đến đường Rok-pon Moku (Lục Bản Mộc), cùng vào khách sạn Caraven Saley (?) du hí. Đêm khuya, cô Satô đòi về, nhưng họ Hoàng và ông Đại Sứ cản lại, cưỡng ép cô lên ô tô, đưa về một khách sạn ở khu Meguro. Tới đây họ Hoàng lần đi để mình ông phú thương Hương Càng với cô ta. Thế là cô bị nhà phú thương Hương Càng cưỡng hiếp.»

Theo Thẩm sát viên này, hành vi của ông Đại Sứ coi như bạo hành mà bạo hành thì ngang với tội cưỡng đoạt đồ vật.

Hai lần có chứa, hai lần phá thai

Đại Sứ Vĩnh Thọ tốt nghiệp tại hai đại học Michigan và American Mỹ Quốc. Cũng tốt nghiệp Học Viện Quốc Gia Hành Chính Việt Nam. giáo sư Trường Sĩ Quan Lục Quân Việt Nam, kể là một trong những nhà trí thức hữu hạng của Miền Nam nước Việt. Cho nên, bị vướng trong vụ này, Đại Sứ đem tất cả những danh dự này ra để bác lời cáo giác của cô Satô, rằng :

— «Tôi là người chính trực. Lời khai của cô Satô, hoàn toàn vô lý, không ai có thể tin được. Bảo rằng tôi sống chung với cô ở khách sạn ? Tôi thì tôi không hiểu tiếng Nhật. Cô Satô thì không biết cả tiếng Việt lẫn tiếng Anh. Ở cái buổi gặp ở khách sạn, hai người cứ như phỏng cả với nhau, nào có nói năng được gì. Chỉ bắt tay rồi gật đầu... OK...rồi loanh quanh độ 30 phút là hết.

«Tôi cần nói thêm, khi tôi đến khách sạn Tuyết Viên là tự cô Satô lần la đến với tôi. Phần tôi không biết cất tiếng nổi lấy một tiếng..... «NO»...để thông cảm nữa mà. Khi đứng dậy ra về, mặc dầu cô ta không yêu cầu, nhưng với tinh thần hào hiệp, tôi tự động đưa cho 10.000 Yen. Cô ta cảm ơn tôi và nhận tiền.

«Còn số dĩ không nói cho cô ta biết tôi là Đại Sứ Việt Nam Cộng Hòa vì tôi yên trí, với thời gian và với địa vị tôi ở Đông Kinh này thì còn ai là người không biết. Điều mà bảo rằng tôi tự xưng là «business man Hương Càng», là tôi vô tình, và ngỡ rằng tự xưng thế để đùa chơi cho vui mà thôi».

Phần tay «thô công Trung Hoa tài tình» Hoàng Viễn Trúc thì khai : «Cái cô chiêu đãi ấy, hàng ngày tiếp xúc với bao nhiêu đàn ông. Hôm gặp Đại Sứ đại nhân thì chính ả ta muốn cầu thân mà nay bảo Đại Sứ Đại nhân cưỡng hiếp thì không đúng.

«Tôi thì tôi không liên hệ chút nào hết đến việc giao du của hai người nên không hề giới thiệu để» ghép đôi bao giờ. Nói rằng, bảo Đại sứ đại nhân là phú thương Hương Càng thì tôi chỉ là nói chơi vui vậy thôi. Còn việc bảo rằng tôi xúi cô Satô đi ăn nằm với Đại Sứ Đại nhân thì làm gì có ?

«Bây giờ, nếu hỏi rằng cặp ấy đã ăn nằm với nhau ở Caraven Saley hay khách sạn nào tôi cũng không nhớ nữa. Cái buổi tối đầu tiên ấy, chỉ từ khách sạn Tuyết Viên cùng ra đi, rồi đến thêm một khách sạn nào đó là tôi quay về liền. Tôi xin thề độc là như thế. Nếu tôi nói sai, tôi sẽ bị xe cán hay cả nhà tôi bị sét đánh. Quyết là như vậy. Không bao giờ tôi nói dối.»

Trở lại phần cô Satô, cái việc cô ta khai bị ông Đại sứ cưỡng hiếp thì thực đáng nghi ngờ. Nếu thật bị cưỡng hiếp, sao không tố cáo với Ty Hình Cảnh ngay lúc bấy giờ, mà để sự việc qua đi đã cả hai năm trời ?

Hỏi như vậy, thì được cô trả lời rằng : «Sau khi sự thể xảy ra như vậy, nhà «phú thương Hương Càng» hứa lấy làm vợ nên mới đành dạ mà im. Và từ đấy chịu để ông Đại Sứ đưa đi thuê buồng.» Cứ như điều tra của Thẩm sát viên Machida (Đình Điền), thì từ tháng Ba đến cuối tháng Tám năm ngoái, Đại Sứ Việt Nam đưa cô gái đi thuê buồng cả thảy bảy hay tám bận.

Tựu chung, trong thời gian chung đụng ấy, theo lời khai của cô Satô, thì đã hai lần được nhà «phú thương Hương Càng» chomang thai nhưng cũng hai lần đưa đi phá thai. Chịu theo đi phá thai tới hai lần vì cô ta vẫn hi vọng được nhà «phú thương» lấy làm vợ, theo như ước định. Tuy nhiên sau lần phá thai thứ hai cực chẳng đã cô ngổ lời hỏi thẳng thì ông ông Đại Sứ chối, bảo làm gì có ước định việc chồng vợ bao giờ ! Và khi cô hỏi lần nữa là bị ông Đại Sứ bỏ rơi hẳn không đi lại nữa. Chẳng còn cách nào hơn là nhờ «ông mối» Hoàng Viễn Trúc đi tìm nhà «phú thương Hương Càng» cho biết rõ kết quả, thì «ông mối» cũng trả lời rằng đã đi mấy lần nhưng không được gặp, vì chẳng rõ «ông phú thương» bây giờ ở đâu.

Cô Satô đành âm thầm chịu đựng. Chợt hồi tháng Chạp năm ngoái, ngồi xem ti vi, đến mục thời sự chiến tranh VN thì thấy nhà «phú thương Hương Càng» lộ trên màn ảnh. Té ra, mới hay đây là ông Đại sứ VNCH tại Đông Kinh.

Đây là thủy chung lời cáo giác của cô Satô. Nếu đúng như thế, cái ngày mà Đại sứ Vĩnh Thọ lộ hình

trên tivi, quả là ngày xui xẻo của ông ta vậy.

Y thị bêu xấu để làm mất mặt tôi đây

Cô Satô cảm hận ông Đại sứ đến trần hồng ; cho rằng, sẵn sàng đem thân ra làm vật luyến ái cho người để rồi bị người lạnh lùng bỏ rơi khiến riêng mình phải hứng chịu thiệt thòi. Bèn nhờ họ Hoàng đến Tòa Đại Sứ Việt Nam hỏi thẳng ông Đại Sứ xem sự thể bấy giờ tính sao ? Nhưng rồi cô chỉ thấy ông này ra đi và trở về, bảo rằng không được gặp. Cô Satô lại nhờ họ Hoàng viết thư cho ông Đại Sứ, yêu cầu trả lời dứt khoát về việc «vợ chồng». Nhưng năm bấy là thư đi mà chẳng được lấy một lần trả lời. Cô Satô tự nhủ : «Việc vợ chồng đã chẳng đi đến đâu thì phải bồi thường cho mình chứ ?».

Với ý định này, một mặt tự cô viết thư nhờ họ Hoàng can thiệp hộ, mặt khác cũng tự thủ thư gửi thẳng cho ông Đại sứ. Nhưng, nóng lòng chờ đợi cả hai đường hồi âm mà tuyệt vọng chỉ hoàn tuyệt vọng, cô bèn đến đường Roku-pon Moku hỏi ý kiến một người từng chứng kiến sự chung đụng giữa ông Đại sứ với cô ta, xem nên đối phó bằng cách nào ? Thì chính người này khuyên cô ta nên đưa sự kiện ra trước pháp đình.

Thế là cô Satô đi kiện thực.

Quả là việc làm đầy ông Đại sứ vào cảnh tiến thoái lưỡng nan. Dẫu sao, ông, cũng khai rành rẽ như sau :

— «Tôi có đi lại với cô ta mấy bận, nhưng lần nào thì cũng chi tiền và cho tiền đoàng hoàng. Lần nào thì y thị cũng vui vẻ nhận lĩnh. Ngỡ rằng, tiền trao châu múc là xong, rồi có gián đoạn cũng chẳng sao. Nhưng y thị thì cứ lằng nhằng theo xin tiền hoài.

«Làm gì có chuyện bảo tôi ước hôn với y thị. Tôi không biết tiếng Nhật. Y thị không biết cả tiếng Việt lẫn tiếng Anh thì ước hôn bằng thứ lời lẽ nào.»

«Cái việc bảo đính hôn, rồi hai lần mang thai với tôi rồi phá thai, thuần là dối trá điều xảo. Tôi đã bày

(Xem tiếp trang 28)

MỘT SÁNG CHỦ NHẬT NHÀN RỜI

thảo trường

Duân thức dậy vào lúc ngoài trời đã trong, ánh sáng rọi qua khung cửa sổ vào phòng. Duân nằm thẳng cẳng trên giường vuốt vai khoé khoắn. Chàng gác một chân lên thành cửa sổ, và đôi mắt nhìn ra tán cây xoan đầu nhà. Một con chim nhỏ đang thoăn thoắt truyền trên cành lẩn trong đám lá xanh. Trên cao và xa, trời trong thăm thẳm.

Duân ngồi dậy đi chân không ra lan can. Không khí buổi sáng mát rượi. Duân làm mấy cử động hô hấp rồi đứng nhìn xuống khu vườn bông trước nhà.

Từ một tuần nay Duân về căn nhà của anh chị Cháp trong cư xá này ở. Duân mới xuất viện sau một tháng điều trị bệnh sốt rét rừng. Y sĩ cho Duân nghỉ mười lăm ngày và chàng liền nghỉ ngay đến anh chị Cháp. Chị Cháp là chị ruột của Duân. Duân dự định sẽ nghỉ ở đây với gia đình chị trong thời gian được phép cho khỏe rồi trở về đơn vị. Duân là trại trưởng một A. — Lực lượng Đặc Biệt ở vùng biên giới cao nguyên. Sau mấy năm sống trong rừng, Duân bị chứng sốt rét mặc dầu chàng đã uống thuốc ngừa đều đặn đúng kỳ hạn. Muối ở trên đó nhiều đến nỗi nếu để bàn tay trần không mang bao da, không bôi thuốc, người ta có thể chỉ còn nhìn thấy muối bao phủ bên ngoài mà không còn thấy tay mình đâu nữa. Có lần Duân đã vuốt một cái trên cánh tay mình và bàn tay chàng nhuộm màu muối. Sống trong một hoàn cảnh gian nguy chết chóc, Duân đã có phần nào lì lợm trước những cảnh thị rơi máu chảy nhưng cái lần

chàng vuốt muối trên cánh tay mình, và nhìn bàn tay nhuộm màu muối của chính mình, Duân cũng bắt rừng mình nổi gai ốc.

Duân bị rét rừng và phải bốc về nhà thương. Đắp bao nhiêu chăn, mặc bao nhiêu áo cũng vẫn run cầm cập nhưng vì khẩn cấp Duân được cố vấn Mỹ dùng trực thăng chở về nhà thương của họ cho nằm phòng lạnh và chữa thuốc tạm. Khi cơn bệnh thuyên giảm Duân được trả lại cho quân y viện lãnh thổ điều trị tiếp. Ở quân y viện lãnh thổ thì thiếu thốn và nóng bức, Duân chủi thề và phàn nàn giá lúc đó mà được nằm phòng lạnh của Mỹ thì khoẻ hơn là lúc rét mướt man không biết gì. Nhiều bạn bè trong binh chủng bàn về trường hợp bệnh của Duân đã quả quyết rằng Duân bị thư, Duân bị một tên biệt kích hãm về vụ gì đó rồi sinh thù oán và tên này bủa ngải cao tay sao đó đã làm cho Duân bị bệnh. Duân không tin nhưng cũng nhờ một tay bùa phép trong trại trừ thư đi cho mình, lễ lạy hết một tháng tiền lương và kết cục Duân không rõ mình khỏi bệnh vì nhà thương hay vì bùa phép.

Khi về nghỉ phép dưỡng bệnh tại nhà chị Cháp, Duân gầy và xanh mét. Chị Cháp lo săn sóc tắm rửa cho cậu em. Chị thương ái ngại lo lắng cho cậu út vất vả.

Trong những ngày ở nhà chị, Duân ăn ngủ điều

hòa và cũng cảm thấy thư thái. Chị Cháp còn đi hối thuốc Bắc về làm bổ cho em. Mấy đứa cháu nhìn ông cậu bưng bát thuốc đang ngất nhàn mặt uống chúng cười nhe răng sún.

Duân đang đứng trên lan can nhìn xuống khu vườn nghỉ ngơi thì người chị từ dưới nhà lên chị kêu:

— Chết thật. Cậu mặc áo vào chứ cởi trần vậy ốm chết.

Duân quay lại phía chị cười:

— Mát mà chị.

Người chị gái cúi nhặt đôi dép mang ra cho Duân:

— Cậu lại đi chân đất nữa. Cởi chừng đau lại bây giờ.

Duân nghe lời xỏ chân vào đôi dép, người chị nói:

— Đánh răng rửa mặt rồi mặc quần áo đi lễ với các cháu chứ. Hôm nay chủ nhật mà.

Duân lững thững đi theo chị xuống nhà, mấy đứa nhỏ đang chỉ choé mặc quần áo. Một đứa nói:

— Đi nhà thờ xong cậu cho tụi cháu đi ăn phở nghe.

Duân cúi xuống xốc một đứa lên vai vỗ về nó:

— Ủ. Hôm nay cậu bao cả nhà đi ăn phở.

Mấy đứa nhỏ con chị Cháp ở trong cư xá nên sáng nào cũng chỉ bánh mì. Bánh mì chuối, bánh mì bơ, hoặc bánh mì sữa. Sáng chủ nhật chúng mới được ăn phở và như thế nó thành thông lệ. Đi lễ, ở nhà thờ ra có nghĩa là sẽ đi ăn phở tiếp theo.

Duân dễ dàng bé xuống nói:

— Tụi bay sướng như... trời. Chủ nhật nào cũng ăn phở chứ cậu cả mấy tháng mới được ăn một lần.

Chị Cháp hối Duân sửa soạn lễ không mất lễ. Duân cầm khăn đi vào phòng tắm, miệng huýt sáo vang nhà.

Khi cả nhà trèo lên chiếc xe jeep, Duân dành lái thay anh Cháp. Đường đến nhà thờ trong trại gần xít, Duân phàn nàn:

— Gần thế này đi bộ có khoẻ không? Chát lên một xe đẩy nhóc mất công quá.

Chị Cháp nói:

— Cậu quên là sau khi lễ ra cậu còn phải đưa cả nhà đi ăn phở à?

Duân cười. Cả nhà kéo vào nhà thờ. Vị linh mục tuyên úy đang giảng về nước Chúa. Duân ngồi trên chiếc băng gỗ trơn lu lợ chẳng nghe. Duân cũng đứng lên ngồi xuống cùng với mọi người theo tiếng mõ chuông.

Đến lúc linh mục cho chịu bánh lễ, Duân mới sực nhớ ra mình khô khan. Có đạo mà chẳng bao giờ xưng tội đi lễ. Lại còn cứng kiểng bủa ngải lằng nhằng. Vị linh mục mang bánh lễ xuống hàng giáo dân đang quỳ gối chờ đợi rước mình thánh Chúa. Một tấm bánh thánh nhỏ và trắng trên tay vị linh mục, chiếc chén đồng bóng loáng để ở dưới. Giáo dân như đang hòa lang hồn mình vào với Chúa. Họ đang chờ đợi Chúa ngự vào lòng với tất cả niềm rước ao. Nhìn dáng điệu đi đứng, cách thức quỳ gối, tầm mắt sâu thẳm nhìn về một thế giới thâm nghiêm nào đó, Duân thấy rõ ràng rằng họ đang khát khao, đang trung thành với niềm tin của mình.

Vị linh mục bước đến đầu hàng giáo dân đang chờ đợi nơi đó, tấm vải trắng trên ngang cổ, cụ hơi ngửa mặt lên, miệng há ra thề trên hàm răng dưới. Một người đàn ông tuổi từ dưới đi lên. Ông ta mặc áo chỉnh tề, chiếc sơ mi trắng dài tay, cổ thắt cà vạt. Trong nhà thờ này có lẽ chỉ có mình ông ta thất cà vạt. Khuôn mặt ông bu bẫm và trắng hồng. Ông ta nghiêm trang lên quỳ ở giữa hàng giáo dân. Nơi khoảng trống ngàn cách, hai bên đàn ông và đàn bà, Ông ta cũng lên rước mình thánh Chúa. Vị linh mục cầm bánh đi tới trước mặt cụ già hàng đầu bên quẹo vào phía giữa. Linh mục đưa bánh lễ vào miệng ông thít cà vạt. Ông ta ngậm lấy và cúi đầu. Linh mục trở lại đầu hàng và tiếp tục cho cụ già rước Chúa.

Duân theo dõi đến đây thì bỏ ra phía sau nhà thờ. Chàng trèo lên xe Jeep ngồi móc thuốc hút và nhìn trời cao và nghe tiếng hát thánh ca từ trong nhà thờ vang ra và nghĩ ngợi và buồn bã và khấn thầm: lạy Chúa con thật là kẻ vô phúc, con thật là kẻ có tội. Duân nuốt từng ngụm khói thuốc không cho thoát ra ngoài miệng.

Khi lễ tan, anh chị và mấy đứa cháu từ trong nhà thờ đi ra, thấy Duân ngồi ở xe người chị hỏi:

— Cậu không vào lễ à?

Duân chỉ vào đầu mình:

— Buốt óc quá.

Người chị hoảng hốt:

— Chết thật. Có sao không? Hay đau lại rồi cũng nên.

Duân lại nói:

— Nhưng bây giờ hết rồi. Khoẻ rồi. Thờ thôi hân hoan rồi.

Người chị cười mừng rỡ:

— Chắc tại cậu lười chứ gì. Ngồi trong nhà thờ chỉ độ nửa giờ chứ mấy, có vậy mà cũng không chịu nổi cũng bỏ ra ngoài nữa.

Duân im lặng. Một đứa cháu hỏi:

— Sao cậu không chịu lễ?

Duân lạc đầu:

— Cậu nhiều tội lắm,

Đứa cháu lại hỏi:

— Cậu có tội gì?

Duân nói trống không:

— Tội không có hòa bình trong lòng.

Đứa cháu ngơ ngác, nó quay sang hỏi Cháp:

— Tội không có hòa bình trong lòng là tội gì hả bố? Có phải tội chủi tục không hả bố?

Cháp nhún vai giơ hai tay về phía Duân:

— Tụi bay hỏi cậu Duân ấy. Bố cũng chịu không hiểu.

Duân nổ máy xe cho chạy nói ngay:

— Trẻ con đừng hỏi vớ vẩn đi ăn phở cho được việc.

Chiếc xe chạy ra đường phố. Duân thấy một tiệm phở vắng khách bên đầu xe vào sát lề :

— Tiệm này được. Nhà mình đóng nên vào tiệm vắng mới có ghế ngồi. Khởi chen.

Chị Cháp không chịu xuống xe :

— Vắng chắc là dở. Tôi không ăn đâu.

Duân lý sự :

— Vắng khách là vì mới mở. Tiệm mới mở tốt lắm. Chén bát sạch. Tiếp đãi ân cần bán rẻ là cái chắc.

Cả nhà vào tiệm ngồi quây quần xung quanh một chiếc bàn lớn. Chủ quán quát mấy người làm ẩm ỉ. Ông ta xun xoe sẵn sóc khách hàng. Phở được bưng ra thật lạ. Khởi lên nghi ngút. Duân hỏi giá sống, ông chủ quán lại quát mấy người làm. Ông ta là rầy mấy người đó không lo sắp xếp các thứ cần thiết, có mặt như mù. Thấy thiếu giá mà không tự động mang lên để quý khách phải mất công gọi. Đồ ăn hại.

Duân gấp phở đưa tay lên miệng ăn một cách ngao ngán. Ông chủ quán theo dõi thực khách. Hình như ông ta đang thăm dò sự phê phán của khách hàng về phẩm chất món ăn của tiệm ông. Duân thấy vậy nói sang :

— Phở ngon lắm ông chủ.

Người đàn ông « dạ » lớn, ông ta nói :

— Vì tiệm mới mở nên có thiếu sót chưa quen việc, xin cậu thứ lỗi. Dạ cậu thấy phở ăn được chứ ạ.

Duân mệt mỏi :

— Ngon. Ngon lắm mà.

Người chủ quán hài lòng ra mặt. Ông ta lại quát mấy người làm chuẩn bị tắm, nước trà. Ông ta nói :

— Mấy đứa này nó là con cháu trong nhà cả ạ. Chúng chưa quen hầu bàn nên phải dạy. Dạ.

Duân hỏi cả nhà ăn lẹ còn «đọt». Khi trả tiền xong, Duân nói :

— Bây giờ anh chị và mấy cháu về bằng xe. Tôi đi bộ một quãng cho khoẻ rồi về sau.

Khi chiếc xe đi rồi, mấy đứa trẻ còn đưa tay vẫy. Duân vẫy lại và nhủ thầm :

— Tao muốn lên rừng ở cho yên. Một quá.

Duân đi trên lề đường nhìn ngắm chung quanh. Bán thực phẩm heo gà. Cơm chay. Hớt tóc, sấy, nhuộm, ép. Bác sĩ chuyên chữa bệnh người lớn trẻ con, chủ nhật nghỉ cả ngày. Tam hơi. Ban tuyến mộ tân binh SP.TQLC. Chiếu Phát diệm. Cần nhiều chiếu để viên. Mua vé số cậu. Xe chở hàng nhà. Chaplain. Duân đứng lại trước cổng xe lửa, xe cộ ứ đọng máy nổ ầm ỉ. Duân lên lối đến chỗ cây cảnh đồ trang. Chiếc xe lửa lao qua. Có mấy người lính cầm súng đứng trên một toa bọc sắt nhìn xuống. Toa cuối cùng vừa qua, xe hai bánh chen lách vượt đi trước. Duân bước qua đường rầy. Chàng vào một tiệm sách mua mấy

quyển truyện và mấy tờ báo. Xong Duân đi về phía cư xá.

Tôi công gác người kiểm soát chặn Duân lại hỏi đi đâu? Duân nói tôi ở trong nhà ông Cháp. Người lính đòi xem thẻ ra vào trại. Duân nói không có. Người lính suy nghĩ một lát rồi nói : Để tôi quay điện thoại vào hỏi ông ấy đã. Duân gạt đầu. Một lát sau người lính quay ra nói :

— Thôi được cho ông vào nhưng phải để giấy căn cước ở đây.

Duân móc tờ giấy xuất viện :

— Bệnh binh mà anh.

Người lính ngó tấm giấy và đổi cách xưng hô. Duân nói :

— Tôi vào trong nhà ông Cháp và ở hẳn trong ấy một tuần lễ nữa mới ra thì tờ giấy này để đây có mất không?

Người lính im lặng, một lát sau anh ta nói :

— Chắc mất quá. Vào đến tối ra thì được, ông nói ở trong đó sao tôi không thấy đi ra vào cổng này.

Duân chỉ tay về phía xa ;

— Mọi lần tôi đi xe của ông Cháp qua cổng số một.

Người lính cầm tờ giấy phép của Duân và đòi khám gói đồ Duân cặp ở nách. Duân đưa cho anh ta :

— Sách báo không à.

Người lính xé gói giấy lôi ra mấy quyển truyện ngó qua rồi trả lại Duân.

Duân cầm lấy vật tờ giấy bao bên ngoài vừa lúc đó Cháp lái xe ra. Cháp nói với những người kiểm soát :

— Người nhà tôi đó.

Mấy người lính đưa tay chào Cháp rồi trả lại tờ giấy phép cho Duân. Duân trèo lên xe ngồi cạnh Cháp. Thằng cháu từ ghế sau nhảy lên lòng Duân nói :

— Cậu bị lính xét hả. Cậu cù lần quá. Vậy sao bố cháu bảo cậu là trưởng trại biệt kích. Cậu chỉ huy một tiểu đoàn. Cậu...

Duân bịt miệng thằng nhóc. Xe về tới nhà, Duân nhảy xuống đi lên phòng nằm. Chàng lắng nghe sự chuyển động của thời gian. Duân với tay cầm một tờ báo lật một trang ra đọc, « Tác giả sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm về những nhận định của mình... » Nghĩa là chủ báo không chịu trách nhiệm về bài đó. Duân vật tờ báo sang bên. Chàng thẳng nào có sự an bình trong lòng cả. Duân ôm cái gối úp vào mặt mình. Chàng không muốn nghĩ ngợi gì cả.

THẢO TRƯỜNG.
(21-10-69)

MỘT ĐOẠN SÀU TRÊN QUỐC LỘ 15

(gởi Cung-tích-Biên để thương mến)

đầu ngày nắng bóng da
giữa đêm mưa tím ruột
không khi đây là nhòa
trông buồn hơn khát thuốc

ta găm thân giữa bãi
nhìn thấy ngọn ra-đa
nhớ lần ra an-hải
ngàn ngơ gọi sơn trà. /

bây giờ tìm một lá
kẹt trong túi luân hành
ngày mai gì đời lạ
hay cũng mãi chiến tranh ? ?

ôi những ngày cát bóng
và những đêm giá băng
đạn qua từng cơn mộng
từng lần rơi ấn nấn. ?

ta sống như sợi thỏ
quần quanh vùng thiết cấm
một đôi khi hàm hồ
cũng tay xô miệng bậm.

ôi những miếng ăn tanh
cùng những viên bò-hóng
chạy theo đám nhau tranh
ngày ngày lưng vẫn lỏng.

THU QUẾ

NHẬP CUỘC

Anh bắt đầu nhập cuộc
Với đôi bàn tay khô
Ôm nỗi buồn nhọc tiêu
Đi qua vùng hoang sơ

Người ta cho anh súng
Thôi phòng tư tưởng đen
Bắt anh làm hình nộm
Xút đánh nhau như điên

Anh quên đi đồng cỏ
Quê hương ta ngàn năm
Tuổi ấu thơ đầy mộng
Của những ngày xa xăm

Anh thấy đời khốn khổ
Qua xác chết bạn bè
Anh thấy em mục rã
Trong hồn anh đam mê

Anh thối kèn báo động
Lũ chúng nó hoảng hồn
Bắt anh vào cuộc chiến
Không có lời cảm ơn...

V.L. 10-69

HOÀNG ANH TÂM
(K.B.C. 4253/LĐ 37)

TRƯỚC MẶT TÌNH YÊU

cho Thanh-Thủy

Gọi tên em bằng ngôn từ diễm ảo
Âm điệu trầm buồn để mộng vẫn
vương
Mang tình đơn phương, đi vào ước
vọng

Yêu em nhiều, ta tâm sự với vì sao

Ta nhìn em phút đầu tiên bờ ngõ
Chợt thấy lòng mình buồn bã đơn côi
Sao em không cười, sao em không nói
Cho tâm tình này trống vắng bơ vơ

Ta cho em tình này không hối tiếc
Thương em nhiều những đêm dài
bóng chiếc
Nhớ em nhiều trong mây xanh mắt
biếc

Rồi suy tư về, mọc rễ tìm ta

Sao em không nói những lần đối diện
Cho ta u buồn sầu muộn đi hoang
Đề tìm ta cô đơn và trống vắng
Tình tự đơn phương KẺ Ở MIỀN
XA

(Tình Yêu và Vuốt Mạt)
vùng đất chết 68
VŨ TRIỀU LYNH

PHIÊN MÂY

Kỳ quá đi thôi em lớn rồi
Mà anh cứ gọi bé con ơi
Lại còn bắt lấy tay che mắt
Rồi đổ hình ai ở giữa trời

Em hé nhìn qua kẽ hở tay
Thấy mây cuộn cuộn kéo giăng đầy
Nhưng không thêm bảo là mây kéo
Mà bảo : trời sao tối thế này

Một chiều mà bảo tối sao em
Không sợ trời cao xuống bắt đền
Đồ vạ cho trời mang tội đó
Coi chừng trời bắt lỗi cho xem

Khỏi sợ đi em có cách rồi
Có gì em bảo tại anh thôi
Tại anh bắt lấy tay che mắt
Trời sẽ đền anh một nụ cười

Thôi, vậy hòa ; anh sẽ tả nghe
Còn em thử đoán nhé, nghe nè ;
Trên trời mây kéo rồi sa xuống
Và phủ đầy đôi mắt đã che

Em bật cười to anh xạo hoát
Anh khôn lắm đó chịu anh thôi
Nói sa xuống mắt rồi đôi phũ
Mà phất phất bằng hai cánh môi

Không phải đâu, anh nói thật mà
Chứ giờ em chẳng chịu mây sa
Vậy thì trên đó đầy mây kéo
Em đoán xem hình ấy sẽ là...

Hơi khẽ ngàng lên ngó mái cao
Sao em chẳng thấy tỷ mây nào
Chỉ nhìn thấy sáng qua vạt chỗ
Là kẻ hở dài... có lắm đâu

Ồ, không, em thấy... đẹp ghê anh
Hình của anh, em, khỏi tự thành
Sợi tóc bông bành mây kết tủa
Sao kìa mây khỏi bông tan nhanh

Em sợ bỏ tay xuống đề tìm
Hình anh còn đó vẫn còn nguyên
Vội tìm hôn tóc đầy mây ấy
Đề mặc môi «người» phủ mắt em

NGUYỄN LUÂN
(Tình yêu không đất nghỉ)

Thần mệnh hưu chiến

Cứ vào dịp lễ Giáng sinh, hai bên lại ngưng tiếng súng 24g. Lúc đầu thì cuộc hưu chiến này rõ ràng nhắm vào người Mỹ, vì thế lễ Giáng sinh đối với họ vừa có tính cách tôn giáo, vừa có tính cách một ngày hội lớn vui mừng.

Nhưng 24g đó liệu lính mình có sướng không? Chưa chắc đâu. Vì nghỉ đánh 24g nhưng lúc nào cũng phải nơm nớp phòng bị thì cũng chẳng khác gì không nghỉ. Rồi trong lúc mình nghỉ, Cộng sản lại có tự do nhiều hơn đề vận chuyển binh lính, vũ khí nhằm đánh lớn hơn, hóa lại thêm mệt.

Còn dân thì có phần thấy sướng. May ra không bị pháo kích. May ra không bị đạn lạc bom rơi. Đi lại thông thả là sướng rồi. Miễn là đừng dẫm vào chông vào mìn. Ít nhất ngày hưu chiến là ngày ta cảm thấy dễ thở một chút.

Vậy thì lễ ra chúng ta nên hưu chiến nhiều nhiều hơn một chút. Thay vì mỗi năm chỉ cho súng đạn nghỉ 1 ngày lễ Chúa sinh, một ngày Phật ra đời, hai ba ngày tết thì có lẽ nên lấy thêm vài ba ngày lễ tôn giáo nữa mà nghỉ cho vui. Vẫn không phải là phản chiến mà vẫn được xả hơi có sướng không? Quá khích hơn nữa thì ta thử đề nghị mỗi tuần nghỉ đánh nhau một lần vào ngày thứ bảy hay chủ nhật chẳng hạn. Phái đoàn Việt Nam Cộng Hòa ở Paris thử đưa đề nghị đó ra coi, chắc chắn cả thế giới sẽ ca ngợi thiện chí hòa bình của ta.

Thử tưởng tượng coi, nếu lính tránh đánh nhau mỗi ngày 8 tiếng, chia làm 2 buổi, trưa thì nghỉ ăn cơm, tối thì ngồi coi Tivi, tuồng cải lương, rồi ngủ một giấc ngon, tới chủ nhật nghỉ ngơi đi câu cá. Làm như vậy thì chắc chắn lính đánh giặc sẽ hăng hơn nhiều và đánh mãi cũng vẫn được. Bữa trước Tổng thống bảo các thiếu nhi rằng: «đời các cháu vẫn còn có nhiệm vụ chống Cộng» vậy thì chiến tranh chắc còn kéo dài lâu lắm. Muốn đánh nhau lâu mà không mệt thì nên tạo ra những ngày nghỉ mới phải.

Quá khích hơn nữa Đạo Cấy đề nghị bà con theo phong tục đời Trung cổ bên Tây mà tạo ra cái lễ «Thần mệnh hưu chiến» mà Tây nó gọi là Trêve de Dieu.

Tục lệ này do các vị Giám Mục đặt ra và bắt các ông Lãnh chúa phong kiến phải theo. Lúc đầu thì bắt các ông Lãnh chúa phải tôn trọng giáo đường, đánh nhau ở đâu thì đánh, cấm vô nhà thờ. Nhờ vậy có những «vùng hưu chiến» trong một xứ chiến tranh. Sau đó thì bắt các ông Lãnh chúa nghỉ mỗi tuần một ngày. Số ngày hưu chiến cứ tăng thêm mãi tới năm 1095 thì đức Giáo Hoàng chính thức công nhận cái tục lệ «Hưu chiến vì Chúa», yêu cầu các phe đánh nhau mỗi tuần lễ nghỉ đánh từ chiều thứ tư tới sáng thứ hai. Như vậy một tuần lính tráng chỉ đánh nhau có 3 ngày thôi.

Đó, người ta cứ bảo thời Trung Cổ ở Âu Châu là thời tối tăm. Chúng ta hãy cứ thử sáng bằng thời Trung Cổ đi coi:

ÔNG ĐẠO CẤY

Báo chí và Tự Do

Các Lãnh chúa thời phong kiến còn phải thế nguyên trước các vị Giám mục 13 điều trong đó có những khoản như là không được bắt bò, bắt gà, heo, không được đốt phá nhà cửa, không được hà hiếp phụ nữ v.v... Tất cả các điều khoản đó tạo thành tinh thần hiệp sĩ của thời Trung Cổ?

Ngày nay thì chả còn gì là tinh thần hiệp sĩ. Người ta tha hồ giết người vô tội, tha hồ bắt gà bắt heo. Nhà văn Phan Nhật Nam trong ký sự «Dấu Bình Lửa» kể chuyện có anh lính rất lành, củ rử củ rừ, thấy các bạn bắt gà thì cũng phải bắt một con nhét vào balô. Đi tới chỗ vắng chủ lính lại thả con gà đi rồi dơ tay làm dấu thánh giá.

Cuộc đại chiến thứ nhất vẫn còn được coi là «guerre des messieurs», nghĩa là còn thanh tao nhã nhặn. Từ đại chiến thứ hai trở đi thì phải nói là nhân loại chúng ta mỗi ngày một mọi rợ. Lại sinh ra cái trò chiến tranh du kích, chiến tranh không giới tuyến, và nền luân lý Cộng sản cho phép làm cái gì cũng được miễn đạt tới mục đích. Thế là loài người đã lùi về thời man dã.

Một trong những hành động man dã nhất là hành động khủng bố nhà báo. Chính quyền Ngô đình Diệm chỉ lơ lơ để Cảnh sát đàn h phóng viên mà bị cả thế giới lên án. Nhưng Cộng Sản thì bất chấp, chúng không từ bỏ một việc gì từ việc giết ký giả hàm dọa nhà báo, tới việc đặt mìn phá tan tòa báo.

Mười năm trước ở bên Pháp, tạp chí Esprit vì theo chủ nghĩa nhân vị, có khuynh hướng cấp tiến, đã kích bọn OAS (Tổ chức quân đội bí mật của Tây thực dân ở Algérie) nên bị OAS khủng bố đặt mìn y như vậy. Tất cả các báo chí và nhà xuất bản ở Pháp đã lên tiếng phản đối bọn OAS. Phản đối xuống chưa đủ, họ tổ tình đoàn kết với báo Esprit bằng cách mang đăng quảng cáo các sách báo của họ trên báo này để có cơ giúp đỡ tiền bạc. Kỳ đó tạp chí Esprit đã phải in 1 tập quảng cáo màu dày cộm.

Đó là tình đoàn kết báo chí ở một nước văn minh. Còn ở nước ta nhiều tờ báo, rồi nghiệp đoàn ký giả và chủ báo đã lên án bọn khủng bố phá báo Chính Luận. Nhưng chỉ lên án xuống vậy thôi. Trong khi báo Chính Luận phải tạm nghỉ mấy ngày thì nhiều nhật báo khác lại lấy làm hớn hởi vì số bán của mình vụt tăng lên!

Nốt trong lòng

Nói đến tự do báo chí lại phải nhớ tới đạo luật về báo chí mà quốc hội vừa thảo luận xong.

May quá, quốc hội đã bác bỏ mấy điều trong 8 điểm phúc nghị của Tổng Thống chớ nếu không thì báo chí đúng là bị nốt trong lòng. Cái thứ luật lệ cho báo chí tha hồ tự do miễn là không thế này, miễn là không thế nọ là chỉ cần một tiếng «miễn là không» thôi cũng đủ chặt tay ký giả rồi.

Tiểu thay, ngay sau khi bàn xong đạo luật báo chí, thì mấy ông Hạ Viện lại dờ ngay một trò bỉ ổi là ra lệnh cấm cửa ký giả Huyện Anh! Ô hô tự do báo chí mà lại cấm cửa ký giả thì còn tự do cái chỗ gì nữa! Thiếu gì cách để cải chính, để phủ nhận những bài tường thuật sai lầm? Các ông Hạ cũng có diễn đàn tha hồ nói, cũng có nhật báo tha hồ viết, tại sao không dùng cách đó mà lại dờ trò cấm cửa?

Cái lối phản ứng của mấy ông Hạ này là một thứ «bệnh chậm tiến». Ở xứ chậm tiến, những thằng nào nắm được tỷ địa vị, tỷ quyền hành thì bao giờ cũng ngỡ rằng mình phải xử dụng tỷ quyền hành đó triệt để, nếu không thì không đủ le lối với bà con. Chẳng khác gì ông Chà và được chủ thuê gác cửa phải biết hăm dọa dọa nạt mấy đứa con nít về bảy bọ lên tường, không hăm dọa sợ rằng người ta không biết mình là Chà và vậy!

Nghị lãnh tiền và Nghị choảng nhau

Ký giả Huyện Anh bị cấm cửa chỉ vì dám tường thuật những lời nói ra trong phiên họp kín của Hạ Viện. Phàm cái gì kín của người khác thì mình không nên đụng vào là phải. Những cái gọi

kín là thường rất xấu, cho nên người ta phải dấu, mà dấu thì lại khiến thiên hạ hay tò mò. Hạ Viện họp kín là để cho người ta tò mò phát thêm, muốn xem một tý cũng không được. Cũng giống như ca dao ta có câu rằng:

Xấu thì thật xấu

Xem vẫn muốn xem

Nói đến thì thêm

Báo ăn thì giận.

Phiên họp kín của Hạ Viện cũng hấp dẫn đến như vậy nên Huyện Anh mới bị vạ.

Xem ra thì Hạ Viện ta còn khá hơn hội đồng đô thành nhiều.

Trong hội đồng đô thành, chiều ngày 16 tháng 12, ông nghị Thoại và ông nghị Thập đã đánh lộn nhau. Nguyên do chỉ vì ông nghị Thập bắt ông nghị Thoại phải ký tên vào sổ mới được lãnh 5000 tiền công đi họp! ông Thoại không chịu. Thế là uấn lộn, thật là đẹp mặt!

Ông nghị Thập lại mới dờ cử vào hội đồng Văn Hóa Giáo Dục như vậy là ông đã nêu cao gương thượng võ cho họ sinh toàn quốc.

Cùng nhờ mầu tin vụn trên người ta biết rằng, các ông nghị đô thành khi đi họp được lãnh 5000 tỷ sai chơ!

Đạo Cấy lại nhớ trong quyển «nước Mỹ Bốc cháy» tác giả Jams Hepburn viết về quốc hội của tiểu bang Texas. Có lẽ quốc hội ta mà bắt chước được quốc hội Texas thì tốt lắm.

Ở Texas, quốc hội hai năm mới họp một lần. Mỗi lần họp, các dân biểu đều lãnh phụ cấp. Nhưng nếu khóa họp kéo dài quá thì tiền phụ cấp hàng ngày sẽ giảm đi, nhờ cái lệ đó, những phiên họp của quốc hội Texas rất ngắn ngủi, không làm phiên hà gì tới chính phủ tiểu bang cả!

Trong quốc hội Texas thì chỉ toàn những sinh viên nghèo, các chính trị gia ốm đói, do các tay tư bản đầu lửa bỏ tiền ra vận động cho vào mà thôi. Vì ở Texas người ta có nhiều nghề làm ăn vừa dễ kiếm tiền lại vừa lương thiện hơn nhiều!

Ông Đạo Cấy

MỸ VIÊN — VIỆN UỐN TÓC

LY - LAN

143 Cao Thắng — SAIGON

do bà LÊ THỊ LỆ LAN tốt nghiệp «Institut Stendhal - Hautes-D'études-D'esthétique tại Balé»

- Trị các thứ mụn, da sần đỏ, nám mặt và mũi nhờn bóng nháng.
- Thay làn lớp da sần sùi, nhám nhăn, cần cỏi.
- Làm se lại lỗ chân lông hở.
- Xoa nám cho da mặt sần lại.
- Trừ lẩn nhăn.
- Trang điểm cô dâu dạ hội.
- Đủ các Mỹ phẩm Pháp Quốc, sữa kem thuốc ống hợp cho từng da mặt.
- Dụng cụ Pháp Quốc

Viện uốn tóc do CÔ MAI — CHÚ HẢI : Chải, Bới. Nhuộm với toàn Mỹ phẩm Ngoại Quốc.

CHỦ NHÂN KÍNH MỜI

Vào những dịp lễ lạc, tết nhất, tết ta, tết tây, lễ Phật, lễ Chúa, các phe tham chiến ở VN vài năm cuối này có thói quen bày trò hưu chiến. Một điều đặc biệt nhất là thường thì phe cộng sản lên tiếng đề nghị hưu chiến trước, rồi phe đồng minh lên tiếng chấp thuận hay bác bỏ. Cũng thường thì thời gian hưu chiến do phe cộng sản đưa ra bao giờ cũng khá dài, nhất định là dài hơn thời gian hưu chiến của phe đồng minh đề nghị hay chấp thuận. Chẳng hạn nhân dịp lễ Giáng Sinh năm nay phe đồng minh hưu chiến. 1 ngày đêm, thì phe cộng sản đề nghị hưu chiến ba ngày đêm.

Khi hay tin phe cộng sản hưu chiến ba ngày đêm dài hơn hưu chiến đồng minh 2 ngày đêm, lập tức chính phủ ta lên tiếng viện lẽ lần nào hưu chiến VC cũng vi phạm vài trăm lần, nên nay cũng như xưa cương quyết chỉ hưu chiến có một ngày đêm, không hưu chiến bằng VC, cũng không hưu chiến lâu hơn VC.

Trong việc đưa ra thời gian hưu chiến chúng ta thấy rõ VC đã chơi trò tố lên, học làm tay chơi nhiều vốn, VNCH thì lại làm bộ keo kiệt, có theo nhưng chỉ theo mỗi một nước mà thôi. Trò chơi hưu chiến thực ra không cần có nhiều vốn liếng, chỉ cần biết xử dụng vốn liếng, biết khoe vốn liếng. VNCH có nhiều vốn liếng nhưng lại không biết khoe. Vốn liếng đó, là 92,5 phần 100 dân số toàn cõi Miền Nam hiện sống dưới quyền kiểm soát của VNCH, trong 3 loại ấp A, B và C: lên đến 17 triệu vài trăm ngàn người. Như vậy, VC chỉ còn kiểm soát được có 7,5 phần 100 cộng thêm khoảng 200.000 lính chính qui BV. Với vốn liếng đó, VNCH sợ gì lại không tố cáo hơn VC trong việc kéo dài thời gian hưu chiến? Với vốn liếng đó sao lại không đưa đề nghị hưu chiến dài hơn VC? Với vốn liếng đó sao lại phải keo kiệt về thời gian hưu chiến hơn VC?

Phe đồng minh vốn giàu thiện chí hòa bình đáng lý phải hưu chiến dài hạn hơn phe C.S. Hưu chiến không có nghĩa là bó tay chịu chết mà chỉ có nghĩa là dừng quân, án binh bất động, ghim súng mà chờ. Giặc không bắn thì ta cũng bắn ta nghỉ. Giặc bắn thì ta cũng bắn

nguyễn hữ đông

lễ, tết, hưu chiến, ngưng bắn để làm gì, được gì, lợi gì?

trả chó có bao giờ đưa tay chịu chết hay đầu hàng đầu mà lo. Nếu giặc đi phục kích, nằm rình thì quân ta cũng có thể đi phục kích nằm rình. Ta kiểm soát 92,5 phần 100 dân số, tất nhiên cũng kiểm soát diện tích lãnh thổ tương xứng, vậy ta có quyền đóng quân trên 92,5 phần 100 lãnh thổ Miền Nam mà chờ giặc vi phạm để bắn bỏ chúng nó. Chúng nó có vi phạm thì chẳng qua cũng chỉ vi phạm trong phần lãnh thổ 7,5 phần 100 còn lại, thêm vài vụ phá hoại lại rai tại các thành phố mà thôi có gì mà phải sợ, phải chối bai bải là tại vì, bởi vì, vì rằng giặc hay vi phạm hưu chiến, cho nên ta chỉ hưu chiến một ngày 1 đêm mà thôi.

Đúng lý ra phe đồng minh, vì yêu sử điệp hòa bình của Chúa Cứu Thế: «bình an cho những người ngay lành trên thế gian», phải hưu chiến cho đến bao giờ đối phương phá bỏ tình trạng hưu chiến. Đúng lý ra, để chứng minh thiện chí hòa bình to lớn, phe đồng minh phải hưu chiến mãi mãi. Đúng lý ra, khi đã kiểm soát được 92,5 phần 100 dân số, VNCH cứ hưu chiến nghỉ ngơi chờ cho đàn bà đẻ thêm, trai gái lấy vợ lấy chồng

thêm, những kẻ hưu vong, hay du học ở ngoại quốc trở về thêm, những nhân viên thừa thải ở các tòa đại sứ được gọi về thêm là cũng đủ gia tăng tỷ lệ dân số dưới quyền kiểm soát của mình rồi. Trong lúc đó, theo luật gia tăng dân số, mỗi ngày trôi qua, thì tỷ lệ dân ta lại cao hơn tỷ lệ dân địch 1 mức, và sau vài năm sinh đẻ, sau vài năm học sinh, sinh viên du học trở về, hoặc chính khách lưu vong và nhân viên các tòa đại sứ trở về, mang theo vợ ngoại quốc và con lai thêm nữa, thì tỷ lệ bên ta sẽ cao hơn tỷ lệ bên địch, chẳng cần phải khó nhọc đánh giặc và đổ máu làm gì nữa.

Nhưng phe đồng minh đã không làm cái chuyện thuận lý như vậy, lại đi làm cái chuyện nghịch lý, lại đẻ sên, keo kiệt trong thời gian hưu chiến. Địch đòi hưu chiến ba ngày, bên này đã không dám tố lên ba mươi ngày, mà lại còn ôm khư khư một ngày mà thôi.

Hưu chiến để làm gì?

Giá trị thứ nhất của hưu chiến là tuyên truyền. Hưu chiến để tố ra biết trọng Chúa, trọng Phật, trọng dân. Hưu chiến để tố ra có nhiều thiện chí hòa

bình. Lễ Chúa hưu chiến thì tức là vuốt ve tín đồ Thiên Chúa giáo, lễ Phật mà hưu chiến thì tức là vuốt ve tín đồ Phật giáo. Tết nhất mà hưu chiến thì tức là nịnh dân tộc Việt Nam.

Vì tất cả những giá trị, và dụng ý đó, bất cứ dịp lễ tết nào đáng lý phe đồng minh phải tố cáo thời gian hưu chiến. Phe cộng sản đưa đề nghị hưu chiến một, thì phe đồng minh không tố lên gấp mười thời gian, cũng nên tố lên gấp đôi gấp ba thời gian hưu chiến của đối phương.

Nhưng chưa một lần nào trong lịch sử chiến tranh này, phe đồng minh làm như vậy. Trái lại phe đồng minh vẫn chọn thái độ dè dặt, keo kiệt trong thời gian hưu chiến. Lý lẽ lớn nhất là tại vì, bởi vì, vì rằng phe cộng sản từng vi phạm hưu chiến nhiều lần, cho nên không mắc lừa chúng nó, không nên hưu chiến dài ngày để cho chúng nó lợi dụng. Làm sao chúng nó lợi dụng được thời gian hưu chiến nếu quân cán bên này tinh mắt, thính tai, đừng ngủ quên đứng bỏ trại, súng cứ ghim sẵn ở thế tác chiến, thì chúng nó làm cách gì mà lợi dụng hưu chiến được. Và lại nếu chúng nó có thể lợi dụng hưu chiến, thì tại sao chúng ta lại không lợi dụng hưu chiến. Tại sao ta không đề phòng kỹ lưỡng mặc dù đã biết. Như vậy thì có phải vì hưu chiến, vì địch vi phạm hưu chiến mà chúng ta không dám hưu chiến dài ngày hơn địch đâu. Vậy thì để có cơ tuyên truyền, để khoe và chứng minh phe ta nhiều thiện chí hòa bình, trọng Chúa trọng Phật và thương dân tộc hơn, chúng ta hãy hưu chiến dài ngày hơn Cộng Sản một phen chơi nào nhưng trong thông cáo hưu chiến nói rõ, hễ nơi nào địch vi phạm hưu chiến thì lập tức ta có biện pháp mạnh, nghĩa là phản công, tấn công. Khi đó chẳng có ai dám bảo ta hiếu chiến, hiếu sát được.

Nhưng giá trị tuyên truyền chỉ là một giá trị nhỏ của hưu chiến mà thôi. Mọi người chờ mong một điều quan trọng nhất: hưu chiến vài ngày kéo dài thành vài tuần, vài tháng, thành đình chiến, thành ngưng bắn luôn. Tại sao bên này,

đã kiểm soát được 92,5 phần 100 dân số mà không dám làm cái việc cứ hưu chiến, cho đến bao giờ địch phá bỏ hưu chiến địch đánh ta, rồi ta đánh lại cho địch nát thầy u? Hưu chiến là một dịp rất tốt, để khoe thiện chí hòa bình để chứng minh khả năng kiểm soát dân số, để đánh lừa địch để dụ địch. nếu muốn và nếu làm được, và nhất là để vuốt ve dư luận quốc tế.

Hưu chiến để làm cái việc liều lĩnh như TT Nixon đã nói và mới nói, liều lĩnh để tìm kiếm hòa bình, Với cú cánh là hòa bình thì mọi liều lĩnh đều đáng làm. Nhất là trong cái hưu chiến, sự liều lĩnh không có gì nguy hiểm lắm, cho phe bên này, phe đã mạnh, thì một ngày nghỉ ngơi sẽ mạnh thêm nhiều lắm. Phe kia đã yếu thì một ngày nghỉ ngơi nếu không yếu thêm cũng chẳng mạnh mẽ gì hơn được, vậy có gì mà phải lo?

Cho rằng hưu chiến là một dịp liều lĩnh để tiến tới ngưng bắn, đình chiến và xây dựng hòa bình, thì đình chiến, và ngưng bắn để làm gì? Có người sẽ nói rằng hồi tức là trả lời. Hưu chiến, để hưu chiến, để khỏi tốn đạn bom, xương máu, sinh mạng nếu hưu chiến được tôn trọng. Và để dụ địch, để địch, nếu địch không tôn trọng hưu chiến. Đàng nào thì hưu chiến cũng có lợi cho phe mạnh là phe ta. Đình chiến thì cũng để bớt tốn kém bom đạn, xương máu sinh mạng dân chúng binh sĩ trong một thời gian dài. hay vô hạn định. Và nếu thấy địch đáp ứng lại rồi không đánh lớn chỉ vi phạm lại rai, thì ta cứ kéo dài tình trạng gọi là ngưng bắn hay là lại rai đó.

Ngưng bắn, hay là đình chiến, tự nó như đã nói trên, có thể là một mục đích rồi. Nhưng còn có một mục đích lớn và chính đáng hơn, là tạo cơ hội thuận tiện cho những sự mưu tìm, thương thuyết hòa bình. Cùng còn có một mục đích khác khá lớn, rất lớn, là để cho dân chúng, chiến sĩ, cán bộ hai bên tập sự sống hòa bình, tập sự dứt bỏ thù hận, tập sự nhìn thẳng mặt nhau mà không hằn học định bầm cô súng và còn có thể tập sự sống

chung, tập sự sinh hoạt chính trị chung, tập sự bầu bán với nhau từ hạ tầng đến thượng tầng.

Ngưng bắn, hưu chiến, đình chiến, cũng còn có mục đích là chuyển hướng ý thức và khả năng của những người lãnh đạo chiến tranh, của các tướng lĩnh binh sĩ.

Trên đất nước VN này đã có nhiều quân trưởng, trại huấn luyện, nhưng chưa hề thấy có trường nào dạy cho người VN sống với nhau hòa thuận. Vậy thì hưu chiến ngưng bắn, đình chiến là cơ hội để tập sự cho dân VN sống với nhau không thù hận, hay bớt thù hận. Cũng là cơ hội để tập sự dân VN quen mùi thuốc súng, mùi thép, mùi máu, mà làm quen với mùi đàn bà, mùi hoa cỏ, mùi khí trời, mùi cứt đại trẻ thơ.

Ai được lợi trong hưu chiến, ngưng bắn, đình chiến?

Lại chỉ cần dùng câu sáo để trả lời, hồi tức là trả lời. Bên nào ham đưa đề nghị hưu chiến bên đó tưởng có lợi nhờ hưu chiến: Bên nào tôn trọng hưu chiến thì bên đó thấy trong sự tôn trọng hưu chiến có lợi cho bên mình. Bên nào mạnh sẵn thì nhờ hưu chiến, được nghỉ dưỡng bồi bổ sẽ mạnh thêm. Bên nào đã kiểm soát được 92,5 phần 100 dân số, thì nhờ hưu chiến, đàn bà đẻ thuận, con trai con gái cưới hỏi, ăn nằm với nhau nhiều hơn, sinh viên du học, chính khách lưu vong và nhân viên tòa đại sứ thừa thải trở về nước, sẽ tăng cao tỷ lệ dân số được kiểm soát. Tức là bên ta, bên phe đồng minh, bên phía VNCH.

Cái lợi đã rõ ràng như thế, vậy mà không hiểu tại sao bên ta, bên phe đồng minh, bên phía VNCH lại không chịu hưu chiến dài ngày, không chịu tố thêm thời gian hưu chiến, không chịu kéo hưu chiến thành ngưng bắn, thành đình chiến.

Bên phe địch chỉ có thể lợi dụng hưu chiến hai cách mà thôi: để vi phạm hưu chiến, hoặc, là để bị dụ vào thành phố và bị diệt như thời kỳ tết Mậu Thân. Nếu phe bên kia lợi dụng hưu chiến để vi phạm, thì họ sẽ bị thế giới và dân tộc

phải nhỏ, khinh bỉ, chán ghét lên án và cũng sẽ bị quân đội đồng minh trả đũa tiêu diệt. Còn nếu phe bên kia lợi dụng hưu chiến để đại đột, dễ bị dụ vào bẫy rồi bị diệt, thì rõ ràng phe bên kia càng thiệt hại, phe bên này càng có lợi.

Như vậy dù lập luận cách nào, thì hưu chiến càng nhiều, càng kéo dài, càng có lợi nhiều cho phe đồng minh, phe VNCH.

Giả dụ, hưu chiến kéo dài thành ngừng bắn an bình bất động, thành đình chiến không ký kết, và 2 phe không đạt được một cuộc thương thuyết có kết quả, không tìm được một giải pháp chính trị ổn thỏa nào với nhau, thì tình trạng lang động ngừng bắn, đình chiến đó cũng đã có lợi nhiều lắm rồi, và có lợi rất nhiều cho phe đồng minh, phe VNCH. Hãy coi tình trạng lang động đó, nếu có thể xảy ra như một tình trạng đương nhiên, được thỏa thuận ngầm, và đòi bên cứ duy trì tình trạng đó thì vẫn có nhiều lợi cho nhân dân VN hơn là trở lại tình trạng chiến tranh.

Nói qua nói lại, nói ngược nói xuôi thì chúng ta đều thấy quá rõ ràng là nếu quả thực VNCH đã kiểm soát được 92,5 phần 100 dân số, thì rất nên hưu chiến dài ngày, rất nên biến hưu chiến thành ngừng bắn, thành đình chiến không ký kết, vì làm như vậy sẽ có lợi quá nhiều cho VNCH và đồng minh, Mỹ sẽ có lợi là bị mồm được phong trào phản chiến Mỹ và thế giới. VNCH sẽ có lợi là tăng thêm tỷ lệ dân số dưới quyền.

GIỚI THIỆU SÁCH

Tòa soạn báo *Đời* vừa nhận được:

Ngàn sao tất thơ

— thơ BẠC MỆNH NHÂN

Vòng tay đêm NOEL

— Tập truyện của Hoàng Ngân, Thủy Thương Ngọc, L.C.N. Cả hai tập ấn loát rất đẹp, rất công phu. Long trọng giới thiệu cùng độc giả *Đời*.

NG. VĂN HOÀN: Đề tôi hỏi Ng. Đức Quang xem sao? Có gì tôi sẽ bảo Quang liên lạc và trả lời thẳng với anh. Tôi nghe nói đó là 1 bài thơ của Thanh Tuyền hay Thuyền gì đó. Quang phổ nhạc.

P.T: Đồng ý theo cách thứ nhất. Sẽ hủy bỏ hai bài thơ, tuy rất tiếc Quả thật, không hiểu lý do gì?

THU QUẾ: Sẽ đăng mấy bài lục bát và mấy bài 8 chữ. Thơ còn nhiều quá. Nhất định sẽ ra Vũng Tàu và sẽ tới quán Thăng Cuội.

HA TAM NHÂN: Bài thơ đầu mà vậy là hay rồi. Thời gian sau chắc chán sẽ khá. Chưa đi Quảng Tín được vì lý do «bất khả kháng».

NGUYỄN SINH TỪ.— Thơ anh đều chọn cả. Sẽ xuất bản thơ Trần Đức Uyển, có lẽ là tập «những nu hôn đầu chưa biết hôn». Nghe được đầy chữ. Đã chuyển lời anh đến Cung tịch Biên. Tôi cũng muốn «điều đình» với các anh dưới đó. Chịu không??

TRỊNH ĐÌNH ÁNH.— Quả thật không nhận được bưu phiếu và thư bảo đảm của ông. Có lẽ nó còn nằm ở bưu điện. Lần này có gửi xin ông tên Đinh ngọc Tấn. Tro g v g 1 tuần ông sẽ nhận được b... Thành thực cảm ơn ông.

BÙI VĂN BÌNH.— Lục bát có v ời ơn thơ tự do. Lần lượt sẽ ăn, những bài 6, 8.

LE THUY NGUYỄN.— Thật tức không gặp nhau. Buổi sáng tôi ngồi ở báo *Đời* từ sau 10 giờ. Đã thôi Tae Kwon Do vì chuyện linh trắng. Thơ sẽ đăng.

THU QUẾ: Đọc thư Quế vui lắm. Truyện ngắn đã nhận được. Sẽ trả lời sau. «Tôi sống trong một thời kỳ» sẽ đăng. Đừng nóng ruột. «Kiên tất thắng» mà!

LÊ NGỌC THÂN: Phải kiện Văn Luông ở Ba Lê không cho biết địa chỉ của cha Giản ở đâu. Ông để chúng tôi hỏi lại, nhưng chắc phải hơi lâu.

VÕ THÁI TRINH: Thơ không cần theo chủ đề cho nên chẳng cần phải đủ thời gian tính. Ông gửi về bất cứ lúc nào cũng được. Báo Sống có lẽ sẽ ra sau tết. Vấn đề tăng giá báo quả thật khó khăn quá. Chưa biết tính sao! Dù sao cũng xin cảm ơn ông đã hết lòng ủng hộ.

THẾ PHƯƠNG: Đã nhận được hai bài sau. Sẽ đăng.

Dồn thơ vào một chỗ nó có vẻ trình trọng hơn là rải rác. Chúc anh lành.

YẾN CHÂU — (Quên làm sao được «Cố nhân»! sẽ gửi báo tới «cụ». Phi tồn chẳng bao nhiêu. Cụ cứ gửi khoảng 100đ00 tiền tem về cho trị sự họ sẽ lo đầy đủ. Đề tên ông Đinh ngọc Tấn. Thơ xuân sẽ trả lời sau.

THƠ TẾU: Đồng ý cho nhập môn. Thơ khá lắm. Bài đầu tiên coi như «lễ ra mắt» đề đó. Gửi ngay những bài khác ngắn hơn. (T.K.).

TÚ TRỌT: Bài thơ đã chọn còn giữ. Sẽ đăng sau, đừng nóng ruột. Bài cho số Xuân sẽ trả lời vào riêng một kỳ. Mến.

Một độc giả «Trông lắm,»: Trông 1 m, mong Tú Kếu trả lời ngay mà lại không đề rõ tên gì cả. Hấp tấp quá, Tất cả sự thật về T.K là... chưa có gì hết. Hạn vốn lười, không thích suy nghĩ, lo lang nên cứ ý ra đó. Những nguồn tin xung quanh hạn chỉ là tin vệt. Hôm nào rảnh mời lại tòa soạn chơi gặp hân. Chúc vui.

MẠC HUYỀN THƯƠNG.— Mục thơ ở HB do Vương Tân chọn thường xuyên. Tôi chỉ đề tên cho vui. Vì một lý do riêng chưa thể rút đi được. Cả phiên, thơ sẽ đăng. Mến.

lữ hồ

ĐỜI

NGỪNG BÁN... NGỪNG BUÔN

Tính chất «cuội» trong cuộc chiến tranh V.N. bây giờ tỏ rõ quá. Trước kia có người đã coi đây chỉ là một vấn đề nội bộ, có người coi là cuộc đụng độ giữa hai ý thức hệ hữu thần và vô thần, và hai phe Nam Bắc đều kêu ầm lên là bị xâm lăng. Dù dưới bộ mặt nào, mặt đất chữ S này cũng đã bị cày ngược lên tới 90%, dân chết và nghèo 90% và danh dự, uy tín của tổ quốc cũng mất 90% rồi. Dù sao thì cuộc chiến cũng còn tiếp diễn nữa. Nó sẽ tiếp diễn trong khía cạnh khôi hài, chua chát, khổ nạn của nó. Nhờ ơn Chúa, thiên hạ sẽ nghỉ đánh nhau một ngày Noel để rồi tiếp tục 364 ngày nữa cho trọn từng năm.

Chiến tranh này phải tiếp diễn vì chúng nó đã toa rập với nhau rõ rệt. Không ai mong cho Mỹ ở lại Miền Nam này cho bằng Bắc Việt. Không ai mong cho Bắc Việt đem quân vào Nam nhiều bằng Hoa Kỳ. Ngược đời không?

Thật vậy, đừng có tưởng Xuân Thủy nằng nặc đòi quân Mỹ rút lui mà tưởng thật, Nếu không có Mỹ ở Miền Nam thì vong hồn Bác, Đảng và Chính phủ Miền Bắc lấy gì làm huyền thoại để bắt buộc Nhân dân Miền Bắc thi đua làm việc bằng hai bằng ba? Một nhà báo Pháp đã cho biết hiện giờ tại Miền Bắc, Tượng và ảnh cụ Hồ đang cầm quyền. Lê Duẩn vác tượng ra để Trường Chinh, Trường Chinh đem ảnh ra chọc Lê Duẩn. Cụ Tôn Đức Thắng ngồi chơi xơi nước. Khẩu hiệu: «Giải phóng Miền Nam, xây dựng Miền Bắc» là tấm màn bị mất bắt đề rất công hiệu. Vậy thì, nếu «Mỹ rút, Nguy nhào» thì nỗi xúp de Miền Bắc nổ tung ngay.

Ngược lại, có bao giờ Hoa Kỳ đánh Cộng cần thận ở đây đâu? Hôm nay nghe ông Pac-Chung-Hy nói mới biết: «50.000 lính Đại Hàn sẽ ở lại Việt

Nam mãi vì quân đội Hàn đã được tối tân hóa từ lâu, còn quân đội Việt Nam thì còn lâu mới tối tân hóa đúng mức». Trời đất ơi! Chán chưa? Thì ra, anh Mèo muốn nuôi dưỡng đối phương để cho sự hiện diện của mình có chánh nghĩa.

Hôm trước anh Phún-bờ-Rai, ng hị sĩ chủ hòa Mỹ cũng đã kêu lên: «Các quân đội Đồng Minh chưa đánh cộng hết lòng». Hết lòng sao được khi xếp chỉ cho hùn hạp lại rai?

Chung quy, bên ngoài thì chúng chống nhau mà bên trong thì ăn cánh với nhau để làm hại dân tộc này. Thảo nào, tình thế cứ rối ben. Nay quẹo bên này, mai de bên kia, thẳng dân chả biết đường nào mà rẽ cả. Những người chống Cộng háng hái nhất lại bị bạc đãi, hăm hại nhiều nhất. Những tên lưu manh làm tay sai cho ngoại quốc tệ hại nhất lại được kết nạp vào hàng ngũ cách mạng nhiều nhất.

Đứng kẹt giữa hai tên lái buôn man rợ đó, chính quyền và nhân dân Miền Nam quả thật khổ khổ muôn chiều. Muốn cứu nước? Chưa nghĩ tới đã bị đập chết. Muốn bán nước? Nước «đầu mà bán? Trong cuộc đánh bịp này, dân bị lột truồng đến khổ, chánh quyền đôi khi lúng túng như mặc áo thụng ra đường.

Rút cuộc, thế nào cũng có một ngày, nhân dân Miền Nam lập bàn thờ rước hai ngài Tư bản và Vô sản lên và khấn một cách ngây thơ rằng:

— Lạy ngài Cộng Sản. Nếu quả thật ngài còn yêu bọn con dân Miền Nam này thì xin ngài hoan hỉ ở yên ngoài đó một thời gian. Không có các ngài vào đây thì bọn Mỹ chẳng có lý do gì để ở lại nữa.

— Lạy ngài tư bản. Xin ngài có đánh thì đánh thật, Chứ đừng làm cái trò ma giáo vừa đánh vừa xoa khiến ngoài kia họ tưởng bở, cứ nhào vô hoài. Làm sao mà yên được? Nếu các ngài có định dọn chợ đi chỗ khác thì cũng ra ơn quét dọn cho sạch sẽ dùm. Nếu ngài có ăn cháo đãi bát thì cũng xin đề yên cho chúng con quét lấy, đừng hại chúng con.

Mấy hôm rày, trời đời gió, khí hậu oi bức, khó thở. Ấy vậy mà quý vị chuyên viên đón gió lại háng hái vô cùng. Ông này bảo: «Chuyến này cờ tới tay tôi». Ông kia bảo: «Trời sắp sáng,» — Có ông lại reo lên: — «Tổng thống nổi dóa là có chuyện rồi». Ui chao! Đất nước này bị hai nhà thầu lớn nhất độc quyền hăm hại chưa đủ hay sao mà mấy cậu nhà thầu choai choai còn đòi nhảy ra đánh hôi nữa? Thôi can các ngài. Xin ở nhà «đọc sách trồng bông», cho dân nhờ. Mà coi chừng đó! Đọc sách mà không hiểu nghĩa «xuất xứ» của sách đề ra làm láo thì phải biết thẹn với sách. Trồng bông mà không trong sạch như bông thì... e bông nó lại thẹn họ cho mình!

Thoa CRÈME THORAKAO đi nắng không đen nám, khỏi đời phẩn

phóng sự

đi boum đêm giáng sinh

của
LAM THIÊN HƯƠNG
NGUYỄN HOÀNG ĐOÀN

Cuộc vui thực sự bắt đầu «toát mồ hôi lạnh» khi tiếng chuông đồng hồ báo hiệu giờ Chúa ra đời. Những chùm hoa giấy được tung lên, những cánh tay ôm ghì và những nụ hôn miệt mài, đắm đuối. Từng đôi tình nhân như nhập làm một, không khác gì những cành mận dính liền cùng thân cây cô đơn, những đầu sóng tấp vào bờ xa ngút mắt.

Ban nhạc sống ở góc phòng đã cất ngang một bản nhạc buồn, những tay đàn áo quần ướt đầm mồ hôi, chemise tụt khuy bày ra những khoảng ngực trần, gầy nhom và trắng hếu. Trước bối cảnh đầy «cường lực» như vậy, một chàng nhạc công khệnh khạng bước về khung cửa sổ, anh ta với chai Johnny Walker cầm trên tay, chậm rãi đưa lên miệng tu một hơi dài, không dứt. Chàng nhạc công buồn bã nhìn vào giữa gian phòng, những thân hình nhẽ nhẽ vẫn chưa muốn rời nhau, da thịt vẫn dính liền, khiến chàng ta buồn da diết.

Tôi vẫn ngồi bên Phấn trong một góc cột, giữa cuộc vui đêm Giáng Sinh, con bé nhăm nhăm, gục đầu trên chiếc ghế dài, ngủ vùi một cách say sưa, dễ dãi. Cho dù tuổi trẻ khôn hơn người già, tuổi trẻ khởi đầu cuộc hành trình trong miệt mài vô biên, rồi trẻ mất niềm tin và thụ động, ở một giây phút nào đó, khuôn mặt thời gian chưa hẳn tàn nhẫn, thần nhiên. Tuổi thanh niên vẫn còn ẩn chứa vẻ tuyệt vời của nó. Ý nghĩ chợt đến làm tôi thương Phấn khôn cùng. Mới bằng tí tuổi đầu, trên tay nó không hề cầm được cành

hoa thương yêu. Nó đã thử những giọt cường toan hủy hoại luân lưu trong tim nó, Nếu không có sự bất hạnh xảy ra, vào giây phút thiêng liêng này, Phấn đang ngủ ngon trên chiếc giường nệm êm ấm, hồng phúc Giáng Sinh biết đâu chẳng ngập tràn giấc ngủ trẻ thơ, mộng mị. Vì ai Phấn nằm co quắp ở đây? Hàng mi cong khỏa lấp đôi mắt còn phảng phất niềm vô tư, nhưng bàn tay búp măng lại co quắp những hận thù chán nản. Vì ai? Xã hội phản trắc này? Cuộc chiến đã man này? Hay những phần tử đang sống, đang huênh hoang, đang thụ hưởng trong xã hội và cuộc chiến đó? Mỗi người là một định mệnh, không định mệnh nào khác định mệnh nào, chỉ có nhiều kẻ cố tình đổi khác căn phần của họ mà thôi.

Cơn gió lạnh thổi qua những cánh cửa mang theo sự giá băng vào trong căn phòng, những cặp trai gái xa lạ đã mệt nhoài nằm xuống nền đá hoa, nhưng thân thể họ vẫn như những con rắn quấn vào nhau, tặc tẩn, nhẽ nhại. Một đồng lửa được Papa của Phấn truyền lệnh cho gia nhân đốt lên, hơi ấm bập bùng len lỏi khắp gian phòng nhưng cũng không xua đuổi nổi cơn gió băng hoàng, quẩn quýt. Ánh lửa đỏ lòm khiến địa điểm trở nên ma quái hơn, toát mồ hôi hơn, tuy nhiên tôi nghĩ rằng lửa vẫn chẳng ảnh hưởng gì đến những tâm hồn mù lòa ngoài kia. Họ là đám tội đồ lẫn vùi vào cuộc vui chốc lát, mệt nhoài mà tất cả không quên nổi những mắt nhìn kềm gại

ngoài đời sống, Họ như người đuổi theo một cái bóng hư hoàng, khi càng tới gần mục đích bao nhiêu cái bóng càng xa họ bấy nhiêu. Đó là niềm kiêu hãnh bi thảm nhất của động vật người. Động vật biết khóc, biết đi, biết nong nân, biết lạnh nhạt này tự bước vào vòng tròn do họ vẽ ra rồi thăm sâu, bắt lực trong đó.

Tôi đưa mắt nhìn chàng nhạc công, anh ta đã ôm một cô gái vào vòng tay từ lúc nào, tia mắt anh chàng không còn u uất khi cầm chai Scotch trên tay, nó đã đẩy lên đây những tia nhìn đam mê và ranh mãnh. Theo sự điều khiển của anh nhạc công Hippy, thiếu nữ nhắm nghiền mắt và nụ cười cất lên tề tề. Tiếng cười thỏa mãn của cô gái khiến người ta liên tưởng đến một trận mưa rào. Mà ngoài kia trời đã mưa thực sự, qua cánh cửa sổ mở toang, tôi nhìn thấy những giọt mưa mỏng như sợi chỉ chan hòa trên cây lá. Mưa chao nghiêng như giấc mộng chập chờn. Mưa vốn vã như tia nhìn của một tình nhân lâu ngày xa cách. Mưa thiên nhiên và mưa trong lòng, tuy hoàn toàn khác nhau, nhưng cái tràn trề cả hai vô tình gặp gỡ.

Một tiếng thở dài làm tôi giật mình, Papa của Phấn vừa đẩy con Jackie ra khỏi vòng tay, dưới người lên định vùng dậy. Nhưng như bị khối đá nghìn cân trời ghi, cả thân thể phi nhiêu của ông già rơi phịch xuống nền đá hoa trở lại, Papa Phấn đành tiếp tục ôm đứa con gái bằng tuổi con cháu ông ta mỗi ông tìm mỗi Jackie, ông thề thào nói với con bé cầu «Joye Noel» nhưng lời chúc tụng đó nhạt nhòa như tiếng nấc. Với số tuổi ấy trên vai cho dù ăn uống tầm bở đến đâu, ông già vẫn không tránh khỏi cuộc đăng trình gần đất xa trời. Ông đã tới thời hối tiếc về những việc làm của mình, như cảnh lá vàng hối tiếc thừa xanh nồng trên cành cây tròn căng, xira cũ. Papa Phấn vì thế, càng phục sinh công lực của mình bao nhiêu, khuôn mặt ông càng thâm hại hơn lúc bình thường. Ông già là quả táo khô, nằm bất động trong chiếc bình thủy tinh vĩ đại. Tôi ngó Phấn rồi lại đảo mắt nhìn về hướng ông già: Hai cha con là hai thế giới, hai đường thẳng song song nhưng nghìn trùng cô đơn, xa cách với nhau. Cùng một giọng máu, một san sẻ của thịt da, một kỷ công của tạo hóa, nhưng cả hai cha con đầy lý tan và khác biệt kỳ cục. Đất nước còm cõi này, khổ nạn thay, lại ở trong tay những ông già đại loại như «Papa Phấn». Thế nên, chúng ta không lạ gì giọng giống «Việt Nam mình» đốt đuốc cả năm cũng chưa tìm ra một khuôn mặt khả dĩ gánh nổi danh từ «Bác học», đã rách nát rồi càng tả tơi thêm, đã lư đây rồi càng biệt tăm thêm trên trường giang lịch sử.

Về một nhòai của «Pa pa» Phấn làm cái Boum đêm Giáng Sinh bắt đầu thấp thoáng bầu khí rã rời. Tôi vươn vai đứng dậy định bước ra đường tìm xe lang thang dưới mưa. Tôi muốn tới một nơi nào đó, đứng nhìn hang Bethlehem và chiêm nghiệm về sự bất lực của Thiên Chúa. Trước cao trào giải thoát thập

phận con người, tôi thấy Chúa cô đơn hơn bao giờ hết. Tôi thấy Chúa cũng ngán đạn, sợ bom. Chúa hiện thân thật ngạo mạn và cao vời, xa tít.

H. à, đó là lý do khiến anh bỏ trốn thành phố mỗi dịp Giáng sinh, và như vậy. Giáng sinh năm nay anh cũng tìm đến một vùng đất nào xa xôi tội nghiệp. Xin mượn những ngón từ hèn mọn trong thiên phóng sự này, chúc em và bằng hữu trai gái của em mộ. Giáng sinh đầy ánh mặt trời. Hận thù sẽ rã cánh. Tội tâm sẽ tan biến. Loài người sẽ vô vàn thương yêu nhau.

Anh không đủ can đảm cùng em vui chơi trong một cái Boum Đêm Giáng Sinh, khi bên cạnh đời sống chúng ta, chỉ cách non một cây số đường trường những chiến sĩ (thể hệ khổ nạn với ta) đang nằm dưới hố cá nhân, khuôn mặt hằn lên, ghim súng đợi chờ thần chết đến với họ. Anh không còn lòng dạ nào hôn lên môi em nụ hôn kết tinh những rung động băng hoàng khi bên cạnh chúng ta đây những thân phận khổ khổ, Giáng sinh, với họ chỉ là ngón từ rỗng tuếch mơ hồ, bởi từ 20 năm nay, chưa một ai nhìn rõ mặt cái đêm kỷ niệm Chúa ra đời. Những người chủ mưu cuộc chiến tranh tương tàn này, đã bày trò hưu chiến trong đêm Noel. Nhưng biết năm nay, đêm thiêng liêng ấy, thay vì súng, gươm, nỏ, máu ngừng rơi.

Thay vì khói xăng đặc không quện trên bầu trời, những loạt súng ngừng nổ kéo dài hơi cho một vài mạng sống, không khí «Đêm Bình Yên» càng hồi hộp hơn, bí mật, dễ sợ hơn. Và như vậy H. ơi, anh phải đến với họ, chia sẻ những chua xót ề chề, mưu mang những hơi thở phập phồng, đứt đoạn.

H. à, anh xin em đừng buồn, cuộc đời thể hiện những bất công, những thành tựu dở dang, những giọt dương cầm nhói đau, uất ức. Anh yêu em nhưng anh còn yêu loài người, xin vì anh, H. thần nhiên nhận chịu căn phần lây lất của anh. Như nhận chịu cuộc tình bão táp của chúng mình vậy đó. Mỗi đời người phải có một lần đau đớn tận cùng, sâu thẳm tận cùng, phải xa em, anh thấy mình đã có sự quẩn quại tận cùng đó vậy.

Tôi cài khuy chiếc áo lạnh, bước qua những thân thể nhẽ nhại lỏa lồ, nhưng vừa đến giữa phòng tôi vội vàng dừng lại. Cánh cửa chính bật tung ra, cùng với một chục cặp trai gái ập nháy vào. Một tên nào tên nấy cũng ướt mềm, nhưng miệng họ không ngớt la hét những câu tục tằn, thô lỗ. Đám HIPPY (vàng họ ăn mặc kỳ dị theo thời trang HIPPY) còn có 4 tên ngoại quốc, tóc tai dài ngoàng, cao lênh khênh, cả chục vòng sắt màu vàng quấn chung quanh cổ. Sự ồn ào của bọn lạ mặt, khiến tôi vội vàng trốn về góc cột mát mẻ lớn quan sát.

Bọn trai gái mới vào chia nhau lời cổ những người nằm khoèo dưới nền nhà dấy, chúng vác đàn đánh tưng tưng và gõ trống bồng bồng làm nhiều kẻ muốn ngủ yên cũng không tài nào nhắm mắt tiện

được. Gian phòng trở lại ồn ào, kích động như lúc đầu, cuộc vui khởi sự bước sang giai đoạn gay cấn. « Papa Phấn » như kẻ vừa lấy xong phong độ, ông rời khỏi vòng tay con nhỏ Jackie, khắp khệnh bước lên bực nhạc, vỗ tay ra đầu cho toàn thể yên lặng. Bằng cái nhếch môi nhà nghề, Papa Phấn làm bộ đồng đặc nói :

— Thưa...thưa...quý hữu, nhân danh người đứng ra tổ chức Boun Sinh nhật hôm nay, tôi đề nghị với quý hữu một cuộc vui không kém phần thú vị... Một Hippy nhóc tí rú lên cất ngang lời nói của ông già...gân.

Nó nhảy chơi chơi giữa phòng như con vượn trên sân rồi hếch mặt lên háng giọng với ông già thách thức :

— Ông Hippy... lão ơi ! ông dám « chơi đơm cá hội đồng » không, ông có đủ can đảm, sức lực thi đua cùng bạn trẻ này không, Nào, nào « Happy New Year », a lê hấp, anh ta đâu, mau..., thoát y vũ !

Papa Phấn hốt hoảng hét vào micro :

— Si tốp ! Si tốp ! Hỡi quý hữu, đây xin can. Món thoát y, món « bẻ » chúng ta xài cả năm rồi, chán lắm. Hơn nữa, đêm nay là đêm lịch sử, đêm trong sạch, tôi đề nghị quý hữu là chúng ta mở cuộc « khiêu vũ luân lưu », sau tiếng hét của tôi, ai vỗ được người nào thì nhảy và hôn với người đó. Rồi đổi qua, đổi lại vòng vòng, đúng theo phương châm « làm tình đi, đừng chiến tranh ». Nào, một... hai...ba...bắt đầu.

Tiếng hét của Papa Phấn vừa dứt ban nhạc liền chơi ngay một bản nhạc giạt gân, toàn thể trai gái hiện diện trong phòng túa ra như bầy ong mất tổ. Họ dành nhau những con mồi đây tới bên đồng lửa, và lúc lư, nhún nhảy theo điệu nhạc. Tôi một mình ngồi bệt xuống chân cột, ý nghĩ lảng đãng giống một loài thú bị thương nhìn thần được trôi lênh bênh ngoài khơi mịt, thật thèm thuồng nhưng bất lực, thật say mê nhưng chán ngán tuyệt vời. Đôi mắt vẫn chỉ biết bắt động theo dõi những bước chân bập bùng, những thân hình xoay tít.

Bọn Hippy trẻ lác lác chuyển đảo lia lịa, đầu chúng hát tới hát lui theo điệu A gogo, những mái tóc lòa xòa thấm mồ hôi dính bết vào mặt, vào gáy. Tôi nghiệp nhất là mấy ông Hippy già, nhiều cái bụng phì nộn cố gắng lắc lư, nhiều cái đầu tròn hói cố gắng đảo qua đảo lại. Nhưng bởi sức yếu, vai già, đám HIPPY này mỗi phút một trở nên khôi hài kệt cớm. Ôi đáng thương thay nhưng bậc cha chú chúng tôi, các ông đang tự làm hề cho các thế hệ măng non kế tiếp.

Cuộc « khiêu vũ luân lưu » chấm dứt bởi một tiếng hét « Good bye ! Good bye ! Hôn đi anh em ơi » Vọng ra từ một góc phòng, cả đám ôm ghì nhau hôn dài, nín thở. Tuy tuyệt vọng cực độ, tôi cũng phải phì cười, vì ngoài kia, có những thằng Hippy không vỗ kịp được đảo, đành phải ôm quần lấy nhau, nhún mũi, méo mặt hôn nhau... làm quà sinh nhật.

Không hiểu nụ hôn kéo dài bao lâu, nhưng tôi thấy nhiều người một ngã nhoài xuống đất. Những thân hình và những thân hình. Những hôn đảo

nhấp nhô vào những củ lao đen lũi, thê thiết. Tất cả đã nằm bất động rồi đây, như những bức tượng vụng về bất động trong Hang đá làm bằng giấy cứng. Nhưng bỗng dừng một tên Mèo loạng quạng đứng dậy, hẳn giờ tay lên miệng thay cái micro, nói bằng thứ giọng khinh khật của miền Nam Mỹ :

— Chúng ta ăn « Réveillon ».

Hắn bụng đã đói, nghe đến « ăn » nhiều tên vội ngóc đầu dậy, nhưng tất cả không thấy món nhậu nằm ở đâu, chỉ thấy một cô gái tóc dài thướt tha mặc chiếc mini Jupe quá hà tiện vải rồi chỗ nằm nhảy lán chiếc bàn vuông, lảng bóng. Khi thiếu nữ hát mái tóc về phía sau, khuôn mặt bầu bĩnh của cô ta làm tôi giật mình. Đúng rồi, nó chính là con Ngọc Giao em tôi, Với mái tóc đỏ, đôi chân đỏ khuôn mặt đỏ, đưa em gái thân yêu bỏ nhà ra đi nay để trở về. Vóc dáng có tiêu tụy hơn. Đôi mắt có buồn thâm hơn, Nhưng nó vẫn không hề đổi khác.

Nghĩ đến bà cô mất trí ở nhà, chiều chiều giờ hai tay lên cao, đôi mắt thất thần nhìn từng cụm mây trời diu nhau trôi lảng đãng. Nghĩ đến đám tang của con Thủy Giao, em nó, tôi muốn gào tên Ngọc Giao cho vang dội ngút ngàn, nhưng con bé đang lột bỏ từ từ y phục trên người kèm hân âm thanh tôi thoát khỏi cưỡng hòng.

Bọn nhạc công đệm một bản buồn buồn làm phòng cho Ngọc Giao... thoát y « mệnh danh là » món ăn « Réveillon » cho đám Hippy, mỗi nốt nhạc trầm trầm trời dậy là mỗi mảnh vải được vắt khỏi thân hình nảy nở, mời gọi. Khi con bé hoàn toàn biến thành bà Eve, cả phòng đã cười rú lên vì trên thân thể của nó viết nhiều câu khẩu hiệu bằng mực xanh đỏ.

Da thịt Ngọc Giao biến thành tấm bảng vô tri, ai đó đã khắc vào « tấm bảng sống » ấy những câu đại loại như « Joye Noell » « Happy new Year » và « Make Love, Not War »...

Không cảm lòng nổi nữa, tôi chạy lại bên Ngọc Giao bằng một giọng xúc động tuyệt vời, tôi nói với nó :

— Ngọc Giao, anh của em đây Giao. Em về với mẹ đi. Mẹ nhớ em vô cùng.

Ngọc Giao không buồn ôm áo quần che cái thân thể lỏa lồ lại, nó giương mắt nhìn tôi trân trân, nhưng tuyệt nhiên miệng nín thinh không phản ứng gì hết. Tôi càng van nài hơn.

— Giao, nghe anh. Mẹ mất trí rồi, Thủy tự tử rồi, nhà hiện nay trống vắng, em về săn sóc cho mẹ đi. Mẹ sẽ vì em mà tiếp tục cuộc đời lấy lại Vẻ đi.

Ngọc Giao vẫn im lặng, nó thân nhiên nhảy xuống vòng tay thằng Mỹ vừa dơ lên, và lạnh lùng đề thằng Mỹ nọ diu tới một góc phòng u tối. Lạy Chúa, Chúa thấy gì không, xã hội này, cuộc sống này, đã giết chết tình cảm trong con người chúng tôi rồi đó.

Giao ơi, em không nhận anh, nhận mẹ, làm sao em có thể nhận ra những người chung quanh. Em sẽ bước vào một thế giới đầy những ngộ nhận, hận thù. Nghe anh, về đi Giao.

LTH-NHB.

(Tiếp theo ĐỜI SỐ 14)

Mới 6 giờ chiều mà trời đã có vẻ hơi tối. Trong căn nhà sáng sủa hẳn thấy kho an khoái. Tuyệt nhiên không có một cảm giác nào là hân đang ở trong 1 ổ điểm hay bất cứ một cảm giác tội lỗi hề hên nào. Cái đặc điểm của chuyến « đi » này là hẳn thấy yêu đời. Khi người em mới xanh sữa soạn xong bữa ăn thì em ra tiếp rượu hân. Em tất bót đèn để ngồi trong bóng tối nhìn ra cánh đồng vắng bát ngát. Đêm ấy lại là 1 đêm trăng mà trời bắt đầu đổ tuyết. Bầu trời trắng nhạt lợt phớt bóng tuyết bay nghiêng. Hân, một người vùng nhiệt đới không ngờ đêm nay lại thấy tuyết rơi lần đầu tiên trong đời mình. Tất cả sự hân hoan mãn nguyện lộ trên nét mặt, em ngồi sát lại hân mà tâm sự. Câu chuyện xoay quanh vấn đề em thích điều này em thích điều nọ. Nếu hân không gặp được người em này thì có lẽ hân đã ngộ nhận chị em ta ở Pháp chỉ là một phương lưu manh, đồ bỏ. Đây là một thứ chị em biết nghệ thuật tô thắm cho cuộc đời khách lạ, dù chỉ là 1 buổi chiều. Em ôm ấp hân như thực tình muốn hân được sung sướng. Em biết hân đã bị các đồng nghiệp của em làm vỡ mộng nhiều lần nên em khuyên hân hãy quên đi hết mọi bức bối và cứ từ từ thông thả đầu sẽ có đó đừng vội vã làm chi cho mất sự thân mật. Đến bữa ăn em ngồi ăn uống qua loa để tiếp chuyện hân. Món ăn em nấu cũng có hương. Chẳng phải vì hân đói mà quả thực tất cả những gì dọn ra đều thuộc loại mĩ tiên. Em lại cứ ép hân ăn thêm uống thêm. Em giải thích đây là loại rượu chất lâu đời. Thứ này mà vào tiệm sang nó chém thế lắm. Em ngồi nhấm nháp tiếp chuyện hân như tiếp 1 đực lang quăn mà em kính nể ! Có lẽ em ăn uống giữ eo nên chỉ ngồi cười nói duyên duyên. Rượu vào làm hân càng lâng lâng chuẩn choảng, nghe tiếng em nói như âm, đến khi dùng hoa quả, em lại hân ngồi gọt cắt từng miếng đào bỏ vào miệng hân, Hân chưa có vợ, nhưng hân biết dù có vợ cũng chưa chắc đã được hưởng một bữa ăn ngon và tình tứ như vậy. Ăn rồi em kéo hân ra phòng khách. Bên ngoài

THỢ CÀV

« CHỊ EM TA » Ở BALÉ

● chuyện Ba Lê do phóng viên Văn Lương gửi về ●

tuyệt đã phủ trắng xóa cánh đồng. Xa xa là vài căn nhà có ánh đèn tỏa ra ấm cúng. Hân thấy hạnh phúc hơn bao giờ. Cái khoái là ở chỗ thấy mình được ấm cúng vô về trước cái cảnh lạnh lẽo tịch mịch bên ngoài. Em bỏ hân một mình để đi dọn dẹp. Hân ngồi đó nghĩ ngợi mông lung. Cái thân phận hân đâu có dễ gì mà được sống 1 đêm như đêm nay. Một thằng đàn nhược tiểu, một đất nước chiến tranh đến rách nát và một đời sống thoải mái ấm cúng như chỗ này, quả thật là 1 sự vô lý mà hân chưa hề dám mơ ước bao giờ.

Em đề nhạc nhẹ nhẹ trong phòng ngủ rồi ra cười hỏi hân hân có muốn nhấm nháp thêm chút gì nữa không ? Hân đâu phải là 1 bọm nhậu. Hân kêu khát nước, em đi tới máy vắt cho hân 1 ly nước cam. Cái thứ cam đỏ rực uống vào ngọt và tỉnh táo hân cơn say. Hân nhận ra em đã thay đồ ngủ. Em mặc chiếc áo choàng dài tới gót. Một thứ áo trông cũng đủ thấy nó vừa ấm vừa mềm. Em tới bên hân ngả người xuống khẽ hỏi hân sao không phê bình bữa cơm.

Em đôi hân hôn em để thưởng công. Em những nhẽo như đứa trẻ thơ. Hân mới đầu còn thấy ngỡ ngàng nhưng rồi hẳn cũng bị tính hồn nhiên của em làm cho bạo dạn. Khi em ôm ấp hân, một mùi thơm nhẹ làm hân ngây ngất. Hân táy máy tay chân bị em cắn khế mà cười. Ngồi nói chuyện đến khuya em kêu buồn ngủ. Em mời hân vô phòng tắm sơ qua, khi tắm xong, chính em cầm khăn bông thấm nước cho hân. Đèn chỉ còn mờ mờ diu diu. Hân đặt mình xuống giường mới thấy giường êm ái khác thường. Cũng là một tấm nệm, sao tấm nệm này lại mềm nhún lạ kỳ. Em thấy hân không mặc đồ ngủ chỉ cười. Em cởi áo choàng tới nằm cạnh hân. Tay em từ từ làm phép màu ban sự dễ mê vào da thịt hân. Tất cả ảnh hưởng của một bữa ăn thịnh soạn, của những ly rượu có động sanh khí bây giờ như muốn nổi lửa bốc cháy khắp cơ thể hân. Biết vậy nên em cứ nhẹ nhàng làm hân dễ mê. Đây đúng là một nghệ thuật. Hân ôm lấy em mà năn nỉ.

em tại cảng trở lại tuyệt kỹ. Chẳng những tay em mà môi em cũng là một phép màu đưa hân tới những cảm giác rung chuyển cơ thể. Hân không còn có thể kìm giữ được nữa. Em hình như hiểu tình hình củi xuống, giúp hân thông thoát sự dồn ép đã đẩy lên từ hồi nào. Em cũng tỏ như thấy thỏa mãn tràn ngập cơ thể mình. Tất cả là một sự rung cảm giữa hai cơ thể. Căn phòng sau những nhịp thở, tiếng nũng nịu nóng bỏng lại thấy tiếng em cười nhẹ và vỗ về hân. Em làm bộ như hân là 1 tên giặc đầu vừa thắng trận. Em hỏi hân làm gì mà hung dữ như vậy. Hân « cười, cái cười chia xẻ một cuộc âm mưu vừa thành tựu. Em với tay đưa cho hân 1 ly nước lạnh mát, uống vào thấy sự tỉnh táo chuyển vào cơ thể. Em nằm nghiêng gối đầu lên ngực hân mà trò chuyện. Tuy ngoài trời lạnh nhưng bên trong căn nhà có lò sưởi bằng hơi nước nên ấm áp để chịu thoải mái không ngờ. Hân lặng nghe em kể chuyện. Hân ngắm làn

tóc nâu Tây phương, nhìn làn da trắng nõn như bức tượng bằng thạch cao. Tuy vậy những sợi lông vàng óng trên da thịt em làm cho hân cảm thấy có lẽ thân hình người đàn bà phương Tây gần những đặc tính loài muông thú hơn. Thấy hân ngây người nhìn em, em như đoán biết. Em hỏi hân về đặc điểm của người đàn bà Đông phương. Em tâm sự rằng nhìn 1 người Phương Đông em có cảm tưởng là có cả 1 vực thẳm bí ẩn không ai hiểu nổi. Hân bây giờ mới đủ bình tĩnh để hưởng hết cảm giác xa lạ của 1 thân hình một chủng tộc khác. Em cũng không vừa, vận hết sự nồng cháy của đôi tay để làm hân ham muốn đến cực độ. Đôi tay em lúc ghi, lúc xiết lấy cơ thể hân như quyết bắt hân phải chiều mình, phải gia tăng nhịp độ truyền cảm của hân qua thân xác em. Hồi nãy tất cả sự bùng cháy chỉ vì những dồn ép quá dư thừa, bây giờ mới là những đề mê có kiểm soát, ý thức được rõ ràng. Sự thoát

tỏ cũng chậm rãi như cổ để nhả hơi thở, những thờ thệt hưởng hết cái đam mê mãnh liệt mà Thượng đế đã dành cho loài người để tồn tại. Sau những giây phút say sưa đó, em rút lui vào phòng tắm rồi giúp hân mặc đồ ngủ và lại ép hân uống thêm ly rượu. Hân nằm nói chuyện lại rai đến khi đi vào giấc ngủ lúc nào cũng không hay..

Đến sáng ra trời sương mù âm u. Thức giấc dậy hân thấy tiếng em đang lách cánh bay bàn điểm tâm. Vùng đứng dậy, hân thấy khoẻ khoắn chứ không mệt mỏi như sau những chuyến đi rê rên. Nhìn ra ngoài tất cả chỉ là màu trắng toát tới tận chân trời chưa bao giờ có cảnh lạ mắt như vậy. Tuyết phủ đầy đặc làm hình thù mọi vật như mềm mại hân đi. Mái nhà như được lợp bằng 1 thứ rơm trắng và mềm.

Bữa ăn sáng cũng rất ngon miệng. Hột gà và Jambon, sữa và cà phê được bày thật lịch sự. Người Tây phương phần đông có sở thích rất phù hợp. Những đồ bày biện đồ dùng

nếu có tính cách nghệ thuật nhiều hơn là lợi ích. Chiếc khăn bàn trắng, đồ sứ muông nĩa sáng quắc bóng loáng, chỗ này mà còn sang trọng như vậy chỗ khác chắc còn huy hoàng hơn nhiều. Sau bữa sáng em rửa hân mặc thật ấm để đi dạo 1 vòng trong tuyết. Ra ngoài trời lạnh buốt nhưng vì khô ráo nên là một thứ lạnh rất khác người. Lốp tuyết phủ mặt đất dày độ hai chục

phân tây. Có chỗ dày tới nửa thước. Bước những bước đầu tiên trên lớp tuyết trắng mịn và mới tinh làm hân có cảm tưởng như kẻ đầu tiên đặt chân tới chốn này. Em bỏ hân chạy tung tăng như đứa trẻ. Em nắm những nam tuyết liệng hân. Khi trúng hân có cảm tưởng như bị 1 mớ bông gòn thật lạnh, hân thấy tuyết như 1 thứ quen thuộc và làm con người trẻ lại như đứa trẻ lần đầu tiên vớ được 1 cón cat trắng mịn. Em nô đùa chán rồi tới khoác chặt lấy lưng hân mà đi. Cặp tình nhân đi trên con đường vắng giữa những cánh đồng trắng toát và vắng vẻ... Sau một vòng dạo tuyết, hân trở về căn nhà đã khá quen thuộc. Em lại bắt hân ngồi nhậu nhẹt 1 ly rượu nhẹ với khoai tây chiên mỏng như vỏ bào.

Em lại nhào vô bếp vừa nấu nướng vừa hát như một người vợ trẻ cao hứng. Em đứng trong phòng ăn nói nói vọng ra với hân. Ngồi nhấp nháp ly rượu hân quên rằng hân mới chỉ lưu lại căn nhà này từ chiều hôm qua. Tất cả đã trở thành thân mật như thể hân sẽ ở lại nơi này mãi mãi. Bữa cơm trưa cũng rất thịnh soạn. Em đã trở tài bế nước làm hân ngạc nhiên. Chẳng hiểu nổi một người đàn bà có cơ sở sống như vậy, có tài nấu nướng như vậy mà lại đang làm đi làm một nghề bị xã hội khi rẻ. Hân định hỏi em tại sao và muốn tìm hiểu dĩ vãng của em nhưng em khước từ. Em nói sự tò mò đó chẳng có lợi gì cho cuộc gặp gỡ này. Với giọng thực cảm động em nói, bên tai hân. « Anh hãy nhớ có một người bạn gái nhỏ sẵn sàng chờ anh sau

khí anh rời nơi này. « Bữa ăn trưa kết thúc.. Hân cảm thấy cần phải ngao một giấc vì hơi men bốc lên làm m.t hân nặng như chì... Đến khi hân tỉnh dậy thì em đang nằm đọc sách cạnh hân. Bỏ cuốn sách xuống em ôm hân vào lòng mà hôn. Em lại đưa cho hân 1 ly nước cam lạnh và ngọt ngào. Nhìn đồng hồ hân đặt mình vì đã 3 giờ chiều, một chiều chúa nhật thường là tẻ nhạt, nhưng bây giờ hân muốn kéo dài giờ phút này. Thấy hân nhìn đồng hồ, em nói một cách buồn rầu « Thời gian qua mau phải không anh, việc gì rồi cũng có lúc kết thúc nhất là giờ phút hạnh phúc. » Em hỏi hân có vui không. Có khỏe không. Trong giờ phút chót của cuộc tiếp xúc giữa 2 thân xác, em đã chiều hân đủ đường đủ kiểu. Hân không ngờ trong 1 thời gian ngắn như vậy mà hân cứ xung sức như thường. Có lẽ nhờ sự dinh dưỡng đặc biệt do em sữa soạn nên hân lấy sức dễ dàng sau 1 lúc nghỉ ngơi. Hân tham lam điên cuồng gỡ gạc cho tới lúc em từ từ đẩy hân ra và nói : « Sao anh đỡ thế ? Anh không nghĩ rằng em sẽ bị đau sao ? » Nói rồi em vô phòng tắm sửa soạn.

Một lát sau em mời hân ra với một vẻ tươi vui lạ thường. Em nói « ra đây em sẽ giúp anh tắm, em sẽ cho anh hưởng 1 thứ « muối tắm » (sel de bains) mới mua, khi bước vô hân rất đỗi ngạc nhiên vì bồn tắm đầy nước và một lớp bọt màu xanh nhạt nổi lênh bênh. Hân trầm mình trong nước ấm và thơm mát. Chưa bao giờ hân được tắm như vậy, Em tới đầm bóp, cho hân. Tất cả thật khỏe, thật thoải mái. Hân muốn cứ ngâm mình ở đó hoài. Em lôi hân đứng dậy, xả nước rồi lấy khăn bông lớn thấm nước quanh mình hân. Lúc mặc quần áo trở lại như lúc đầu hân mới tới. Nhưng mọi sự đã khác hân. Một cảm giác thỏa mãn thơm tho bao quanh lấy hân. Em cũng tắm qua loa rồi mặc áo lạnh để ra phố. Hân thấy em lảng xăng như

đầu sự xúc động của lúc chia tay. Lúc em lôi tay hân ra cửa, hân cố ngoái lại mà nhìn phòng khách và căn nhà lần chót. Em cười nói : « Chúng ta không trở lại Balè mau thì bọn đi nghỉ cuối tuần trở về sẽ làm làm nhên hết lối đi... « Ngồi trên xe, em nhìn hân mà cười : « Đàn ông ở Tây cũng như ở Đông phương các anh ai cũng như ai, các anh tham lam. Nhưng nếu bắt các anh ở lại đó lâu chắc rồi sẽ chán ». Hân đáp. « Anh sẽ không chán đâu, không tin cứ bắt anh ở lại thử coi. « Em cười buồn rầu hơn hân lần cuối. Chiếc xe lao đi. Về tới Balè, xe đưa hân tới tận cửa chỗ trọ. Trước khi em mở cửa trả hân lại với sự buồn tẻ của công việc hàng ngày, em đưa cho hân 1 tấm danh thiếp. Em nói khi nào rảnh phôn cho em nghe. Nếu anh về nước thì đến dịp Giáng sinh gửi cho em 1 tấm thiệp kỷ niệm sẽ làm chúng ta sung sướng. Thôi bye bye. « Em bắt tay hân chứ không hôn. Hân đứng bên lề đường nhìn chiếc xe lao nhanh đi.

Có lẽ em nhìn kính chiếu hậu nên em đưa tay lên cao như vẽ vẩy hân lần chót. Lên lầu tất cả mấy bạn hân đã đi chơi hết. Còn lại mình hân nằm trên chiếc giường cứng và bề bộn, hân nhắm mắt cố tìm giấc ngủ. Nhưng thực ra hân đang chết lặng vì tiếc nuối một cái gì đã mất. Sau một chuyến đi chơi như vậy lúc trở về bao giờ cũng thật buồn, thật trống rỗng. KỲ TỚI : « anh em ta » ở Balè, một bất ngờ khó chịu.

VÔ-TÁNH THU BĂNG

30 VÔ TÁNH SAIGON 30
(GẦN NGÃ SÁU SAIGON)

- Nhận thực hiện tất cả các loại băng nhạc.
- Thu băng cho tất cả các loại máy thu băng, STÉRIO — HI FI — MONO — CASSETTE — CARDRIDGE
- Một rừng băng nhạc thu sẵn trữ danh, thích hợp mọi lứa tuổi
- Băng học Sinh ngữ : ANH, MỸ, PHÁP, ĐỨC, Ý, NHẬT dễ học và có sách.
- Nhạc vũ trường, thu tại các Phòng trà danh tiếng của các Ca sĩ tên tuổi. (Đã có thật nhiều Nhạc Giáng Sinh VN và NQ)
- Có thể giao gấp và bán sỉ cho các Tỉnh giá hạ
- Kính mời quý vị yêu thích nhạc đến thưởng thức và chọn lựa.
- Với những máy ghi âm tối tân sẵn có và một ít kinh nghiệm về kỹ thuật thu băng, chúng tôi nguyện cố gắng hầu đền đáp lại sự tín nhiệm của quý khách.
- Mọi thư từ và bưu phiếu xin đề : Ông Nguyễn Văn Đông 30 Vô Tánh Saigon. Gửi thư và bưu phiếu mua băng xin vui lòng ghi rõ loại máy quý vị đang dùng.
- Mở cửa từ 07 giờ đến 23 giờ (ngày lễ và cả chủ nhật.)

Vô Tánh Thu Băng

KÍNH MỜI

CRÈME THORAKAO là 1 mỹ phẩm đặc sắc, làm cho da mặt xinh tươi

● đối lập với đàn ông ●

đừng hỏi tại ai?

— HOA MUỐP ĐẰNG

Cho đến bây giờ, các ông vẫn đổ thừa cho bà Eve đã rủ rê ông Adam xức trái cấm. Người ta cứ làm như bao nhiêu cái thích thú cũng như đau khổ trên đời này đều do đàn bà đem lại hết.

Sự thật thì khi Tạo Hóa hoàn thành xong « tác phẩm » « ĐÀN ÔNG » chính đương sự (tức là người con trai) đã than van mình cô đơn, cô độc. « cu kẹ », « tú xon » nên yêu cầu Thượng đế phát thêm cho mình một người bạn.

Thượng Đế (theo tục truyền) đã lấy một trong số các xương sườn của ông Adam để tạo ra bà Eve. Như vậy người đàn bà là một phần nhỏ của đàn ông, xuất xứ từ người đàn ông, nhưng lại phải hiện diện để rồi đi tới sự... đối lập với đàn ông.

Âm Dương tương khắc, nhưng Âm dương lại có thể hòa hợp, đó là sự trớ trêu của con Tạo. một sự kết hợp chặt chẽ giữa Âm Dương đã đẻ ra dân tộc này, dân tộc khác, đã sản xuất những bậc kỳ tài như Trần hưng Đạo, như Nã phá Luân v.v...

« Trái Cấm » không phải ai rủ rê ai, mà vì ai cũng thêm. Cái gì bị cấm cũng gây sự kích thích. Lòng ham muốn đi đến cái gọi là « tội lỗi » phải do mỗi người đóng góp 1 phần đồng đều, kiểu « phity », « phity » hay « moác-chê moác chề ». Thành thử đã đến lúc phải dẹp bỏ thành kiến cho rằng « chính người đàn bà đã dẫn dắt người đàn ông đi vào con đường ngụp lặn ».

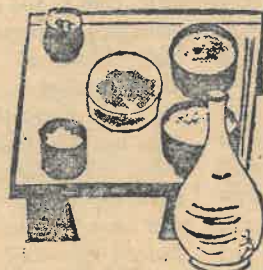
Tạo Hóa đã sinh ra ông Adam, rồi cũng chính Tạo Hóa đã sinh ra bà Eve. Cũng là 2 sinh vật 2 chân, 2 tay, nhưng đã có sự khác nhau đó không gây xung khắc mà tạo sự tương đồng. Vậy thì xin các ông đừng nên hỏi « tại ai ? » mà nó...quê quá !

H.M.Đ.

CON GÁI ● TRANG ĐÀN BÀ CON GÁI ●

● LINH-TRANG phụ trách

TRONG NHÀ NGOÀI NGÕ

— TRÚC LY

Xin được khuyến cáo ngược

— Một ngày nay liên tiếp thấy những cánh thiệp Giáng Sinh tới tấp bay về tòa soạn, quà G.S của các bạn, các em dành cho LT, ông anh thì sĩ Hà thượng Nhân đã lên tiếng nhắc nhở việc cách mạng hóa hình thức chúc tụng. Mấy ông bạn khác lại phụ họa lại rai : « cần phải hướng một Noel đúng theo tinh thần kiêu ước, ý thức khác khổ. Phải coi những tấm thiệp chúc mừng (năm nay đã tăng giá) là xa xỉ phẩm, Phải tìm bằng an ở trong lòng, không nên tìm ở cây Giáng Sinh, món bánh Noel, buổi rê quây đông đất tiền. Không được lợi dụng đêm vui lúc Chúa về mà ăn chơi thả cửa... » Dân còm lừng, yếu bạc này thì chắc chắn đã làm cách mạng, đã có tinh thần kiêu ước, khác khổ từ ngày mới có ông A Dong và bà E và... Khắc khổ cứ leo thang rồi cũng có ngày sống trở lại thời hai ông bà đó... Nếu có cần khuyến cáo thì xin ghi lời nhắc ngược lại là các ông bà ở tầng cao hãy nhớ mà làm gương coi cho được.

Bánh Noel quà Noel

— Một nhà chuyên cung cấp bánh Noel năm nay đã rên vì ế hàng. Những hàng bán quà Noel, đồ chơi trẻ con cũng đã

sùi sụt vì mức bán ra bị sụt. Các vị cha mẹ trẻ con đã cố lần trốn không đá con đi qua hàng bán búp bê, tàu bay, tàu bò... Hoặc có lẽ đất con đi chợ trong mây đêm cận Noel thì người lớn lại phải đau khổ bắt buộc « ăn gian nói dối » với con nít.

Có đôi vợ chồng, đất cậu con trai nhỏ đi qua hàng đồ chơi có cây súng máy bán raphan tót lừ... Cậu con thêm quá, nín áo mẹ, kéo tay cha đòi mua cây súng, chồng nhìn vợ, vợ nhìn chồng. Sau cùng họ đồng ý dùng kế tàu thoát nhanh bằng cách lối xênh thẳng bé chạy. Ông bố còn dờ dợn dọa con nít : Người ta cầm xài súng... thứ đó đề... coi chơi thôi. Đêm về nhà bắt loạn lên như mây ông NDTV ầu, lính sẽ bắt nhốt hết» Bà vợ thấy cậu con trai tiêu ngấu không tin, bèn cạy khe ông chồng : « Sao lại nói dối, dọa con vậy ? ông chồng « lên lớp » ngay : « Đã có kiêu ước thì phải biết nói dối chứ. Cứ dọa lính bắt cho con nít khỏi đòi ăn, đòi quà, là nó tịt ngay. Không phải kiêu ước, giải thích khiêu nại gì cho nó lòi thôi phí sức lắm ». Rồi cứ thế hai vợ chồng kéo con đi luôn...

Ông già Noel và giấc mơ trẻ nhỏ

Năm nay chắc ông già Noel sẽ vì lý do E Giao Chỉ rồi mà không đáp tàu xuống trần... Trong giấc mơ đêm Giáng Sinh, lũ con nít con nhà khó sẽ được nhìn 2 khuôn mặt của 2 nhà kiêu tài dễ thương và sẽ tha hồ được ăn bánh về. Xin cầu nguyện bằng an và xin Chúa ban phúc lành cho những người đã đề ra kiêu ước, cho các nhà đã dùng kiêu ước mà... đầu cổ chúng con và con cái chúng con, đã cho chúng con ăn bánh gỏi thay cho Buche de Noel trong ngày trọng đại Chúa giáng trần...

TRANG ĐÀN BÀ CON GÁI ● TRANG ĐÀN BÀ CON GÁI ● TRANG ĐÀN BÀ CON GÁI

vào đời

mùa giáng sinh 69

► NGUYỄN THỊ PHƯƠNG ANH

Mùa Giáng sinh năm nay đã đến. Đến từ những ngày đầu tháng 12 (với những chiếc đèn ngời sao, những mô hình hang đá, máng cỏ, những thiên thần diễn lại cảnh tượng lúc Chúa giáng sinh ra đời ở Bê Lem, cách nay 1939 năm) qua những gian hàng Nô-En lác đác mọc đỏ đây, trên nhiều đại lộ.

Và cho đến hôm nay thì đêm Saigon sáng rực vì đèn và những cảnh thông tuyết phủ.

Ý nghĩa của lễ Nô En như chúng ta đã biết, nó không chỉ là của những người Thiên Chúa Giáo mà là ngày lễ chung của nhân loại toàn thế giới yêu chuộng hòa bình và chân lý. Cũng như ngày Phật Đản có còn là ngày riêng của Phật giáo đồ nữa đâu. Nó là một thứ gia sản tinh thần của tất cả chúng ta.

Cũng như mọi năm, Nô En năm nay lệnh hưu chiến được ban hành nhân ngày kỷ niệm Chúa giáng sinh ra đời. Điều đó gợi lên trong lòng ta một sự đau đớn tủi nhục, một niềm ai oán khôn nguôi. Cuộc chiến tranh diệt chủng trên đất nước ta hai mươi bốn năm trời nay, nó sẽ còn kéo dài ra nữa chưa biết đến bao giờ mới chấm dứt. Một cuộc chiến tranh tàn bạo, phi lý, phi luân mà nhân dân ta, đồng bào ta không bao giờ chấp nhận. Không bằng lòng, không chấp nhận nhưng nó vẫn cứ đến, đến một cách tàn bạo thương tâm. Còn biết nói sao giờ các bạn.

Chịu hồng nổi

Báo loan tin một ông Cảnh Sát bắt gặp người yêu đi xe với Mèo bèn chặn lại ra lệnh cho người yêu xuống xe. Người yêu không chịu, ông Mèo vọt xe chạy luôn bị kẻ đau khổ vì tình (chứ không phải vì bệnh trĩ !) nổ theo 6 phát. Dĩ nhiên Cảnh sát là phải bắn giết nên xừ Mèo trúng đạn ngã gục. Chết hay chưa chết thì hồng thấy nói, nhưng lòng căm giận của một kẻ tưởng mình bị phụ tình đã được thỏa mãn. Và trong sự căm giận đó còn có cả nỗi... buồn nhược tiền nữa !

chuyện đàn bà ●

Luận về sự ghen tuông, người ta cho rằng đi xe với Mèo chưa hẳn là đã « chịu chơi » với người Mèo đó. Có thể vì ngoại giao, lịch sự vì hẳn là xếp của mình nên khó từ chối một lời mời cùng nhau đi « la mắt ». Người con gái có đủ trăm phương nghìn kế để tự vệ, nhưng cũng có ba bảy hăm một đường để dễ bị sa ngã.

Làm với Mèo, đi với Mèo mà yững như một cái « đàn cưa » thì

Cho nên, các bạn ạ, để cùng chung chịu cái đau đớn chung của dân tộc, nhất là trong tình trạng nghèo đói, vất vả giữa thời buổi « kiêu ước » này, các bạn gái chúng ta những nội tướng của gia đình, ta cũng nên chủ trương hưởng một cái lễ Giáng sinh kiêu ước.

Các bạn thừa tiền ư ? Các bạn muốn vung tiền ăn chơi cho thỏa mãn với những buche de Noel hàng vạn, những cuộc chơi du hí mua sắm trang trí thật nhiều tiền và tiệc réveillon thịnh soạn ? Trong khi đồng bào ta, nhân dân ta, chiến sĩ ta nước mắt ngập bờ mi vì tai họa của chiến tranh, vì đói khổ nằm sưng gổ đất ở vùng hỏa tuyến để bảo vệ chúng ta.

Các bạn ạ, chúng ta nên nghĩ đến họ. Nước mắt đó là nước mắt của chúng ta. Máu đã chảy ra đó là máu của chúng ta. Thương làm và tội làm các bạn ơi !

Những cô nhi chiến tranh, những thương phế binh tàn tật, những nạn nhân chiến tranh sẽ nghĩ gì về các bạn ?

Nếu các bạn gái chúng ta là người chủ chốt trong việc chi tiền để hưởng thụ một lễ Noel tung bừng, vui vẻ, thỏa mãn thì chúng ta hãy dừng tay lại. Nếu đó là quyền và ước muốn của cha chúng ta, chồng chúng ta, anh em chúng ta, các bạn phải là người can ngăn. Tiền đó, chúng ta nên gửi làm quà cho những kẻ còn đau khổ, đói khát. Chúa sẽ rất hài lòng, Chúa đã dạy các bạn lòng thương người, lòng bác ái đối với đồng loại. Nếu ngày phán xét, các bạn được lên thiên đàng, nhất định không phải vì Chúa nghĩ đến những ngày linh đình, thịnh soạn, vung tiền ra cho lễ Noel đâu.

Noel năm nay là mùa giáng sinh trong cầu nguyện. Tất cả chúng ta chỉ biết cầu nguyện để có được hòa bình, dân tộc ta hết chiến tranh, người Việt Nam không bị diệt chủng.

P.A tôi nghĩ rằng các bạn sẽ cảm thông vì Chúa.

P.A

vẫn tốt. Tuy nhiên trước một kẻ « mạnh vì gạo, bạo vì tiền » thì 6 phát súng của ông Cảnh Sát cũng đáng là một lời cảnh cáo.

Còn người yêu có... thức tỉnh hay không, cái đó xin đợi hồi sau phân giải.

Nước lên

Không phải Saigon bị lụt, nước sông Đồng Nai lên cao làm ngập các nẻo đường như ở Cổ Đô mùa lụt vừa qua. Nước lên ở đây cũng như xăng và dầu hỏa lên, vì Saigon Thủy Cục vừa loan báo tăng giá nước từ 10đ50 lên 13 đồng một thước khối kể từ 1/11/69.

XEM TIẾP TRANG

(Tiếp theo trang 9)

con đều phương trưởng. Cháu đích tôn đã hai đứa. Đã lâu rồi có còn sinh đẻ gì nữa mà bảo rằng còn muốn đeo bong để thêm chuyện cho gia đình. Hoàn cảnh gia đình tôi và chủ trương của tôi y thị biết đấy là đầu mới khai tâm bấy. Đầu cho rằng y thị có mang thai rồi phá thai chẳng nữa, thì là với ai chứ đâu phải còn do tôi tạo nên. Y thị có giúp vui cho tôi chẳng nữa thì bằng tay hơn bằng thứ khác vì tôi đâu còn dục tính như người ta. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi gặp phải Phương bán thân nuôi miệng ghê gớm như y thị này. Giờ thấy tôi không mấy đam mê vào chuyện chơi bởi nữa nên giờ trở làm tiền tôi đây.»

«Y thị khai rằng, khi nhìn thấy hình ảnh tôi trên tivi mới rõ tôi là Đại Sứ, thì lại là thêm một tăng điều xảo nữa. Y thị đã từng biết nhà riêng tôi từ lâu.»

«Thường nhật, mỗi ngày không mấy lần gọi điện thoại tôi. Có điều tại nhà riêng tôi, thân quyến và người làm thì đông, mỗi lần có chuông điện thoại là một người khác nhắc ông nghe thì ai biết đâu vào nội tình ý muốn của y thị mà trả lời. Phần gọi điện thoại đã quấy rầy gia đình tôi như vậy, đến cả trước Tòa Đại Sứ, y thị cũng không mấy ngày là không dẫn thân đến để với tiền. Nhiều bạn, y thị không nề hà gì không đứng chực cả bên, năm tiếng đồng hồ liền, hề chưa được tiền là khóc lóc ầm ỹ, quấy rầy tôi đến quá lắm.

«Thế cũng chưa vừa lòng. Giờ đây y thị lại kiện tôi trước Ty Hình Cảnh, nại có không có tiền đẻ sinh sống. Một gái giang hồ mà vì một Đại sứ lại đến nỗi hết tiền sinh sống? Y thị chủ trương làm tiền rồi lại bêu xấu để mất mặt tôi đây. Cũng đành vậy, tôi đã phải cho y thị 600.000 Yen, với điều kiện là chấm dứt nội vụ, không quấy rầy, không kiện cáo gì nữa.»

Cuộc trao tiền cho cô Satô thực hiện vào ngày 20 tháng 5 năm nay, trước chứng kiến của viên bí thư Tòa Đại Sứ VN là Hoàng Lộc và «thổ công Trung Hoa» Hoàng Viễn Trúc.

Thấy tiền «tay thổ công tài

trình Trung Hoa» ấy không chịu đời cô Satô nữa bước trong việc nhận tiền, người ta tin rằng «tay thổ công» này có nhúng tay vào vụ làm tiền, và thái độ ngoan cố của cô gái có thể là mưu chước xúi bẩy của ông ta.

Tuy nhiên, người ta còn thấy một nhóm đồng lõa nữa trong việc làm tiền ông Đại Sứ Vĩnh Thọ. Ấy là những bạn thân của họ Hoàng, mấy người trong một Hãng khai thác những xác tàu đắm, trong số có T là giám đốc với hai nhân viên là K và S. Ba người này do họ Hoàng đặt vào làm cái việc «đại diện» cho Đại Sứ Vĩnh Thọ đi «giao thiệp điều đình» với cô Satô.

Trước Ty Hình Cảnh thì cô Satô lại khai rằng, ba người tên T, K và S ấy là nhóm «đồng lõa» với ông Đại sứ cường hiếp y thị nên giờ họ phải đi điều đình. Lại hỏi thêm rằng trong việc «đại diện điều đình» ấy thì cả ba người đến nói chuyện đường hoàng hay giờ trở đe dọa, nhưng cô Satô không chịu nói rõ. Cô chỉ khai rằng:

«Họ khuyên tôi, cơ hội đã đến thì liệu phiên phiên mà nhận tiền bồi thường đi, kéo rồi lại lờ.»

Khi chấp cung ba người «đại diện», riêng ông S nói xấu ông Đại Sứ Vĩnh Thọ đủ điều, bảo rằng ông Đại Sứ ấy đã tự ăn nằm với cô Satô và tự ý trả bồi thường thì còn cần phải đến ai là đại diện đi điều đình nữa. Nhưng kết thúc của sự việc thì thấy rằng, từ sau ngày mà ông Đại sứ Vĩnh Thọ chịu bồi thường cho cô Satô rồi và đã được phân chia thì cái người tên S này tự biến mất, không rõ ở đâu cả.

Phần ông giám đốc T thì nhất định chối, khai không có biết gì về việc gọi là «ông Đại sứ Vĩnh Thọ cường hiếp cô Satô» ấy ráo trọi. Hỏi đến hành tung của nhân viên S. ông giám đốc này khai: «Nó là đứa lưu manh. Tôi đã không để y làm việc ở Hãng nữa rồi. Còn việc đe dọa làm tiền ông Đại sứ Vĩnh Thọ thì là gã thất phu F nào kia đấy chứ. Riêng tôi, là nhà khai thác tàu đắm chứ đâu là người khai thác việc một gái giang hồ bán thân nuôi miệng. Nghe thấy báo việc dính líu đến tôi, tôi để đâu cũng không hết giận.»

Liệu sự việc rồi có ra Quốc Hội ngày gần đây

Vụ xi căng đan làm tiền đã đến giai đoạn mà một bên chịu bồi thường, một bên chịu bồi nại thì ngớ là yên, nào ngờ «những ngày xui» của Đại Sứ Vĩnh Thọ vẫn chưa hết, nên việc lại đến tay một luật sư nghị sĩ trong đảng Xã Hội là Nakatani Thetsu-Ya (Trung Cốc Thiết Giả).

Nhà nghị sĩ này thu tập tài liệu dự tính đưa nội vụ ra Quốc hội. Ông bên tiếp xúc với cô Satô, và tuyên bố: «Vấn đề đặt ra là hứa hôn kia mà. Sao giờ quật ngược lại thành «thua thiệt» cho một bên như thế này.»

Gần đây, hình như nghị sĩ quyết định đưa ra quốc hội thực, vì cho rằng bản kết ước bồi nại lập ngày 20-5 giữa Đại Sứ Vĩnh Thọ với cô Satô là «vô hiệu trước hình sự tố tụng». Ông nói: «Bản hòa giải song phương bồi nại ấy thiếu sót nhiều khoản, dồn cả phần thiệt về bên nguyên đơn phải hứng chịu.»

«Tôi nhất định phản kháng bằng lại đưa sự việc ra Tòa Án để xin tái thẩm về việc bồi thường và đưa ra quốc hội để xin tái định về thái độ của một nhà ngoại giao xử sự hứa hôn rồi thoái hôn.»

«Tiền bồi thường thì quả nhiên không xứng đáng. Bản kết ước hòa giải rõ ràng là thiếu sót. Còn việc hứa hôn thì Đại sứ Vĩnh Thọ không thể chối là vì không biết tiếng Nhật nên không thể hứa gì được? Trong bao nhiêu ngày giao du thân mật, đôi bên vẫn trao đổi bằng tiếng Anh. Cô Satô nghe tiếng Anh rất giỏi (?), bảo rằng hứa hôn thì hà tất phải chịu bồi thường?»

«Kết cục, tôi thì tôi thấy đây là «nhà ngoại giao tàn nhẫn». đã hành hạ đến độ lật lọng với người đàn bà nhẹ dạ đã dâng hiến cả tình yêu cho mình.»

oOo

Rõ tội nghiệp cho Đại Sứ Vĩnh Thọ !!! Chẳng rõ việc ông theo đuổi cô Satô là vì tình yêu hay vì quan tài của một «nghiep dĩ ác ôn»,

Chú thích của người dịch

(1) Fuku-I Ken : Phúc Tỉnh Huyện. — Nước Nhật chia thành 50 Huyện, tương đương với một Tỉnh ở Việt nam. Huyện Phúc Tỉnh giáp Kinh đô, về mạn Tây, bên bờ Nhật Bản Hải, cách Đông Kinh khoảng 600 cây số. Đi tàu tốc hành mất khoảng 7 tiếng đồng hồ.

(2) TORA MON hay TOM NO KADO Hô Môn. Một cửa ô của Đông. kinh (3), (4) SHIN-JUKKU : TÂN TÚC KHU. — HATOKA KU : CẢNG KHU. Đông Kinh chia thành 24 Khu, mỗi Khu tương đương với 1 Quận ở Saigon. Tân Túc Khu và Cảng Khu là hai trong 24 Khu ấy.

(5) Nguyên văn là FURYÔ GAI JIN — (bất lương ngoại nhân). Với Đại sứ Vĩnh Thọ, cầu mặt sát mang 2 ý nghĩa: nhà ngoại giao tàn nhẫn, vô lương tâm; hay một ngoại nhân xấu xa.

oOo

Chúng tôi đã dịch trung thực bài trên đây của tạp chí SHUKAN SHINCHÔ, tôn trọng nguyên trạng từ lời lẽ đến cách trình bày từng câu, từng đoạn theo y như xếp đặt của tác giả. Dưới đây là ý kiến chúng tôi về *Vụ Đại Sứ Vĩnh Thọ*.

Trước hết về phương diện nghề nghiệp, bài của tạp chí SHUKAN SHINCHÔ quả là khách quan, không ác ý gì với Đại Sứ Vĩnh Thọ. Tuy nhiên do chỗ khách quan mà riêng mình cảm thấy nhọc nhằn thấm thía. Một ông Đại Sứ đại diện cho Quốc gia mình, cho dân tộc mình phải ra cung khai trước Ty Hình Cảnh ở Đông Kinh, là cơ sở chỉ ngang hàng với một Quận Cảnh Sát ở Saigon. Rồi lại phải đem trưng ra nào những «tốt nghiệp hai Đại học Mỹ Quốc tốt nghiệp Quốc Gia Hành Chánh, giáo sư Trường Sĩ Quan Lục Quân, làm quan đã lâu ngày mà không tai tiếng» làm «đanh dự» bảo đảm cho lời khai mình là đúng để phản đối vụ cáo của... một gái chiêu đãi Nhật Bản mặt hạt không còn biết nương tựa nơi đâu ngoài một tửu điểm của người Tàu và rồi còn được nghe thêm nhận định của nhà báo Nhật: — «Đại sứ Vĩnh Thọ là một trong những nhà trí thức hữu hạng của Miền Nam nước Việt» thì càng như có thêm bao mũi kim đâm sâu hơn nữa vào cõi lòng nhọc nhằn của mình.

Quốc gia đề cử «trí thức hữu hạng đi làm Đại Sứ để đến nỗi phải ra cung khai trước Ty Hình Cảnh của nước người vì một gái Chiêu đãi mặt hạt. Ông Đại sứ để cho một chiêu đãi mặt hạt nó đến khóc lóc vì «ngủ với nó và bắt nó phá thai hai lần» ngay tận Tòa Đại Sứ. Ở Đại Sứ để đến nỗi cả những công nhân người Tàu chúng cũng xúm vào bóp nặn như bóp nặn con bọ sữa mòng ???

Đành rằng phạm lỗi lầm đến làm bêu riếu Dân tộc ở hải ngoại là do nơi tư cách của ông Vĩnh Thọ. Nhưng cắt cử người «tư cách như thế» đi làm Đại sứ, đại diện cho cả Chính phủ lẫn Quốc dân ở hải ngoại là LỖI LẦM CỦA NHỮNG NHÀ LÃNH ĐẠO QUỐC GIA này.

Còn, rõ ràng đây chỉ là thủ đoạn làm tiền «một vị Đại sứ của quốc gia bạn» của một gái chiêu đãi mặt hạt, với sự toa rập của bọn ma cô khách sạn mà lại để xảy ra trên đất nước mình; và lại còn xác lảo lảo tinh đến độ cho Ty Hình Cảnh chấp cung một vị Đại Sứ của nước bạn là LỖI LẦM CỦA CHÍNH PHỦ NHẬT BẢN,

Vậy, hãy xin khoan nhận định về cá nhân ông Vĩnh Thọ, mà hãy nhận xét về lỗi lầm để cử ĐS ngoại giao của Chính phủ ta, cùng thái độ của Chính Phủ Nhật Bản trước vụ này.

Sống vào thời đại ganh đua giữa các quốc gia mà nước nào cũng đặt ngành ngoại giao làm những «con mắt soi mói» tinh tế cực cơ mưu tại quốc ngoại; hơn thế nữa, ta đương độ đấu tranh quyết tử với Cộng Sản BV. mà đối phương đặt ngành ngoại giao thành lực lượng chiến đấu chính trị với ta ở hải ngoại, cho nên, những nhân vật ngoại giao của thế giới hay của đối phương cử đi làm Đại Sứ, đều phải là những tay bản lĩnh về ngành chuyên môn này. Trái lại, tại M. Nam chúng ta đứng giữa thời đại ganh đua và chiến tranh lại coi chức vụ Đại Sứ trong ngành ngoại giao là chỗ «cố khổ» nương ông Trưởng hay Bộ Trưởng bị thất sủng; hoặc là những «chỗ ngồi ăn huệ» dành cho bồ bịch du hí và hưởng lạc ở quốc ngoại... Thì đấy, kết quả ở bây giờ là có tất nhiên

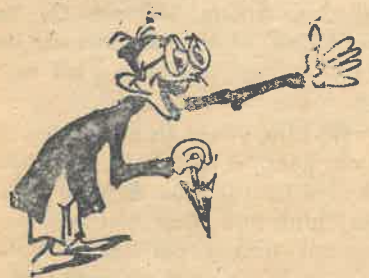
những loại hoạt động bí hiểm của ông «Đại Sứ Vĩnh Thọ»... đem từ Nhật Bản về cho Quốc Dân ta một mối nhục không biết rửa đến bao giờ cho hết những vết nhơ của lịch sử «tấn tuồng Vĩnh Thọ» ở hải ngoại này.

Rõ ràng vì ngành ngoại giao của ta yếu kém, vì cá nhân ông Vĩnh Thọ chỉ là «vai hề» ở Đông Kinh, nên Chính Phủ Nhật Bản mới ngạo mạn coi thường, coi khinh cả một phần quốc gia VN ở miền Nam chúng ta.

Tuy nhiên, đầu sao chẳng nữa, cá nhân ông Vĩnh Thọ có tầm thường, hành động của ông Vĩnh Thọ trên đất Nhật có bỉ ổi, nhưng danh nghĩa thì ông Vĩnh Thọ vẫn là đại diện cho cả Chính Phủ lẫn Quốc Dân Miền Nam này ở trên đất nước Nhật Bản, thì nếu có gì là thất thế thống Chính phủ Nhật Bản chỉ ngầm yêu cầu Chính Phủ ta triệt hồi ông ta về là cùng, chứ có sao lại nỡ để cho một Ty Hình Cảnh dám gọi một Đại Sứ của nước bạn đến chấp cung bao giờ ???

Nay giả tí như Cảnh Sát Cuộc Quận Nhì Saigon tổng đặt văn thư đến Tòa Đại Sứ Nhật Bản ở Saigon gọi ông Đại Sứ Nhật Bản đến văn phòng lấy khẩu cung, thì liệu Chính Phủ Nhật Bản và quốc dân Nhật Bản nghĩ thế nào ??? Và họ sẽ cùng đối phó lại với ta ra sao ???

Đặt vấn đề như thế là để chú ý lãnh Đạo Miền Nam, Chính Phủ miền Nam và quốc dân Miền Nam chúng ta phải làm vụ làm tiền trắng trợn và bỉ ổi này cho ra lẽ... Hay là chúng ta cứ âm thầm chịu đựng cái nhục này ??? Không thể cứ theo mãi lối che đậy hạ cấp. Minh đã bị người ta hạ nhục rồi nhưng chỉ đem những thắng Cọng Sầu, hay «tả phái» ra làm cái bung xung che đậy. Chúng ta đã bị thế giới coi thường quá lắm rồi. Báo chí vừa qua có kể câu chuyện về hai nhân vật của ta qua Mỹ, đổ xe vào một khách sạn đương lúc trời mưa. Người Bồi khách sạn bên cầm ô chạy ra che cho khách, và nói: «Hai ông là người Nhật Bản?» nhưng chợt nghe trả lời là người Việt Nam Miền Nam, người Bồi Mỹ

CHỦ NHIỆM TUẦN BÁO MUỖI SAIGON KÊU CỨU

LTS. Chúng tôi đăng nguyên văn dưới đây : Thư kêu cứu của Chủ nhiệm báo Muỗi. Trong số báo tới, báo Đời sẽ lên tiếng về vụ Chủ nhiệm báo Muỗi bị khủng bố, vì lá thư của Chủ nhiệm báo Muỗi tới giờ báo lên khuôn chúng tôi mới nhận được.

THƯ KÊU CỨU CỦA CHỦ NHIỆM TUẦN BÁO MUỖI SAIGON

Kính gửi Quý Vị
— Hội Chủ Báo Việt Nam
— Nghiệp Đoàn Kỹ Giả Nam Việt
— Nghiệp Đoàn Kỹ Giả Việt Nam

Thưa Quý Vị.

Trong mục rao vặt trào phúng của Tuần Báo Muỗi Saigon số 2 (số này đã bị tịch thu) chúng tôi có viết về bà vợ bé Thiếu Tá Nghiêm chưa hề có. Hồi 20 giờ 15 tối ngày 17-12, Thiếu Tá Nghiêm cùng bà vợ bé đi một chiếc díp tới nhà tôi. (138/3 ấp Trung Chánh, Hóc Môn). có lính hộ vệ, Lính ở bên ngoài, hai vợ chồng ông ta vào nhà tôi. Ông ta có đeo khẩu súng lục ngang hông và một giấy thắt lưng đầy đạn.

Thiếu Tá Nghiêm «hỏi tội» tôi. Đấm tay xuống bàn đồ hết mấy ly nước và đòi đấm vỡ mặt tôi, sau đó, ông trước ba sau, trở vào mặt mà nói : « Ông liệu cho cái mạng của ông và gia đình ông ». Ông ra lệnh cho lính đứng ngoài « an ninh, vòng ngoài lên an sung ». Sau đó, trước khi ra về ông ta và bà ta lập đi lập lại mãi câu : « Sáng mai (18-12) sẽ lên nói với Đại Tá Hai ». (nguyên văn) bỏ tù tôi và « báo bộ Thông Tin (nguyên văn) đóng cửa báo tôi.

Theo lời của bà vợ bé ông ta thì ông ta là Tiểu Khu Phó Tỉnh Bình Dương.

Thưa Quý Vị

Trước những đe dọa khủng khiếp của người có quyền thế trong tay, có súng đạn trong tay, tôi vô cùng lo sợ nên khẩn thiết gửi thư kêu cứu này tới Quý Vị. Chúng tôi tha thiết mong Quý Vị làm sáng tỏ vấn đề để Pháp Luật của Chính

thể Đệ II Cộng Hòa được tôn trọng. Tôi cũng xin kính báo đề Quý Vị rõ, trước lời đe dọa sát hại cả gia đình tôi của Thiếu Tá Tiểu Khu Phó Bình Dương, chúng tôi (vợ, 4 con, con nhỏ mới 1 tuổi) đã phải bỏ nhà đi vì bà bé của ông Thiếu Tá này bắt tôi nay vào «chăn» bà ấy, vào chác tôi chết và không vào để ông ấy ra chác tôi cũng chết. Chiều nay vợ chồng chúng tôi sẽ tuyệt thực tại Cầu lạc bộ báo chí để phản đối Thiếu Tá Nghiêm đã xâm phạm gia cư của tôi bất hợp pháp, nhục mạ tôi, toan hành hung tôi và công khai đe dọa sát hại cả gia đình tôi.

Chúng tôi quyết ngồi ở đây cho tới khi nào chính Phủ bảo đảm được an ninh cho gia đình chúng tôi khi đó chúng tôi mới chấm dứt cuộc tuyệt thực.

Trân trọng kính chào Quý Vị.

Saigon ngày 18 tháng 12 năm 1969

Thanh Chiêu Nhữ văn Ủy

VI BẰNG CÔNG CHỨNG

Năm Một ngàn chín trăm sáu mươi chín và ngày Mười Tám tháng Mười Hai dương lịch (18-12-1969).

Tại Văn phòng chúng tôi, có ông Nhữ văn Ủy bút hiệu «Thanh Chiêu», chủ nhiệm kiêm chủ bút tuần báo «Muỗi Saigon», tọa soạn tại số 267 đường Phạm ngũ Lão Saigon, đều trình bày với chúng tôi như sau :

Từ lâu nay, dân chúng trong xã Trung Mỹ Tây, Quận Hóc Môn Gia định thường ta thán rất nhiều về việc bà Nguyễn thị Hoa, chủ nhà thuốc tây Quang Trung (tức nhà đại lý thuốc Âu Mỹ Văn Hà cũ) ở xã Trung Mỹ Tây. vợ nhỏ của Thiếu Tá NGHIÊM đã một thời gian làm Quyền Quận Trưởng Quận Hóc Môn, thường tổ chức cờ bạc tại nhà bà, bắt chấp Chánh quyền Xã và làm mất an ninh trong xóm ấp.

Với mục đích xây dựng tuần báo «Muỗi Saigon» đã đóng lên một tiếng chuông trong số báo thứ 2 cốt

để bà Nguyễn thị Hoa chấm dứt hành động nói trên. Không ngờ vào lúc 20 giờ 15, tối 17.12.1969. Thiếu Tá Nghiêm đã đem lính đến vây nhà ông Nhữ văn Ủy ở xã Trung Mỹ Tây Hóc Môn Gia định và hăm dọa giết cả nhà ông Nhữ văn Ủy.

Để chứng tỏ rằng sự ta thán của dân chúng trong xã Trung Mỹ Tây mà ông đã nêu lên trong tuần báo «Muỗi Saigon» không phải là một sự bịa đặt, ông Nhữ văn Ủy yêu cầu chúng tôi cùng với ông để lập vi bằng công chứng ghi nhận những câu chuyện giữa ông với những người mà ông biết trong xã Trung Mỹ Tây Gia định.

Theo lời yêu cầu của ông Nhữ văn Ủy như trên.

Chúng tôi, ĐỖ VĂN THÀNH, Thừa Phát Lại tại Tòa Thượng Thẩm và các Tòa Sơ Thẩm Saigon, Văn phòng tại số 36/3, đại lộ Lê Lợi Saigon, ký tên dưới đây.

Có thân hành đi cùng với ông Nhữ văn Ủy đến xã Trung Mỹ Tây và lập vi bằng công chứng như sau :

Trước hết, ông Nhữ văn Ủy có cùng với chúng tôi đến Trụ sở xã Trung Mỹ Tây, và đã được gặp ông Nguyễn ngọc An là Xã Trưởng.

Trước khi nói chuyện, ông Nhữ văn Ủy đã giới thiệu tên, họ và chức vụ của chúng tôi với ông Nguyễn ngọc An. Tiếp đó, ông Nhữ văn Ủy có yêu cầu ông Nguyễn ngọc An cho biết ý kiến riêng của ông về điều mà ông Nhữ văn Ủy đã nêu lên trong tuần báo «Muỗi Saigon» về việc nhà bà Nguyễn thị Hoa chủ nhà thuốc Tây «Quang Trung» (tức Văn Hà cũ) thường hay tổ chức cờ bạc.

Ông Nguyễn ngọc An đã trả lời như sau :

«Theo tôi thì ông Nhữ văn Ủy đã nói không sai sự thực. Thường thường thì cứ vào chiều thứ Bảy và ngày Chủ nhật đôi khi cả ngày thường cũng có, tôi thấy có nhiều xe jeep xe mang số Quân đội và xe mang số Cảnh sát Saigon về đậu trước cửa nhà thuốc

tây Quang Trung và có nhiều sĩ quan cấp Ủy có, cấp Tá có, vào nhà bà Văn Hà. Có đêm chính tôi « đi tuần cũng thấy các xe Jeep đậu ở đó. Dân chúng trong ấp đồn rằng họ tụ tập nhau để đánh bạc ăn thua rất lớn ».

« Trước kia tôi thường thấy Thiếu Tá Nghiêm ra vào nhà bà Văn Hà luôn luôn, khoảng chừng hai tháng nay thì Thiếu Tá Nghiêm đã công khai nhận bà Nguyễn thị Hoa là vợ ».

Tiếp đó, ông Nhữ văn Ủy đã dẫn chúng tôi đến nhà ông Đinh văn Đức, cựu Trưởng Ấp ở số 87/1 ấp Vạn Hạnh, xã Trung Mỹ Tây.

Ông Nhữ văn Ủy cũng giới thiệu tên, họ và chức vụ của chúng tôi với ông Đinh văn Đức.

Ông Nhữ văn Ủy cũng đã yêu cầu ông về việc văn Đức cho biết ý kiến riêng của ông về việc tuần báo « Muỗi Saigon » tố cáo bà Nguyễn thị Hoa vợ nhỏ của Thiếu Tá Nghiêm thường tổ chức cờ bạc tại nhà,

Ông Đinh văn Đức đã nói như sau :

« Ông Hội Đồng (chỉ ông Nhữ văn Ủy vì ông Ủy là Hội Đồng Nhân Dân xã Trung Mỹ Tây) nói vậy rất đúng. »

Bà Văn Hà vợ nhỏ của thiếu tá Nghiêm trong xã này ai mà không biết, hống hách lắm, còn chuyện cờ bạc thì có cả năm nay rồi, Thứ Bảy, Chủ Nhật nào cũng có, nhiều khi cả ngày thường cũng có nữa. Nhiều xe «Dép» về đậu đầy cửa nhà bà Văn Hà, toàn là Sĩ Quan. Ai cũng biết là họ họp để đánh bạc, nhưng đánh bạc ở trên lầu mà lại toàn là Sĩ Quan cả thì còn ai dám vào đó mà xem hay bắt.

Nếu các ông muốn biết rõ nữa để tôi cho đi kêu vợ anh Bền ra đây nói chuyện cho các ông nghe.

Nó làm công cho bà Văn Hà nên nó biết chiều chuyện lắm.

❀ thắc mắc ? ❀ thì giờ là vàng ngọc !

— Đề khỏi phí thì giờ. Xin quý vị và các bạn hãy đến ngay địa chỉ dưới, để mua Phiếu Tặng SINH NHẬT, TIỆC CƯỚI v.v...

— Nơi đây có đủ thứ thích hợp với TRẺ EM cũng như NGƯỜI LỚN, tha hồ chọn lựa.

HOÀNG - VŨ

431, Phan Thanh Giản — SAIGON Đ.T. 93,387

QUÁN THỊT RỪNG ĐÀO VIÊN

10, TRƯỜNG QUỐC DUNG—Phú Nhuận (gần đ. Cách Mạng, kế quán Tân Lâm Điều)

- Đầy đủ các món thịt rừng — gà, heo, bò, nai, tôm, cua, lươn, ếch, cá lóc.
- ĐẶC BIỆT : gà hấp, lươn uni, các món thịt nướng.

► Nhận đặt tiệc cưới giá bình dân
► Có chỗ đậu xe rộng rãi an ninh

● KÍNH MỜI

cúp ở lại, quay trở vào, miệng nói :
«Đài nước chúng tôi không phải chỗ
các ông đặt chân tới».

Chúng ta bị khi rẽ từ phần thể
giới này sang phần thể giới kia.

Trở lại phần người Nhật Bản,
chúng ta đổ máu liên tiếp trong
phần tư thế kỷ nay để họ thừa cơ
hưởng lợi. Mỗi tháng chúng ta tiêu
thụ cho họ hàng vạn xe gắn máy.
Chúng ta là thị trường duy nhất
trên thế giới nuôi sống hết thảy
những xưởng chế tạo ấy. Hồi cuối
năm ngoái, chúng tôi có đọc trên
một nhật báo của họ, giờ tuy không
nhớ rõ là ASAHI, YOMI-URI hay
MAI NICHI SHIMBUN, nhưng cụ thể
vấn đề là tờ báo ấy kiểm kê về số
lời mà họ thu nhận chiến tranh VN
trong năm 1967 là 2 tỷ 227 triệu Mỹ
kim — (hai tỷ hai trăm hai mươi
bảy triệu đô la), Bài báo loan tiếp
rằng, nếu chiến tranh VN đình chỉ
tất họ mất mỗi lời đến xáo trộn
ngành sản xuất toàn quốc, nên các
chủ nhà Bông và các Hãng sản xuất
Nhật phải tiên liệu bằng cách kéo
nhau sang Nữ Ước, mặt nghị với
các tay tổ tài phiệt Mỹ, cùng dự
trù những phương sách nào khiến
tình hình chiến tranh Việt Nam
không thể làm suy giảm được những mối
lợi và hoạt động cơ xưởng sản xuất
cùng những dịch vụ vì chiến tranh VN
mà có.

Hiển nhiên là chiến tranh VN
nuôi sống nền kỹ nghệ và những
cơ sở dịch vụ chiến tranh của
người Nhật. Ấy thế mà họ đáp lại
chúng ta bằng «vụ Vĩnh Thọ» cay
đắng này.

Hơn thế nữa, chiến tranh Việt
Nam là Miền Nam chúng ta chống
lại Cộng Sản Bắc Việt. Mà môi trường
tạo trưởng thành cho đảng Cộng
Sản Đông Dương là do quân đội
Nhật kéo vào Việt Nam, cướp thóc
cướp gạo làm 2 triệu đồng bào Miền
Bắc bị chết đói thê thảm ở đầu
năm 1945 làm đầu đề may mắn
ngàn năm một thừa cho Cộng Sản
họ núp dưới chiêu bài quốc gia
tiền diệt phát xít và thực dân để kéo
nhân dân đứng về phía họ, di họa
cho chúng ta đến bây giờ.

Món nợ máu của hai triệu dân
chết đói chưa trả được, thì nay họ
lại hạ nhục dân tộc ta bằng vụ
Vĩnh Thọ này. Thử hỏi rằng còn
gì phi lý đến độ ngu xuẩn việc mở
an điểm mặt nạ Satô Masako

ấy, mỗi tháng Ba năm ngoài mới từ
quê bỏ lên Đông Kinh, còn lang
thang đi xin việc làm mỗi mới được
chân chiều dài ở Tuyết Viên Biếm,
thì làm cách nào mà «tờ tháng Ba» đến
tháng tám», nghĩa là chỉ trong vòng 5
tháng, nó ăn năm được với Đại sứ
Vĩnh Thọ đến «mang thai hai lần và
phá thai lần». Để thường nó vừa lang
thang đến bến tàu là Đại sứ Vĩnh Thọ
chạy ra vỗ ngực lấy nó chắc ??? Và
chẳng, mỗi lần phá thai thì người
đàn bà đau khổ mạnh chẳng nữa
cũng ốm từ kể cả mấy tháng, vậy
mà chỉ 5 tháng trời lại mang thai
hai lần và phá thai hai lần ???

Ấy đấy, những vụ cáo phi lý
và ngu xuẩn đến như vậy mà Chính
Phủ Nhật Bản vẫn để cho một Ty
Hành Cảnh của nước họ chấp cung
ông Đại Sứ của quốc gia ta được.
Cho nên, Chính Phủ ta, nhân dân
ta cần bắt buộc Chính
Phủ Nhật Bản phải xin lỗi. Nhưng
họ không xin lỗi, hãy thử trực xuất
một số Nhật kiều và đóng cửa một
số cửa hàng của họ ở đây, xem
sao ?

Không mạnh bạo, không bao giờ
nên việc cả. Giả thử, Đại sứ Vĩnh
Thọ mà là người của CS miền Bắc,
thì có thách người Nhật họ cũng
không dám rồn mặt như thế.

Lại còn anh chàng nghị sĩ Na-
katani Thetsu-Ya ấy nữa. Người thấy
mùi tiền mà hân chưa được đáp
nên đe dọa đưa sự việc ra quốc hội —
(???) —. Thiết tưởng, Quốc hội là
nơi tôn nghiêm, quyết định về đại
sự quốc gia, đại loại những vụ như
đương kim Thiên Hoàng mặc triều
phục đến thăm tướng Mac Arthur
tại tư dinh, chứ còn loại bản thủ
như vụ Vĩnh Thọ thì quốc hội
thảo luận và biểu quyết vào khe
ngách nào cho ra lẽ của quốc gia
đại sự được ?

Về phần ô. Vĩnh Thọ thì cái
việc chơi gái nước ngoài là thường
tình của người của người
xuất ngoại, thử hỏi có
người Nhật nào đã sang Việt
Nam mà không lần mò cho biết
mùi gái Việt. Có điều thân danh
một ông Đại Sứ mà ngay thơ đại
dội đến độ vì một cơn điếm mặt
hạng chữ nào phải con nhà lành
giỏi giang gì mà để một lô người
Tàu họ xúm vào làm tiền để đãi
như nhật của rơi vô số ngoài
đường rồi vác thân đi cung khai

«lý lịch và sự nghiệp» trước Ty Hành
Cảnh làm ô nhục đến cả Quốc Gia
Dân Tộc. Kề sỹ phu chỉ hơn người
thất phu ở chỗ biết liêm, biết sỉ.
Chẳng biết ông còn một mũi nào
trở về trông thấy quê hương và
đồng bào đã trao cho ông trách
nhiệm làm đại diện cho «Việt Nam
Cộng Hòa» ở đất nước người ???

Lại cứ như thông cáo của Bộ
Ngoại Giao thì cũng nhóm ô nhục
vội ô. Vĩnh Thọ có cả ông cố vấn
Nguyễn văn Quang cũng «đính vào
nhiều vụ ái tình không mấy tốt đẹp ở
Đông Kinh». Không rõ đây có phải là
ông phó đốc sự Nguyễn văn Quang
đã từng can án sang đoạt và tham
tang tại Bảo Lộc dưới thời Cụ Diệm
nên bị cách chức, về vườn ???
Nếu đúng thì là vấn đề
đặt ra với chư Vị Lãnh Đạo
quốc gia này, vì trong chính quyền
có những hạng như thế, thì tất
nhiên cả Chính phủ lẫn quốc dân
cùng phải nhận lấy những hậu quả
ô nhục của hạng công chức như
thế.

Một viên thiếu úy chỉ tham lam
có triệu bạc thì lãnh án tử hình.
Chỉ riêng có hạng «đĩ văn bằng»
giỏi luôn cửa hậu thì hành những
việc rỗng rỗng, là văn phây phây
trên những chiếu cao, đầy đủ tiện
nghỉ hưởng lạc, trong khi những
công dân tốt, với vài ba ngàn
lương một tháng là sẵn sàng gục
ngã ở chiến trường. ???

Xuân Đòi

- Tọa soạn báo Đòi đang dồn hết
nỗ lực, để hết thì giờ để thực hiện
số mùa xuân Con Chó với chủ đề:

ngợi ca tình yêu

- 36 BÀI YÊU của 36 nhà văn
và ký giả

- 5 TRUYỆN NGẮN hay tuyệt
vời, ai đọc cũng khoái.

- 5 PHIẾM LUẬN về yêu của 5
nhà viết châm biếm trứ danh

- 3 LUẬN THUYẾT về VỚI KỊCH
cảm động và BẢN NHẠC tình
bay bướm

Ngay bây giờ bạn đọc hãy gửi bài
về cho Xuân Đòi Con Chó.

Đề tên : Ông TRẦN ĐỨC UYÊN
143 - 145 Cống Quỳnh - Saigon.

Liều đó ông Đinh văn Đức đủ cho người đi mới
vợ anh Bến tới.

Người mà ông Đinh văn Đức kêu là vợ anh Bến
khai tên là Hồ thị Mương. Ông Nhữ văn Ủy đã giới
thiệu tên họ, chức vụ của chúng tôi với bà Hồ thị
Mương.

Tiếp đó, ông Nhữ văn Ủy có hỏi bà Hồ thị
Mương là trong thời gian làm công cho bà Nguyễn thị
Hoa tức bà Văn Hà, bà thường thấy các Sĩ Quan tụ
tập ở nhà bà Văn Hà làm gì.

Bà Hồ thị Mương đã nói như sau :

Tôi làm công cho bà đến 5,6 năm. Nhưng tôi đã
nghỉ việc được một tháng rồi. Khoảng một năm nay,
cứ thứ Bảy, Chủ nhật nào cũng vậy thỉnh thoảng cả
ngày đứng cũng có, nhiều sĩ quan về tụ tập ở nhà bà
Văn Hà đánh bạc. Tôi thấy đánh bạc ở trên lầu và
đánh lớn làm ăn thua cả trăm ngàn. Có khi đánh cả
đêm đến sáng tiền xâu có đêm được cả trên 10.000đ

Có khi tôi phải ở lại để lo nước uống hay cả phê
cà đêm thì hôm sau bà Văn Hà lại cho tôi vài ba
trăm có 1 1/2 cho đêm bấy trăm.

Ông Nhữ văn Ủy đã hỏi là thường họ chơi bài gì
thì bà Hồ thị Mương trả lời :

«Độ hay đánh xì phé, có khi đánh tức sắc».

Với những điều ghi nhận trên đây, chúng tôi,
Thư Phát Lại lập vi bằng này để ông Nhữ văn Ủy
tùy nghi xử dụng theo luật.

Lệ phí : Hai ngàn đồng.

Nay lập vi bằng
Thư Phát Lại

48bis, Bà Huyện thanh Quan Đ.T. 24.656

Hoặc : 81, Trần bình Trọng Đ.T. 38.265

ĐẢM NHIỆM VỀ

- Mọi thủ tục xin chiếu khán xuấ
ngoại cho người Việt Nam.
- Quý vị sẽ được hăng bảo hiểm
nhân mạng trong cuộc hành trình.
- Tổ chức du lịch thăm các thắng
cảnh hoặc di tích lịch sử tại V.N.
- Bảo đảm và rất nhanh chóng để quý
vị được hài lòng và toại nguyện.

- Quý vị nên tổ chức TIỆC CƯỚI, SINH NHẬT,
TIẾP TÂN ở đâu ?
- Quý Vị tìm ở đâu được 1 đêm giải trí lành mạnh
vui tươi ?

Chỉ có NHÀ HÀNG CA VŨ NHẠC

PHA-LÊ

Lầu 3, Thương Xá Crystal
95-101, Công Lý - SAIGON
Đ.T. 92.115 - 92.726 EXT.256

Mới xứng đáng là nơi lý tưởng của quý vị, với
những đặc điểm :

- ▼ Không cảnh ẩm cúng, sang trọng.
- ▼ Với sự trình tấu thường xuyên của Ban
nhạc danh tiếng LÊ VĂN THIÊN
- ▼ Ngoài những giọng ca độc đáo của : LINH
PHƯƠNG, THẢO LY, MỸ DUNG,
NGỌC MINH, ALI MINH v.v...
- ▼ Quý vị còn được thưởng thức giọng ca ảo
nào và truyền cảm không kém gì những danh
ca đương thời, đó là danh ca NHẬT
THIÊN LAN, qua những tác phẩm tiền
chiến bất hủ.
- ▼ Những Show quốc tế và VN nẩy lửa hàng
tuần đôi mới.
- ▼ ĐẶC BIỆT : Các món ăn Việt, Tây, Tàu
do đầu bếp chuyên môn đảm nhiệm.
- ÂM NHẠC MAY LẠNH THƯỜNG TRỰC

MỞ CỬA : SÁNG : Từ 8giờ đến 14giờ
CHIỀU ; Từ 16giờ đến 24giờ

Ban giám đốc kính mời.

LÀ LƯỚT LUẬN

thung lũng của búp bê

TÊ ĐỀ
viết cho bộ cặp mùa hè

Cái giá lạnh êm êm chợt đến với Saigon như một tặng phẩm tuyệt đẹp nhất của Thượng đế cho Mùa Giáng Sinh. Cái lạnh quyến rũ như bóng đêm, một đồng lõa với những người tình si. Cái giá lạnh làm những bàn tay của người tình thiên thần hơn, đôi môi của người tình dướn lịm hơn, hơi thở của người tình nồng say hơn. Cái giá lạnh cũng làm những tâm hồn cô đơn hoang vu, trống rỗng, day dứt hơn.

Bây giờ thì tiếng động của thành phố dấy lên như một cơn lốc tình dục. Tiếng động như hội tụ lại trong một tam giác âm thanh cuồng loạn ba đỉnh là Tax, Eden và Crys-

tal Palace. Tiếng động của xe và người đã đẩy xa chiến tranh ra khỏi vòng đai ngoài cùng của thành phố, đã làm chìm tiếng thét đau đớn, bi thảm của những người lính trẻ gục ngã.

Thành phố được điểm trang với những quầy bán thiệp chúc Giáng sinh, những ngôi sao màu, những giấy trang kim óng ánh. Tất cả tạo thành một giải ngân hà trong lòng phố.

Những cây thông đã bỏ lại những đôi chân xinh đẹp trên những đôi sừng Đalat để họp mặt trên Đại lộ Hoa của Saigon, những cây thông tạo thành một cái giây

lưng màu ngọc bích cho cái eo của thành phố.

Vào những ngày này, người ta mới lại thấy hàng chữ Pháp độc nhất, còn sót lại trên đất nước này xuất hiện trước các tiệm bánh: Bûche de Noel. Những tiếng thật dễ thương và Lé Lóng.

Trong đêm vô cùng, bản Silent Night thấm từng nốt nhạc, từng âm điệu trên cánh gió cúi vào những nơi ẩn náu nhỏ nhất của tâm hồn. Silent Night gọi lại những kỷ niệm rang mà, hoặc đơn côi trong những đêm Noel trong vòng tay ngoài vòng tay, hay không vòng tay

con gái, không vòng tay người tình. Bây giờ, khu Nhà thờ Đức Bà, Tự Do, Lê Lợi, Nguyễn Huệ tạo thành một thung lũng mở hội hoa đăng, một thung lũng của Búp Bê.

Búp bê của Búp bê

Những cô gái nhỏ với những cặp mắt say mê dán vào những con búp bê minhon, dễ thương bày bán trên hè phố. Những con Búp Bê với những cặp giò bụ bẫm, đôi mắt mí cong vút, đôi môi xinh xinh phớt hồng. Những con búp bê được mặc đủ thứ robe thứ jupe, dĩ nhiên là rất mini, rất hấp dẫn, rất mới rất điệu. Thú chơi Búp bê gần như là một thú quốc tế của nhi đồng. Những nhà làm Búp bê đã làm những con Búp Bê biết bò, biết đi, biết tu bình sữa, biết nói, biết khóc, biết làm dở quần áo. Người ta cũng bắt chước Brigitte Bardot để làm búp bê dĩ nhiên loại búp bê này người lớn cũng khoái. Nói đến Búp bê cũng phải nói tới thú Búp bê lớn như người thật của Hải Quân Mèo để trên tàu để giải tỏa áp lực sinh lý của thủy thủ trên thuyền trên biển cả, xa vợ, xa người tình, xa đàn bà con gái!

Búp Bê của người lớn

Vào mùa Giáng Sinh, người lớn Saigon cũng có cái thú con nít, thú chơi Búp Bê, Búp Bê thật. Búp Bê biết ôm, biết hôn, biết đấu láo, biết khoái đi xe hơi, biết nhót biết ăn lê nửa đêm, biết làm tình, biết làm cho Búp Bê Con trai vỗ tim chơi với đơn đầu! Vào những ngày này Saigon là một thung lũng của Búp bê, tất cả đàn bà nhất là con gái choai choai đã biến thành những Búp Bê. Những Búp bê đủ kiểu đủ cỡ, đủ một quần, đủ một áo, đủ một tóc, đủ một giày, đủ một di chuyển, đủ một ăn chơi.

Thiệp Noel cho Búp Bê

Mùa Giáng sinh là dịp để người ta nghĩ đến nhau, nhớ đến nhau. Người ta đã bày đặt ra cái tục lệ rất bô, rất đẹp, này là gửi đến nhau những lời chúc tụng trong mùa Giáng Sinh qua những tấm thiệp Noel. Những người tình, những kếp của Saigon lại được dịp chọn những tấm các đẹp nhất, ý nghĩa nhất, bay bướm nhất

gửi đến những Búp bê của họ, những Búp bê của ngày xưa và Búp bê của bây giờ. Thường họ khoái những tấm thiệp của Mỹ, Pháp hoặc Ý, những tấm thiệp in bằng những loại giấy xốp với những hình vẽ đầy yêu đương, diễm, những hình vẽ đẹp hơn những tấm thiệp của Giao Chỉ. Anh thì gửi đến búp bê một ngọn nến đỏ, anh thì gửi đến búp bê một trời sao trong đêm thánh thiện, trong đêm vô cùng, anh thì gửi đôi chim bồ câu trang đang hôn nhau trên một giếng nước, anh thì gửi một cặp con nít dắt nhau trên 1 đồi đầy hoa. Anh thì nắn nót viết thêm vào thiệp bằng chính nét chữ của mình để búp bê nhớ mình hơn, yêu mình hơn. Tấm thiệp gửi cho Búp bê chẳng khác nào một lá thư tình mini yêu nhất, bô nhất!

Quần áo của Búp bê

Các Búp bê của Saigon đã chuẩn bị bộ đồ Noel cẩn thận, tỉ mỉ như những tướng lĩnh sửa soạn một cuộc đổ bộ đại qui mô vào đất địch. Búp bê đã tham dự vào một cuộc săn vải, săn kiểu áo thật gay go! Không một Búp Bê nào lại khoái một kiểu áo giống như kiểu áo của Búp Bê khác. Họ đã săn vải ở các «Khu rừng vải» mang tên Kim Phụng, Mai Khanh, Mỹ Châu, Tô Tân, Tân Cương. Họ đã săn kiểu áo, một áo trong các tạp chí dành cho phái Lá Đa của Mèo, của Tây như Seventeen, Jours de France, Marie Claire, Vogue. Cũng có nhiều Búp bê làm tội người tình bắt người tình sưu tầm những kiểu áo quần độc đáo trong các tạp chí thời trang hiếm có, hoặc chính những người tình tự tay vẽ kiểu!

Sau cuộc săn vải và kiểu áo những búp bê mang những con thú màu đó đến những tiệm may mà ông chủ bà chủ, cô chủ đã thuộc lòng vòng số 1, số 2, số 3! Những tiệm mà các Búp Bê thường nhắc tới như nhắc tới tên người yêu là Kim Phụng, Liz, Joe Bell, Xuân Sơn, Maison Rouge, Diễm, Phước Lợi...

Dĩ nhiên Búp Bê còn phải chọn một kiểu tóc để hợp với kiểu áo, hợp với không khí Noel, Búp bê cũng phải kiếm một kiểu giày để

đi với áo quần cho đúng điệu, nào giày 555, Bell, nào Susie, Eros, Paris.

Riêng đối với chiếc áo dài, chắc chắn sẽ được các Búp bê chọn màu sắc sỡ, hoa hoét Hippy, và cat nan cho thật mini.

Giáng Sinh Saigon năm nay chắc hẳn là một đại hội thời trang đủ kiểu đủ màu do các Búp bê làm những người kiêu mẫu, những «ma-nơ-can» thành phố» biểu diễn.

Búp bê học nhót

Noel mà không có bum, không được cựa quậy đôi chân thì thật là một thiếu sót lớn. Mọi Búp bê đều biết thế, vì vậy, trong các lớp dạy nhót người ta thấy đầy Búp bê đi học nhót. Những Búp bê già thì học những điệu hết xi quách như Slow, Tango, còn những Búp bê choai choai khoái những thứ bốc lửa giạt gân thì học agogo soul. Cũng có những búp bê con trai dạy những búp bê con gái nhót ở ngay tại nhà mình. Những búp bê «mở cõi kếp» đều khoái nhót vì đó là cơ hội để búp bê «săn kếp» rất tự nhiên, rất thuận tiện. Tóm lại nhót và Noel phải là hai tiếng đi cặp với nhau như một cặp tình si.

Búp bê tắm Noel

Trong những ngày trở lạnh, có thể nhiều Búp Bê lười tắm, nhưng chắc chắn đêm Noel đa số Búp Bê sẽ tắm tung bừng, tắm kỹ, tắm bằng xà bông dịu nhất, thơm nhất, như Dove, Camay, Diane, tắm bằng nước nóng, nước sôi, nước ấm. Tắm xong, các búp bê còn bôi nước hoa khắp người, nhất là bôi vào những điểm chiến lược, những điểm mà Búp Bê con trai khoái thưởng thức như cổ, tay, tai, gáy, má, ngực... Các Búp Bê sẽ dùng nước hoa mang tên Đêm Đông Phương, Chiều Ba lê, Cẩm ky. Tội lỗi của Tôi, Lanvin, Bien Être, Symbole de Dana. Có những búp bê cầu kỳ chỉ rửa nước hoa cả vào robe vào áo để chỉ giữ mùi phảng phất lơ mơ, mơ hồ.

Dĩ nhiên cái màn tắm Noel cũng thường kèm theo màn gội đầu, chải đầu, trang điểm tô son trát phấn mặt mày!

Cuộc rước Búp Bê

Thanh niên Nhật Bản được thể giới kiêng nể vì những đám rước khủng khiếp tổn sức lao động, rừng rú. Thanh niên Giao chỉ cũng có trò rước còn khủng khiếp hơn Nhật bản đó là trò rước Đèn, Rước Ghê, hay là rước Búp Bê cũng vậy ! Cuộc rước này thường được tổ chức vào dịp Lễ Giáng Sinh. Các kếp Saigon đã diện như những tây gỗ trong những bộ đồ lớn, lằng koong, gỗ ghê, đúng một, tay giắt đào lĩnh kính đi biểu diễn trên các đại lộ sầm uất như Lê lợi, Nguyễn Huệ, Tự Do hoặc ngồi trong những tiệm giải khát trông có vẻ Ông Tây và bà Đầm như ở Givral Pagode, Brodard, Hoàng Gia, Xuân Hương. Nhưng cũng có những kếp thích cuộc rước diễn ra âm thầm hơn, họ khoái những nơi vắng vẻ để rước đèn, rước Búp bê. Những kếp này hoặc là vì bị trở ngại kỹ thuật không kiểm được búp bê bỏ, búp bê thơm nên không dám rước, cũng có thể vì họ khoái những cái gì thật, những cái gì chỉ có hai kẻ yêu nhau mới biết thưởng thức, đó là cái thế giới thu nhỏ chỉ vừa đủ cho hai người.

Đám rước thường kéo dài nhiều tiếng đồng hồ, có khi đến suốt sáng. Đám rước thường khởi đi từ Nhà thờ Đức Bà rồi phân tán thành từng đám nhỏ đi chuyên tới những tiệm ăn, những cái bum

tới Queen Bee, Paramount, Baccara, Tự Do...

Những kếp «mò còi đào» mò còi Búp bê đôi khi cũng tham dự vào đám rước này, nhưng thường thì họ tụ họp nhau lại để say sưa quên đời, quên cô đơn trong những ly rượu mạnh chảy tim hoặc say sưa trong những canh xì phé, mà chực chờ đêm suốt sáng.

Búp bê ăn và nhót

Cái thú của đêm Noel là được ăn lễ nửa đêm với Búp Bê nhất là nhót với Búp Bê. Ăn Noel có thể ăn cháo gà, ngỗng quay, bánh trong gia đình, hoặc có thể ngồi đối diện với búp bê trong một tiệm ăn ấm cúng với ánh đèn mờ, nhạc Giáng Sinh gợi kỷ niệm đẹp.

Tôi còn nhớ đêm Noel 67 tôi đi nhót với một Búp Bê người London 16 tuổi tên nàng là Norma. Tôi và Norma đã đi bộ lang thang trong những phố đẹp của Saigon, Chúng tôi đã hôn nhau thật say đắm dưới những bóng cây, nhưng chiếc hôn dài nhất phải là chiếc hôn nửa đêm trong phòng trà Lâm Viên của Jo Marcel. Vào đúng 12 giờ tôi ôm Norma và bảo nàng : «Bây giờ thì tại mình để cho hai chiếc đồng hồ nó hôn nhau trước, sau đó tại mình sẽ làm theo chúng, chỉ khác một điều chắc chắn mình sẽ hôn lâu hơn chúng». Tôi chỉ vừa kịp b. t gặp nụ cười của Norma thì đèn phụt tắt.

Mọi người trong phòng nhảy òm nhau hôn, tôi và Norma ôm nhau, mỗi nàng và tôi quần quai chắc chắn lúc đó mũi tên của Eric đã bắn vào tim tôi và Norma một tên đẹp nhất ! Sau đó, đèn lại bật lên và chúng tôi tiếp tục nhảy gogo quên mệt. Chúng tôi nhảy đến gần 4 giờ sáng thì rời Lâm viên, Norma nhảy nhiều quá đến nỗi gót chân xưng lên, nàng tháo giày cầm ở tay rồi ôm lưng tôi đi như một con bé điên trong thành phố. Tôi đã nâng tôi một cái ghế si măng gần bức tượng hai người Tuỳ Quân Lục Chiến. Lúc đó tôi chợt thấy thương linh kinh khủng. Hai người lính đó cũng như hàng vạn lính VN đã không thể nhập vào cuộc vui Noel, cuộc vui của thành phố. Tôi nghĩ đến cái chết vì tôi cũng là lính, tôi chợt ôm cứng lấy Norma và hôn nàng điên dại. Chắc chắn nàng không thể hiểu được tại sao những chiếc hôn của thanh niên Việt Nam là say mê hơn của thanh niên Luân Đôn và thanh niên thế giới ! Có lần Norma hỏi tôi, nhưng tôi không bao giờ giải thích cho nàng, những chiếc hôn giải thích không còn là những chiếc hôn.

Đêm Noel đó chúng tôi đã tiếp tục đi tới hai cái bum nữa tôi mới đưa nàng về.

Tôi muốn chấm dứt bài viết này, ở những chiếc hôn lịm hơn rượu nho rót từ miệng Norma.

ĐÂY LÀ CÁC LOẠI BỘ CHÍN

HIỆU

TÂM PHƯƠNG

Để nuôi em bé, bồi dưỡng sức khỏe — đủ các giới **NGON, THƠM, BỔ** không kém Bột ngoại quốc, đã được viện Pasteur công nhận nhiều chất **BỔ**.

TÂM PHƯƠNG

47A, Trần quốc Toàn Saigon

Kỹ Nghệ Thức Uống Việt-Nam MERRY REALM

Sản xuất các loại nước giải khát đựng trong chai nhựa dẻo (Plastique)

- **Nước cam**
- **Nước thơm**
- **Sữa trái cây**
- **Yaourt**
- **Kem**

Văn phòng : 116 Gia Phú Chợ Lớn
Điện thoại : 36.756

Trung tâm bán lẻ :
43 Tổng Đốc Phương Chợ Lớn

(NHÀ MÁY 100126 BÌNH THỚI QUẬN 11)
Đ.T. 50.423

Viện uốn tóc BANGKOK

PHÒNG LẠNH

Số 4, Nguyễn Trung Trực — Saigon
Ngang nhà hàng THANH THẾ
Đ.T 92115 — 927261224

Do : **Cô HỒNG HẠNH**
Tốt nghiệp ngoại quốc
đảm nhiệm

Nhiều kiểu mới lạ tân kỳ hợp với phụ nữ thời đại

Đặc biệt : **TRANG ĐIỂM CÔ DÂU DẠ HỘI**
NHẬN HỌC VIÊN

Chủ nhân kính mời
HỒNG HẠNH

XIN CHÚ Ý : Mỗi tuần nghỉ ngày Thứ Ba

**Ngày Chúa Giáng sinh
tạm ngừng giết nhau**

Người ta tạm ngừng giết nhau có một ngày.

Dân Giao Chỉ, chỉ cần một ngày không nghe thấy tiếng súng, không thấy máu đổ, thấy người gục ngã, là cũng đủ vui rồi. Dù chưa được hưởng một khung trời thật sáng, mới chỉ mờ mờ cảnh sáng trắng, một thứ thái bình tạm nghĩ, cũng đủ cho con người phê phởn ăn chơi.

Nhưng rồi cứ nghĩ lại buồn. Ngày Chúa Giáng Sinh, người ta tạm ngừng chém giết. Nhưng ngày giỗ tổ Hùng Vương, ngày kỷ niệm các anh hùng liệt sĩ của dân tộc ta, chúng nó vẫn cứ chém giết nhau như thường. Nhất là vào ngày Giáng Sinh của «Bác» Hồ, là ngày 19-5, chúng nó còn chém giết nhiều hơn, để có được nhiều chiến công dâng lên Bác.

TỰ KIỂM DUYỆT 7 GIỜ

TIỀN SỰ ĐỜI

● TUẦN BÁO CỰC HỮU ĐỐI LẬP VỚI ĐỜI ●

Ngày Chúa sinh ra đời, một ngày tốt đẹp, xin hãy cầu nguyện cho một ngày thoát cảnh tối trời.

Xin hãy cầu nguyện cho một ngày...

Các bà vợ xin hãy ngừng ngoại tình một ngày...

Các bác tài xế Taxi, xe Xích lô, xe Lam ba bánh, xin hãy ngừng tăng giá một ngày...

Các ông dân biểu, xin hãy đề một ngày, giữ cho hồn trong sạch; đừng nghĩ tới việc buôn lịch côi truồng, ăn cắp tượng Châm, lấy thêm mười ngàn đồng để mua một em thư ký thơm như mít...

**cầu nguyện
cho một ngày**

Các em Me Mây, hãy trở lại «nhân chí sơ, tính bản thiện» một ngày, hãy tập như một cô gái nhà lành, ra chợ hãy trả giá, đừng xài tiền vung vít.

Xin hãy Cầu Nguyện cho một ngày...

Xin hãy hưởng sung sướng trong một ngày...

Ông Tổng Trưởng Xã Hội đã nói rằng: con lai tốt lắm. Hãy tạo cho mình một giọng máu khoé đi tới đâu gặp ai, hãy chào nhau bằng những tiếng khoé Ioyeux Noel, Merry Christmas...

Một ngày rồi sẽ hết. Mau lên đi, chiều hôm tối rồi...

ngõ hẻm, kiếm một chỗ trú chân. Con cháu ta đã xây rất nhiều đền đài công ốc nguy nga. Nhưng chưa lấy ở đâu cho ta một chỗ đứng chứ đừng nói gì tới một chỗ ngồi.

Ta đòi hỏi được có sự bình đẳng.

Ta không đòi hỏi một nơi lầu vàng gác tía, có máy lạnh, có điện có nước. Ta chỉ cần một miếng, 1 am nhỏ, có một ông Từ già, buổi sáng thắp hương để con cháu ta biết cho ta là ông Tổ chúng nó.

Cấp cho ta một gian trong khu chung cư cũng được.

Ta không ganh ghét gì với đạo giáo... Những người đó cũng xứng đáng tôn thờ. Nhưng ta đây, ta là ông Tổ của chúng mày, ta cũng phải được tôn thờ. Ta kêu gọi và đòi hỏi một sự bình đẳng,

Hãy dâng những giò này vào mục thiế mắc, khiêu nại. Có thể dâng vào mục bày tỏ sự đời. Thôi ta buồn lắm, ta đi đây... Nếu có hồi âm của ông già họ Mai, nhớ báo cho ta biết, ta rất cảm ơn.

mỗi tuần đăng trọn một phóng sự ngắn

● phóng viên MA TỊT viết ●

Thảo luận về phép lạ

Trong tòa soạn, có 1 đạo sĩ và 1 ma sư. Đạo sĩ Nguyễn duy Hinh là con người khả kính nên những kẻ nham nhở, lem nhem không dám nhắc tới. Còn ma sư Trần đức Lai thì hiện nay bị Cậu Chó hành, đang định làm một phát rửa tay gói kiem. Bởi vậy, thảo luận về phép lạ đã mất đi rất nhiều hào hứng.

Anh Chủ nhiệm lên tiếng:

— Thuở nhỏ, tất cả chúng ta, thằng nào, con nào cũng thích nghe chuyện cổ tích. Thường là chuyện có những bà tiên ban phép lạ cứu người. Ở đây, không nên nói chuyện cổ tích vì chúng ta không còn là con nít. Ai cũng có khả năng làm ái tình và đã từng bị ái tình vật lên vật xuống. Nói tóm lại, chúng ta nói về những phép lạ dành cho người lớn.

Buổi thảo luận hôm nay, có rất đông nhân vật. Người có đầy đủ thẩm quyền nói về phép lạ là một Giáo Sư Đại Học. Ông Giáo Sư Đại Học kể về chuyện phép lạ:

— Một hôm có một sinh viên tới than phiền với tôi là mất một cái đồng hồ (có tiếng cười...). Yêu cầu quý vị đừng nghĩ bậy. Cái đồng hồ của anh ta là cái đồng hồ thật có tới ba kim, không phải cái đồng hồ có một kim như là đàn ông chúng ta, mỗi người có một cái. Anh ta hỏi tôi về một phép lạ, để có thể kiếm lại được chiếc đồng hồ. Tôi khuyên anh ta, nên tới chỗ đồng bạn bè, đọc cho bạn bè nghe mười điều răn... khi... tới điều răn: «Chớ lấy của người». Thì ngừng lại một chút, nhìn mặt từng người một, hể ai ra cái điều đòi sặc, thì kẻ đó chính là người đã «cầm nhầm cái đồng hồ...»

Giáo sư ngừng lại, uống cạn nốt ly la de. Có người nóng ruột hỏi:

— Thế anh sinh viên ấy có kiếm được cái đồng hồ không?

Giáo Sư nuốt la de đánh « ực » một phát:

— Có chứ! Thật là một phép lạ. Anh ta chưa cần đọc tới câu «chớ lấy của người». Mới đọc tới câu «chớ muốn vợ người», anh ta đã chợt nhớ ra rằng mình quên chiếc đồng hồ ở phòng ngủ của Giáo sư dạy Triết học. Thế có tài tình không?

Những chuyện về phép lạ là những chuyện không thể giải thích. Bởi vậy, không khí của hội trường như chìm hẳn xuống. Nhà Chủ Nhiệm chợt hướng về phía tôi:

— Anh phóng viên Ma Tịt đã một thời anh đi lính. Lính là hay tin ở phép lạ. Xin anh kể một chuyện.

Ma Tịt tôi vội ngồi ngay ngắn lại:

— Tôi cũng xin kể một chuyện về phép lạ. Ngày đó tôi đi lính đồn trú ở Peiku. Tính của tôi thì bình dân lắm. Tôi chỉ thích đi sâu vào quần chúng vì ở đây mới có thể tìm thấy cái... mộng mên. Tôi hòa mình với đồng bào thiểu số sinh hoạt giống như họ. Một hôm thấy vài bà có nàng thiếu số tám dưới tuổi, không mặc quần áo tôi cũng bắt chước như họ, xuống suối tắm. Như trên đã nói, tính của tôi vốn bình dân, nên cũng không mặc quần áo, nghĩa là giống như họ. Đang tắm thì nghe tiếng súng nổ. Hoảng hồn, tôi nhảy lên bờ. Nhưng vì chưa quen vũ Sexy, nên tôi mắc cỡ, lấy cái nón cát kết úp che lấy chỗ kín. Bất ngờ, có một họng súng đi vào lưng tôi, kèm theo tiếng quát: «Đơ tay lên!..» Tôi vội dơ cao tay lên khỏi đầu, và không hiểu sao, nhờ một phép lạ nào chiếc nón cát kết vẫn không rơi...

Cả bàn hội thảo gật gù cái đầu, muốn khám phá ra cái phép lạ ấy. Người thắc mắc nhất, có lẽ là cô Bạc Hà. Cô ta phỏng vấn ngay:

— Rồi có bao giờ cái phép lạ ấy xảy ra lần nữa, không?... Hay chỉ có một lần rồi thôi...

Ma Tịt tôi trả lời:

(xem tiếp trang 52)

Ngưng chiến hòa giải.

Mấy ngày hôm nay, Bạc Hà tôi buồn lắm... Trong tuần báo Tiền Sự Đời này, mục «Như cái lá đa» là một mục Phụ Nữ. Chị Linh Trang đã trách Bạc Hà tôi là cạnh tranh bất chính, là tranh khư một cách lộ liễu, giống như tác phong của bà chủ xe đồ. Bạc Hà tôi cần phải có vài lời minh xác.

Đối với chị Linh Trang, Bạc Hà tôi «lòng riêng vẫn kính yêu». Gặp chị ở đâu tôi cũng «xin quí hai gối, chống hai tay.»

Nếu lòng tôi như cái bánh tét, tôi sẽ không ngần ngại gì mà cỡi hết, bóc hết để chị coi, lúc nào cũng thẳng băng... ruột ngựa.

Mục này là mục dành cho phụ nữ đấy, nhưng khác hẳn với «trang đàn bà, con gái» mà chị phụ trách. Khác hẳn nhau như chuyện nước, chuyện nhà. Trong đất nước chiến tranh của chúng ta, khi nào thấy máu đổ, là lúc người ta đang đánh nhau, giết nhau cật lực. Nhưng ở trong nhà, khi nào phải khỏe đàn ông thấy đàn bà chúng ta có máu đổ, nhất định là phải ngưng chiến, nếu không muốn mang bệnh kinh niên.

Chuyện nước và chuyện nhà khác nhau ở chỗ đó.

Nói theo kiểu kiểm hiệp Kim Dung, thì chúng ta khác nhau như nước sông và nước giếng. Không hề xâm phạm tiết hạnh của nhau. Chỉ Chủ trương đối lập với đàn ông. Còn Bạc Hà tôi thì chủ trương phải công tác với đàn ông. Thành ra nhiều lúc chị trách tôi là «đi khách» bình dân quá. Tôi xin nhận lỗi vì tôi đang đói khát quá, trong cái cơn nắng cực này.

Thôi thì mình cũng bắt chước người ta, bỏ ra 1 ngày để ngưng chiến và hòa giải. Chúng ta cần phải lễ phép với nhau, tôn trọng lẫn nhau để đàn ông kính nể.

Đàn bà chúng ta mang tiếng nhiều rồi. Thượng đế đã phạt chúng ta. Hình phạt ấy, theo chúng ta tới

Xem tiếp trang 52

**đòi hỏi
một sự
bình đẳng**

Ta là Tổ Hùng Vương. Chúng mày là con cháu ta nhưng ta không được chúng mày tôn thờ. Trên khắp cái dải đất này, từ sông Bến Hải đến mũi Cà Mau, không có chỗ nào đó được một cái đền thờ để cho ta hãnh diện gặt gù cái đầu: à, con cháu ta nó vẫn thờ ta.

Đi tới đâu ta cũng chỉ thấy nhà thờ, nhà chùa Ta đã lang thang vất vưởng trong xô xỉnh hang cùng

những show hay trong tuần của đài Truyền hình Hoa Kỳ

Thứ Năm 25-12-69:

JULIA'S CHRISTMAS-20 giờ,

«The Doctor's a Dilemma» (Nỗi khổ tâm của Y sĩ). — Lần đầu tiên một chuyên viên trị bệnh tim (Gene Raymond) rời một nhà chuyên chữa bệnh thần kinh (Jerry Hausner) cũng xuất hiện tại văn phòng của Bác sĩ CHEGLEY, vì có hẹn trước. Nàng JULIA và điều dưỡng viên YARBY đành phải đứng chứng kiến một cuộc biểu diễn để chứng minh lối điều trị có truyền theo lời khuyên nhủ «Hỡi y sĩ hãy chữa bệnh cho chính mình trước đã». — Michael Link và Eddie Quillan cùng hiện diện trong tuồng.

Phim: FROM THE TERRACE 23g20.

Dẫn thân vào cuộc đua tranh trong thế giới của những nhà đại tư bản kinh doanh, một chàng thanh niên đã phải trả một giá rất đắt khi anh muốn đạt tới những thành công về tiền tài và danh vọng.

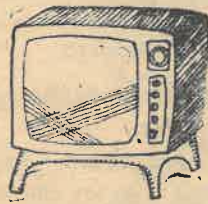
Anh đã phải chịu hi sinh ngay cả cuộc hôn nhân tươi đẹp mà đáng lẽ anh được hưởng bên một thiếu nữ xinh tươi. Không những thế, muốn đạt tới tột đỉnh vinh quang và giàu sang phú quý, anh còn dám bán cả linh hồn. Ôi bà vinh hoa ghê gớm vậy thay.

Diễn viên thượng thặng Paul Newman, Jonanne Woodward hợp diễn cùng Myrna Loy, Ina Balin, Leon Ames và Elizabeth Arden.

Thứ Sáu 26-12-69

STAR TREK 21 giờ.

«The Light of Zetar» (tia sáng Zetar). — Một thiếu phụ trẻ đẹp kỳ dị nhưng thông minh được đưa lên phi thuyền không gian Enterprise với một sứ mạng đặc biệt. Công tác của nàng và chính ngay chiếc phi thuyền không gian Enterprise lâm nguy khi họ gặp một hiện tượng kỳ lạ. Đó là những tia sáng có hiệu năng siêu phàm, phát ra bởi những làn sóng thuộc não bộ, khiến chiếc phi thuyền đặc biệt này hầu như bị tê liệt hết mọi hoạt động. Jan Shuttan đồng diễn với các diễn viên quen thuộc của chương trình.

CINE-TIVI

CAROL BURNETT SHOW 22giờ

Ngôi sao sáng của Truyền hình Mỹ Carol BURNETT xuất hiện, ca vũ, chọc cười cùng với tài tử Jim NABORS. Trong một màn kịch hài hước, NABORS đóng vai một chàng độc thân lén thăm cô láng giềng BURNETT lại căn nhà riêng của cô này, là một căn nhà bất khả xâm nhập bởi những hệ thống báo động chống kẻ trộm cùng nhiều cạm bẫy khác. — Harvey Korman, Lyle Waggoner, Vicki Lawrence và vũ đoàn Ernest Flatt cùng trình diễn như thường lệ.

Thứ Bảy 27-12-69:

BURKE'S LAW— 22 giờ.

«Who Killed What's His Name?» (Ai là kẻ sát nhân?)

Một nhà triệu phú bị ám sát. Đại úy BURKE có nhiệm vụ mở cuộc điều tra. Nhưng ông đã vấp phải một vụ rất phức tạp. Ba nghi vấn được đặt ra: Một là vụ án mạng có thể chỉ là một tai nạn. Hai là người bị giết có rất nhiều kẻ thù mà hồ sơ có thể xếp vào đây cả một cái tủ lớn. Ba là kẻ thủ phạm là một nhân vật không ai rõ tông tích, y có thể giả hình giả dạng làm một người rất tầm thường lẫn trong đại chúng, rất khó mà tìm ra được. — Ngoài diễn viên thường lệ có thêm Edgar Bergen, Andy Devine Dick Clark và Virginia Grey.

Phim: ALL ABOUT EVE 23g20.

Nàng EVE, là thần tượng kịch trường, là thiên thần, là cô láng giềng dễ thương, là tinh hoa chung đúc của nghệ thuật, là cô gái được si mê bởi hàng trăm người hâm mộ. Nhưng trong thực tại, ngoài giờ trình diễn trên sân khấu dưới ánh đèn màu, cô ta là ai? là hạng người nào trong xã hội? Đó là tất cả bị mật về nàng EVE HARRINGTON

được tường thuật lại do những người đã ở cạnh nàng do những người đã thực sự quen biết nàng.

Gồm nhiều diễn viên xuất sắc: Bette Davis, Anna Baxter, George Sanders, Celeste Holm, Hugh Marlowe và Gary Merrill.

Chúa Nhật 28-12-69.

INRONSIDE— 22 giờ

«Up, Down and Even». Trưởng đoàn Cảnh sát Đặc biệt bị một võ cay đắng, khó xử khi đứng trước trường hợp cô cháu gái vị thành niên của viên nữ sĩ quan Whitfield bị bắt về tội mang lậu chất ma túy trong người. — Raymond Burr đóng vai trưởng đoàn Inronside, Susan O'Connell đóng vai cô cháu gái. Barbara Anderson vai nữ sĩ quan. Các diễn viên khác gồm Don Galloway, Don Mitchell, Alfrep Ryder, Richard Anderson và Rachel Ames.

Phim: IN OLDCALIFORNIA — 23g20.

[Tại miền California xưa]. — Trước khi có phong trào đồ xô tới miền Tây Mỹ quốc để tìm vàng, một chàng được sĩ trẻ tuổi đã rời bỏ quê hương từ Boston tới California để lập nghiệp. Sau đó chàng ta định cư tại Sacramento.

Sacramento dần dần trở nên đô thị đông đúc trở thành mục tiêu của những tay giang hồ hảo hán đồ xô tới để tìm vàng. Những vụ đấu trí so tài diễn ra để tranh giành quyền làm chủ những kho vàng vô tận.

Sau bao ngày gian khổ, chàng được sĩ không những lập được sự nghiệp hiển hách, mà còn tìm được tình yêu bên một thiếu nữ khá ái. diễn viên chính: John Wayne Albert Dekker, Binnie Barnes và Edward Kennedy.

Chúa đã khước từ

A men, lạy Chúa tôi
Dân tộc này khổ quá!
Nếu Chúa ngự trên trời
Hãy vui lòng chiếu cố!

Chiến tranh, chiến tranh hoài
Tinh ruyệt thịt chia hai
«Càng đau đui hạt đậu»
Tội nghiệp bọn con trai?

Miền Bắc xưa quân xuống
Trong này mưa bom rơi!
Bên kia cầm súng bắn
Bên này thân xác phơi!

Mười năm xương chất cao
Máu đỏ thành sông cuộn
Từng núi núi đầu lâu
Đầy trời oan hồn lượn

Bao nhiêu lần cầu Chúa
Xin Chúa ban phước lành
Chúa lạnh lùng quay mặt
Tội ác càng tăng nhanh!

Bao con chiến của Chúa
Cầu xin Chúa thi ân
Chúa nhìn đi phương khác
Khí máu chảy qua chân

Dân tôi dân nhược tiểu
Bé mọn, tội tình chi?
Chúa nở nào hắt tội
Vác thập ác lê đi?

Chiến tranh hoài, buồn lắm
Xin Chúa ban hòa bình
Và bình an dưới thế
Cho những người thiện tâm!

Chúa còn ngự trên trời
Và ở khắp nơi nơi?
Tại sao không thấy Chúa
Còn ngự trong lòng tôi?

Lạy Chúa

— Ông Cộng Sản phát cờ khởi nghĩa,
Làm thẳng Tây bày vĩa còn ba,
Tây lo Tây sợ xốn ra,
Nhưng ông cũng suýt bỏ bà vì Tây!

Thằng dân được chết lây nhiều quá,
Chết như là ngã rạ khắp nơi.
Thằng dân khổ rách khu lồi,
Trên răng trắng hếu, dưới vôi đen thui!

Chủ Nghĩa ông nặng mùi hấp dẫn,
Dân nuốt vào sao vẫn kho tiêu,
Ông nhồi ông nhét khá nhiều,
Lòng dân nó vẫn lăm lăm đều đáng nghi!

Ông bắt dân phải cỡi kháng chiến,
Phải vùng lên, phải tiến, phải bay,
Trăm năm thu lại một ngày,
Phải rằng giai đoạn, đốt ngay, đốt liền!

Sáu bảy năm liên miên khói lửa;
Ông gạ Tây cửa nửa Việt Nam.
Nhưng ông chưa hả lòng tham,
Vẫn xưa quân đề hát mãi xâm lăng!

— Ông Tư Bản cũng hăng đáo đề.
Cũng thần mưu quỷ kế gồm thay.
Đánh cho địch cũng nát thầy,
Cho bay biết mặt biết tay cao bồi!

Thằng dân được kính mồi: đề chết,
Đề đói lòng đề rét thân trâu.
Đề khoanh tay đề gục đầu,
Đề bị đề lụy đề sầu đề rên!

Nhiều chiến dịch «tên kên» phát động,
Móc dân nghèo ruột rỗng mới thôi.
Mọi phương nô lệ tận thời.
Vết chân tôi mọi đời đời còn in!

Chủ vĩ đại tay tiền tay súng,
Lệnh ông truyền trời cũng chịu luôn.
Hưởng chỉ dân tộc con con,
Không nghe, làm lễ treo mồm nghe chưa.

Ông đánh giặc cù cưa dai dẳng.
Bại cũng không mà thắng cũng không!
Bây giờ cuốn gói ông rông,
Tiệc tàn xương xẩu phần ông chủ nhà.

Lạy Chúa tôi, thực là đau xót,
Chúa thương cho cứu vớt chúng tôi,
Đêm nay mừng Chúa ra đời,
Thành tâm dâng Chúa mấy lời cầu xin.

TRẠNG ĐỚP

TÚ KÈU

Dân biểu dạy khôn nhà báo

Hạ viện «cấm cửa» ký giả Huyền
Anh vì đã «loạn tin» thất thiệt
về buổi họp kín tại Hạ viện ngày
9-12-69» (nguyên văn lá thư của
Chủ tịch Hạ viện, ông Nguyễn bá
Lương).

Này cấm cửa nhà anh đấy nhá!
Chỗ làm ăn quấy phá lung tung!
Mấy trò lật lọng, phản thừng,
Tìm vào ngõ hẻm, hàng cùng thiếu chi?

Anh cứ về long ly, quy, phượng,
Bọn chúng tôi đâu ngược? đâu cần?
Tuy nhiên, là dạ diện dân,
Hình thù anh lại «tả chân» thế này.

Dân nó thấy nó cay bằng ớt,
Nhiệm kỳ sau nó «phốt Áng Lê».
Chia tay khăn gói ra về,
Tương lai còn biết kiếm nghề nào hơn?

Chuyện thăm kín, làm ơn biết vậy,
Đem viết ra tầm bậy không nên!
Lạ gì dư luận kên kên,
Bấy giờ không lẽ bắt đền được anh?

Làm ký giả phải nhanh, phải nhẹn,
Phải tinh khôn cầu tạo văn vần.
Phải cần tránh né mọ bẻ,
Sao cho các phía hả hê bằng lòng.

Dù có phải biến trong thành đục
Dù có phải làm cho tục thành thanh...
Chúng tôi có khoái các anh,
Chính quyền có «chịu» mới thành công to.

Nịnh dân chúng «bắt bò» được chúng?
Quốc gia này, «gãi đúng» là ăn.
Chim mồi cùng với chó săn,
Kẻ ra nào có khó khăn nỗi gì?

Anh đừng bảo: «tôi ghi sự thực»,
Vì Tự do, tích cực đấu tranh!
Thôi xin «cả nước» nhà anh,
Món quà dân chủ lô canh ấy à?

Thiên hạ có thì ta cũng có,
Đem bày bàn, nhìn ngó cho vui.
«Nhà anh» chẳng điếc không đui,
Cớ sao bùi rậm chực chui đầu vào?

Rầy sắp tới, đề cao kỷ luật.
Thuộc lòng câu: tường thuật «ngay tình»!(1)
Hoặc về ngời... gãi linh tính,
theo Về tể (2) tường trình chắc ăn!

HÀ THUẬN NHÂN

1.— Chữ của quốc hội đấy ạ!

2.— V.T.X (Việt tấn xá).

Cứ đem V.T.X «phang» vào là chắc ăn nhất.
Quảng cáo không công cho ông đấy, ông
Việt Tấn Xá ạ!

NeuroTonic

Viên thuốc hồng
có sinh tố C

Đôi - bổ óc
tăng - cường
trí nhớ

KN 73/3 BT/QCĐP/16.4.64

CÚM NÓNG LẠNH. CẢM SÓT. ĐAU NHỨC

ANTIGRIPPAUX

XIN NHỚ NHÃN HIỆU

ĐUA BỐ ĐẦU NGƯỜI

CÓ BẠN
VIÊN LÉ KHÁP
MỌI NƠI

HADZER

HEPACHAUT

NƯỚC CỐT ARTICHAUT
NƯỚC CỐT GAN BỒ TƯỚI

SINH TỔ B12
SINH TỔ B1
SINH TỔ B2
SINH TỔ B6
SINH TỔ PP
SINH TỔ D2

YẾU GAN
GÂY ỒM, MẤT NGỦ
MỤN Ở MẶT
NGỪA MỀ ĐAY
THIỆU MÁU
LAO LỰC
TÁO BÓN
DƯỠNG THAI
MỎI MỆT

VUI VẺ
TUỔI TRẺ
DA DẸ, MỊN MÀNG

VIỆN BẢO CHẾ HADZER

KN 50/73 M EYT-QCĐP

THUỐC MỚI
VIÊN BỌC ĐƯỜNG

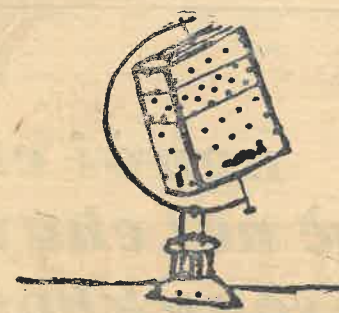
midol

trị các chứng đau nhức
NHỨC ĐẦU, NHỨC RĂNG
CẢM, CÚM, ĐAU LÚC CÓ KINH

Có bán tại các nhà thuốc Tây

KN 992 BYT-QCĐP

Pub.TÂN-TR

sinh hoạt văn nghệ

● hải lưu

Hoàng Trúc Ly tại quán văn nghệ
sinh viên Thăng Bờm, đường Đề
Thám Saigon.

Khai thác giải Nobel

Sau khi giải Nobel văn chương
1969 được trao cho Samuel
Beckett; có nhiều người thất
vọng vì những tác phẩm nổi bật
của ông là kịch, mà kịch thì khó
đọc, khó bán, khó khai thác ra
tiền.

Năm trước, sau khi giải Nobel
được trao cho nhà văn nào thì
nhiều nhà xuất bản đã đổ xô đi
tìm người dịch rồi.

Nhưng bây giờ đã có người dám
thử in một vở kịch của Beckett. Đó
là nhà Kỳ Nguyên của nhóm Trần
tuân Kiệt, Mạc Trường... Vở kịch
sẽ in sẽ là Trong khi chờ đợi
Godot do Mai Vi Phúc
chuyển sang tiếng Việt. Bà con hãy
chờ đợi Mai Vi Phúc coi dịch ra
sao!

Hai người chồng muôn thờ

Chuyện Người Chồng Muôn
thờ của Dostoevsky đã được
Trần Thiên dịch và báo tin ra
đời từ lâu. Nhưng nay nhà xuất
bản Hồng Đức đã đi trước, ấn
hành một bản dịch của Đỗ kim
Bảng. Bản dịch rất chau chuốt,
cần thận. Bìa là một họa phẩm
của Renoir, phải nói là quyến rũ
lắm.

Trầm Tử Thiêng tại Thăng Bờm

Tối thứ sáu 12-12 nhạc sĩ Trầm
Tử Thiêng đã hát những bài thơ

Buổi tối thứ sáu này vui hơn
nhiều buổi sinh hoạt thường lệ
của quán vì sự góp mặt rất đông
đào của giới văn nghệ sĩ: các nhà
văn như Dương Hùng Cường, Tô
Kiều Ngân, Nguyễn đức Nam (từ
Dalat xuống), các thi sĩ Đặng tấn
Tới, Từ Kế Tường, và các ca nhạc
sĩ Duy Khánh, Ngô mạnh Thu,
Nguyễn hữu Nghĩa... Cuối tháng 12
này, ký giả Nguyễn Hoàng Đoàn
sẽ đính hôn với nữ ký giả Lam
Thiên Hương tại quán Thăng
Bờm.

Âm Nhạc Giáng sinh

Một ca đoàn gồm ca sĩ thuộc
nhiều quốc tịch khác nhau, đa số
là ngoại kiều cư ngụ tại VN,
khoảng độ 70 người, đã trình
diễn tại sân cỏ Hội Việt Mỹ vào
buổi tối thứ bảy 20-12. Đêm ca
nhạc Giáng sinh này quy tụ một số
ca đoàn tại Saigon, đã trình diễn
những ca khúc bắt hủ về ngày thánh
lễ và ngày hội lớn này.

Họa sĩ trẻ lưu vong

Hội Họa sĩ trẻ VN trước kia
đã được cấp cho một mảnh đất
để cất một trụ sở bằng cây, tại
góc đường Lê thánh Tôn, Công
Lý, Về sau phủ Văn Hóa đòi đất,
đỡ nhà, hội trở nên lang thang.
Năm nay, không biết lấy nơi nào
bày tranh, hội họa sĩ trẻ đành
phải tổ chức cuộc triển lãm của
mình tại trụ sở Pháp văn Đông
Mình Hội. Ngày 17 tháng 12 các
họa sĩ trẻ họp nhau bàn về cuộc
trưng bày sắp tới. Không có chỗ
hợp, họ bèn hẹn họ tại quán Linh
Mỵ đường Tự Do, với điều kiện
mỗi người mang theo 50đ trả

tiền nước. Cuối cùng, họa sĩ
Nguyễn Trung chủ tịch của hội
lại không tới. Các hội viên đoán
rằng ông chủ tịch đánh mất tờ
giấy năm chục.

Viết về thơ

Sau Hoài Thanh, Trần tuấn Kiệt,
một phê bình gia đã xuất bản
cuốn sách mới nhất nhận định về
Thơ Việt Hiện Đại. Đó là
Uyên Thao.

Tác phẩm rất công phu của
Uyên Thao đã kiểm điểm lại hơn
nửa thế kỷ thi ca Việt Nam (1910
1960).

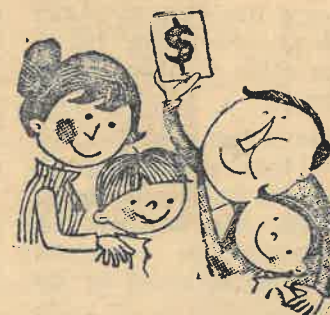
Đây là cuốn đầu trong 6 cuốn
hợp thành bộ sách «Thơ Việt
Hiện Đại Toàn Tập» của Uyên Thao.
Trong các tập sau, Tác giả sẽ
nhận định về từng giai đoạn của
thời kỳ 1900-1970, với các tác
giả tiêu biểu. Uyên Thao thuộc
lớp phê bình gia có mắt tinh nhạy
hiện nay.

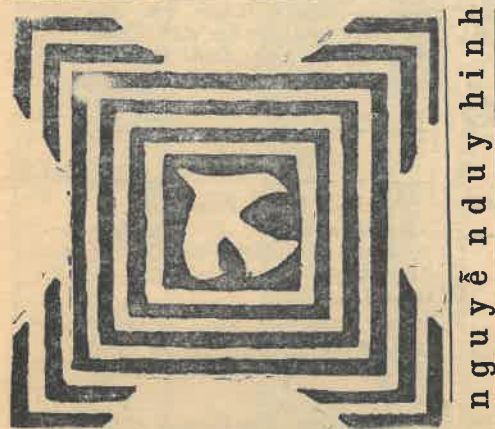
Người và sói

Trong số các tác giả ngoại
quốc được dịch nhiều tác phẩm
sang tiếng Việt, thì sau Albert
Camus phải kể đến Hermann Hesse.
Cuốn đầu tiên của Hermann
Hesse khiến cho độc giả Việt say
mê nhà văn này, là câu chuyện
của Dòng Sông, do Phùng Khánh
và Phùng Thăng dịch.

Cuốn sách mới nhất của Her-
man Hesse được nhà Ca Dao
Xuất bản là Sói Đồng Hoang
do Phùng Thăng và đức lang
Chơn Hạnh cùng dịch.

Cung Tích Biền sau khi đọc Sói
Đồng Hoang nói rằng, đã khám
phá được chất sói trong con người
của mình. Thử sói dữ miền hoang
nguyên.

người chết có thể nói chuyện với người sống không?

(Tiếp theo ĐỜI số 14)

Có điều lạ là trong các kinh điển, Phật vẫn có nói chuyện thần thông, vẫn có thi thố thần thông, như có lần Phật nhập đại định, phóng ánh sáng đại quang minh làm cho các hàng đệ tử thấy rõ cả mười phương thế giới, nhưng cũng chính Phật lại cực lực bài xích chuyện thần thông. Ấy là bởi Ngài sợ e chúng sanh mê chấp thần thông là giải thoát, là đức Đạo, có thể trở ngại cho họ trên đường tu học giác ngộ cho nên Ngài mới cố tránh chuyện thần thông, chớ không phải không có thần thông.

Ngài từng làm cho các đệ tử biết rằng họ không cần phải cầu được thần thông, chỉ cần tu hành chứng ngộ, tự nhiên thần thông sẽ có, nhưng bám víu vào chuyện thần thông thì đường Đạo sẽ bị chướng ngại.

Chẳng cứ gì Đạo Phật, tất cả các Tôn giáo đều có thần thông: Hễ có định lực tự nhiên có thần thông, đó là lẽ thường.

Thần thông là gì?

Thần là biến hóa không thể lường. Thông là thông suốt tự tại. Người có thần thông là người có thể tùy tâm biến hiện, sai khiến sự vật theo ý muốn, không bị sự vật trở ngại.

Có thứ thần thông: Thiên nhãn thông là thấy suốt mọi vật bất chấp xa gần. Thiên nhĩ thông là nghe suốt mọi tiếng. Thần túc thông

là đi lại thông suốt tự do. Túc mạng thông là biết rõ kiếp trước kiếp sau của mình, của người. Tha tâm thông là biết rõ ý muốn và tâm trạng kẻ khác. Lậu tận thông là thoát khỏi vòng luân hồi quả báo.

Tất cả những ai tu hành đắc định (có định lực đều có thần thông).

Muốn dễ hiểu thần thông, chúng ta cứ lấy những người có năng lực siêu việt hơn người mà xét. Tỷ như nhà vô địch về môn chạy bộ có cặp giò thần tốc, thay vì người khác chỉ chạy nổi 8/km 1 giờ, người kia chạy 20km chẳng hạn. Thế là anh ta gần có Thần túc thông rồi đó. Nếu trong một giây phút anh ta có thể vượt hàng ngàn cây số bằng cặp chân, ấy là Thần túc thông. Thiên nhãn thông cũng vậy, người có mắt thật sáng, nhìn xa hàng 5-6 cây số thấy rõ các vật ấy là gần với Thiên nhãn thông. Người thông minh đoán biết được ý muốn và tâm trạng kẻ khác là gần với Tha tâm thông. Người tự biết tương lai của mình cũng như đoán biết tương lai của kẻ khác là gần với Túc mạng thông.

Người thông minh giỏi dẫn ở đời còn có thể như thế, huống gì người tu hành được định lực? Khi tu hành đến một trình độ nào đó, tâm trí thông suốt, điện lực trong người được tăng cường mạnh mẽ (thường gọi là nhân điện) tất nhiên có thể sai khiến được sự vật.

Như các nhà Thôi miên Tây phương chẳng hạn, họ có thể làm những trò huyền bí như sai kẻ khác làm đúng theo ý muốn, làm cho thân thể kẻ khác bỗng lên không trung, v.v... ấy là họ gần có thần thông.

Các nhà tu Tiên bên Tàu, các nhà Yoga Fa-kia bên Ấn Độ đều có thể đắc thần thông.

Duy có môn Lậu tận thông là đặc biệt chẳng phải ai cũng có thể tu luyện mà được. Lậu tận thông chỉ dành riêng cho những người chân chánh giác ngộ mà thôi. Bởi vì chỉ có giác ngộ Chân lý mới tự giải thoát khỏi vòng trôi buộc của các nghiệp chướng.

Những chúng sanh nào có thần thông?

Đức Phật nói: có năm loại có thần thông gọi là Tu thông, Báo thông, Y thông, Yếu thông, Quỷ thông.

Tu thông là người tu hành công phu có định lực phát sang thần thông. Báo thông là tự nhiên có thần thông như các Thiên Thần chẳng hạn. Y thông là dựa vào bùa chú, phép thuật mà có thần thông, tức là nhờ sức mạnh huyền bí bên ngoài. Yếu thông là do yếu quỷ phụ vào mà có thần thông. Quỷ thông là Trung âm thân tức linh hồn rời khỏi xác thân tự nhiên có thần thông.

Như vậy ngay chúng ta đây, sau khi chết, mọi người đều có thần thông. Rất dễ hiểu, bởi vì người chết không còn bị xác thân

làm chướng ngại nữa mà phiêu diêu tự tại, lại thấy biết cả ý muốn cũng tâm trạng người sống. Những ai có cầu cơ chấp bút đều biết. Những linh hồn vào cơ có thể biết tên họ người xa lạ và đoán việc tương lai.

Đã hay rằng, sau khi bỏ xác tất nhiên có thần thông thì lúc sống ta không cần được thần thông làm gì. Nên dùng xác thân và tâm trí này để tu tập Giác Ngộ là hay hơn hết. Những thầy phù thủy « cao tay ấu » kia có thể sai thần khiến quỷ được, những bậc tu Tiên kia có thể kéo dài mạng sống bằng cách luyện đơn luyện khí, những nhà Thôi miên có thể sai khiến kẻ khác làm theo ý họ, những thầy Fa-kia, những nhà Yoga đức Đạo có thể ngừng hơi thở hàng tháng mà vẫn sống nhưng rất cuộc, làm sao thoát được khổ não Luân Hồi?

Nên biết rằng Bản thể của vũ trụ vạn vật vốn từ hư không mà ra. Thành hình thành vật từ hư không thì sau khi tan rã cũng trở về hư không. Như thế là ngay trong Bản thể của Vũ trụ chúng sinh đã có « thần thông rồi ». Bởi vì muôn vạn sự vật đều do tâm mà hiện hiện, trong tâm thức chúng ta có sẵn muôn vạn thế giới. Nếu chúng ta Giác ngộ Bản tánh chân như vạn vật đồng một thể với nhau thì đó là thần thông rồi.

Huống nữa, trong khi ta mộng mị thấy họ thấy kia, thân nằm một chỗ mà tự thấy mình đi du lịch cùng khắp các cảnh gặp đủ mọi hạng người phải chăng đó là « thần thông »?

Có điều chúng ta không kiểm soát được cái tâm của chúng ta mà thôi, vì chúng ta không làm sao tạo ra những giấc mộng đẹp để hưởng lạc thú được. Đó là bởi tâm thức (linh hồn) chúng ta bị nghiệp lực dẫn dắt lôi cuốn không thể nào đứng lại được. Nhưng nếu chúng ta giác ngộ Chân lý, hiểu rõ thân tâm chúng ta đây vốn do cái Bản thể « không » sanh ra... và cái Bản thể « không » ấy có muôn vạn sự diệu dụng có thể biến hóa vô cùng, chẳng qua đời sống ban ngày là giấc mộng lớn, đời sống trong mộng mị là giấc mộng con, một cái nháy mắt cũng bằng một ngàn năm, một cái khảy móng tay chẳng khác một

triệu kiếp, khác nhau chỉ là tên đất và con số ta đặt ra ấy mà thôi, nếu ta hiểu rõ như thế thì « thần thông biến hóa » chính là cảnh vật và tâm tưởng của ta hiện thời, chớ chẳng có chi khác lạ.

Nếu đời là mộng ảo thì thần thông biến hóa cũng là mộng ảo.

Vậy nên các bậc đức Đạo dùng thần thông để làm lợi ích cho đời, để mượn trường đời ảo mộng sắc sắc không không này tự tạo cho kẻ khác, hầu tất cả đều tiến lên con đường Đại Giác Bất Sanh Bất Diệt.

Hồn lìa khỏi xác ra sao? Hồn lìa khỏi xác có đầu thai không? Nếu có tại sao quên kiếp trước?

LINH HỒN HAY NHÂN TRUNG AM.

Nhà chính trị học hay kinh tế học chỉ lo nghiên cứu các vấn đề thuộc đời sống hiện tại.

Nhà khoa học chỉ tìm nguồn gốc và sự cấu tạo của vật chất.

Nhà triết học chỉ tìm hiểu và cố gắng giải đáp nguồn gốc của vũ trụ và sự sống.

Nhà tâm lý học chỉ mô xê các trạng thái tâm lý của người sống.

Chỉ có nhà Đạo Học mới biết tự mình thực nghiệm Tâm linh của chính mình để có thể giải đáp Bí mật của Sự Chết. Vì muốn vượt mình lên khỏi sự chết nên nhà Đạo Học cần phải biết rõ trạng thái của sự chết và sau khi chết rồi, con người sẽ đi đâu? Có Linh Hồn để đầu thai chuyển kiếp chịu quả báo hoặc lên Thiên đường hay xuống Địa Ngục không?

Vì có biết rõ sự chết mới biết rõ sự sống, và có biết chết rồi đi đâu mới hiểu ý nghĩa của sự tu hành hiện tại. Có giải quyết tất cả những nghi ngờ thắc mắc về sự chết mới tìm thấy Đạo.

Đối với sự chết, nhà Đạo Học Đông phương mới biết rõ như sau: Thể xác con người chúng ta là do Tứ Đại hợp thành.

Tứ Đại là 4 chất; Đất, nước, lửa, gió. Cũng gọi là 4 chất: Cứng, lỏng, nóng và hơi. Nhà hóa học gọi là Thân chất, Dưỡng khí, Kinh khí và chất Đạm.

4 chất ấy hợp lại thành xác thân con người sống thì lúc người chết, chúng nó phải tan rã ra.

Trước hết, Địa Đại tách rời ra,

Địa Đại là chất đã làm thành xương thịt, gân, bầy nhầy, là những món đặc và cứng. Khi Địa Đại tách rời thì con người cảm thấy toàn thân đau đớn không thể tả, mắt hoa lên tai nghe tiếng nổ ầm ầm như trời long đất lở rồi ù ù dần đi, không phân biệt được tiếng động chuông quanh.

Kế đó là Thủy Đại tách ra. Thủy Đại là chất làm nên máu, mủ, nước tiểu, nước bọt, ghèn, v.v... Lúc Thủy Đại phân ly, hai tai ù ù của người bệnh nghe như sóng biển dâng trào vậy. Mồ hôi ướt đầm cả thân mình. Có khi nước tiểu tiện và đờm rãi, nước bọt trào ra lai láng.

Bấy giờ, người bệnh đau khổ không thể tưởng tượng nổi. Do bởi quá đau đớn, năm giác quan bị tê liệt, không còn biết gì nữa.

Sau cùng Phong Đại và Hỏa Đại phân ly, Phong Đại là hơi thở và khi trời trong thân thể, Hỏa Đại là hơi nóng trong mình. Hai chất này rời ra thì thân thể lạnh toát, người bệnh lại cảm thấy một phen đau đớn ghê gớm nữa, rồi tắt hơi. Tuy nhiên, một chỗ nơi thân mình hãy còn nóng. Đó là cái « thần thức » hay « linh hồn » của con người. Cái cục nóng đó, khi đầu thai thì đến trước khi người chết thì nó đi sau cùng. Tùy theo chỗ cục nóng đó toát ra ngoài mà nhà Đạo Học có thể đoán biết « thần thức » sẽ lại sanh vào cõi nào (Xin giải thích rõ sau).

Thần thức là gì? Là tất cả những hành động quá khứ của người chết. Những hành động đó gồm lại thành một sức mạnh vô hình và màu nhiệm, hút dẫn người chết lại đầu thai vào một hình xác khác để chịu quả báo. Danh từ nhà Phật là « nghiệp lực » tức là sức mạnh của nghiệp.

Tùy theo nghiệp, cục nóng vừa nói trên sẽ thoát ra từ lòng bàn chân, nghĩa là thân thể lạnh từ trên xuống dưới và bàn chân còn nóng sau cùng, thì « thần thức » sẽ bị cõi Địa Ngục hút xuống. Nó thoát ra từ đầu gối thì thần thức sẽ đầu thai vào loài ngựa quỳ (quỷ đi). Nó thoát ra từ bụng thì thần thức sẽ hợp với loại bàng sanh (giống vật đi bốn chân). Cục nóng thoát ra từ ngực thì tái sanh cõi người. Mặt là cõi Thiên nhân. Đầu là cõi Giải thoát hoàn toàn.

(CÒN NỮA)

Đàn ông đàn bà và khoái lạc.

Dục tình không phải là một căn phòng bị kín. Nó là một lò lửa phát sinh ra tất cả những giây liên lạc của người nhưng nhiều lúc nó đạt tới một cường độ cực cao.

*Lời của Aun Watts
Triết gia tôn giáo*

Muốn hưởng cho đầy đủ và thỏa thích dục tình, ta phải cần biết nó ảnh hưởng thế nào cho hai người nam nữ. Những mối liên lạc thể xác giữ đàn ông và đàn bà có rất nhiều ý nghĩa khác nhau: Nhiều cặp cho rằng nó chỉ là 1 sự rung động thú vị. Nhiều người đàn bà cho đó là chỉ một việc giúp cho chồng được sung sướng. Nhiều đàn ông, đàn bà khác cho là một cuộc thể thao giải trí.

Nhà phân tâm học Rollo Mary: là những cuộc giao cấu mang lại rất nhiều điều lợi cho cả đàn ông lẫn đàn bà

— Những tình cảm của hai người sẽ trở nên phong phú hơn, do đó tính chất con người cũng sẽ hoàn hảo hơn.

— Tình thương yêu sẽ đưa hai người ra khỏi tình trạng cô liêu.

— Hai người phối hợp với nhau tức là phối hợp với cả vũ trụ.

— Người này sẽ biết rõ ràng cá tính của người kia.

Triết gia Alan Watts luận rằng dục tình giúp cho người hòa hiệp hoàn toàn được thiên nhiên. Chế độ độc thân của các tôn giáo là 1 lầm lỗi vì nó bắt buộc các nhà tu hành phải khước từ dục tình, dường chấp nhận Thượng đế thay cho đàn bà.

Nhưng bây giờ phút cực độ khoái lạc là một cửa trời cho, nó làm rần rở tình trạng căng thẳng của thể xác, nó là một phát nổ làm nảy sinh ra những tinh tú trên trời.

Trong thân thể loài người, đàn ông cũng như đàn bà, những nơi có đầu chót của thần kinh hệ là chỗ dễ dễ gây nên cảm hứng cho tình dục.

Các điều tra viên của ban thuyết

những kết quả của một cuộc điều tra quốc tế về tình dục và thanh niên

trích dịch cuốn
TÌNH DỤC
HOANG LOẠN

(THE SEXUAL
WILDERNESS)
của VANCE PACKARD

(Tiếp theo ĐỜI số 14)

trình Kinsey có cảm tưởng rằng đàn ông dễ cảm hứng do hình ảnh và lời nói, còn đàn bà thì do những cử chỉ vuốt ve và lời lẽ tinh tú.

Kinsey nhận thấy có đầy rẫy những báo chí cho đàn ông đọc in hình phụ nữ lồ lộ thể, trái lại không có tờ nào để cho đàn bà thưởng thức. Có ba phần tư số đàn ông đều khởi hứng trước những tấm hình chụp những cuộc hành sự tình dục — còn về phía đàn bà thì chỉ có một phần tư.

Nhiều điều tra viên khác quả quyết rằng đàn bà thích được sờ mó vuốt ve hơn là đàn ông. John Money quả quyết rằng đàn ông dễ khởi hứng do những cái mắt thấy

tai nghe, còn đàn bà thì lệ thuộc vào những cử chỉ sờ mó vuốt ve.

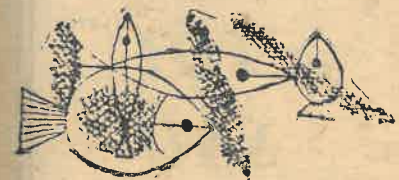
Nhà xã hội học Clifford Kirkpatrick tóm tắt vấn đề như sau: Trong thế giới Tây phương sức phát động dục tình trung bình của ông sớm mạnh hơn điệu, tài tình, tiết điệu, liên tục và đôi khi còn hơn của đàn bà.

Người ta nghiệm ra là người đàn bà ham ăn ngon, ham làm việc thường là những người giàu máu tình dục hơn người khác.

Người ta cũng thấy sự thức dậy của dục tình sớm muộn là tùy theo tuổi tác: thường thường con trai trước 18 tuổi và con gái thì trước

18 tuổi. Các điều tra viên của nhóm Kinsey nhận thấy là con trai hưởng được mức cực khoái tình dục tối đa ở khoảng 18 đến 30 tuổi còn đàn bà thì ở lứa tuổi 30.

Nhà xã hội học J. Bernard phân tách dục tình của lớp thiếu niên như sau: « Đa số con gái cỡ tuổi từ 15 đến 20 ít có đòi hỏi về tình lạc dục. Dù được tự do chúng cũng không thêm muốn làm những khoái dục tình. Ở tuổi ấy chúng thêm khát những cử chỉ chiều mến, vuốt ve, thích thấy đàn ông lưu ý tới mình. Chúng không cần có những giao liên về xác thịt, mà chỉ thích những cuộc giao du êm đềm chân thành, sơ sơ đụng chạm tới dục tình thôi. »

Winston Ehamnn, chuyên môn khảo sát trong giới sinh viên khám phá ra là người thiếu nữ chỉ nghĩ tới tình dục khi nào thấy có mối ái tình vững chắc, tâm trạng ấy trái hẳn với tâm trạng của con trai.

Tất cả những nhận xét trên đây khiến cho chúng ta phải tin rằng cuộc đời sống chung sẽ được an ủi hơn nếu người đàn ông hiểu biết cận kề người đàn bà cùng với vấn đề của họ.

Bà Mary Calderone cho rằng khi một cậu con trai muốn liên lạc thể xác với một cô gái nào thì cần phải xét kỹ xem cô ta có sẵn sàng đón tiếp không. Trong những trường hợp này, người ta thường nghe thấy cô gái trả lời « Không, tôi không thể làm thế được ». Bọn con trai cứ không muốn hiểu rằng về tình dục bọn con gái kém hàng hải hơn họ. Họ chỉ biết điều đó khi nào họ hiểu rõ là có nhiều sự khác biệt về sinh lý giữa hai giống trai và gái.

Bà Mary Calderone thường bảo cho các cô gái biết rằng, những bộ áo mỏng bạn sát thật của các cô gây rất nhiều ảnh hưởng lên trí óc của bọn con trai. Các cô thường cho

rằng khi mặc những bộ quần áo mỏng sát vào người, các cô không ngờ nó có thể làm rối trí được các cậu con trai.

Đàn ông và đàn bà, vợ chồng hay tình nhân nếu muốn cho cuộc liên lạc nhục dục được êm ái thú vị thì hai người đừng ai nghĩ phải cố đạt tới mức độ cực khoái, nếu nó tới không được cùng đúng lúc, thì cái đó cũng không phải là một sự thất bại. Một nữ công nhân có chồng đã chứng minh trước mặt nhà xã hội học Komarovsky rằng: « Trong những cuộc liên lạc nhục dục với chồng tôi dù cái phút cực khoái nó không tới được đúng như còi báo giờ của nhà máy, chúng tôi cũng vẫn thấy vui thú như thường. »

Nền giáo dục về tình dục có thể giúp cho người ta tránh được rất nhiều những sự hiểu lầm với điều kiện là nó phải bao trùm lên tất cả các khía cạnh của mối giao liên giữa nam và nữ giới.

Mỗi khi nói tới giáo dục tình dục, người ta ngỡ rằng nó có sức kích thích và đương nhiên cho phép bọn trai gái cùng nhau liên lạc về nhục dục. Nhưng trái lại trên thực tế nó có thể làm êm dịu bớt nhiệt độ dục tình và khuyến khích cho nam nữ thanh niên rón chờ cho đến ngày hôn thú.

Công tác giáo dục tình dục còn có thể làm giảm bớt những vụ mang hoang thai trước ngày hôn phối. Một cuộc điều tra ở Hoa Thịnh Đốn đã minh xác là trong những trường học có lớp giảng huấn về dục tính thì lại có ít những vụ chữa hoang hơn là ở các trường không có lớp ấy.

Bây giờ ta còn nên tự hỏi là nên giao phó cho ai trách nhiệm giảng huấn về tình dục. Lý ưng ra bậc cha mẹ phải nhận lãnh lấy trách vụ ấy. Nhưng chỉ trừ ra ở các nước Bắc Âu là nơi các gia đình cho phép con cái tự do làm những cuộc thí nghiệm về dục tính, còn ở các nước khác thì các bố mẹ khó khăn mà làm được việc đó vì họ quá ngưng nghỉu khi phải trình bày trước mặt lũ con trẻ những hành động thầm kín về nhục dục. Vậy hơn hết là để cho các học đường tổ chức những lớp giảng huấn ấy dưới quyền điều khiển của những giáo

sư có đủ khả năng chuyên môn và dám gọi thứ gì đúng tên thứ ấy chứ không dùng tiếng bóng.

Thế nhưng bây giờ vẫn còn nhiều lớp học dạy môn này mang những tên giả tạo như: « Lớp học vệ sinh » « Lớp sinh lý » hoặc « lớp hội thảo về y tế » do những viên y sĩ của nhà trường điều khiển và một số giáo sư. Họ vẫn ngưng ngưng có khi còn hơn các phụ mẫu học sinh khi giảng dạy đến những vấn đề tình dục trước mặt các học trò.

Trong một trường Trung học, sau một loại bài giảng của Mary Calderone, một học sinh đứng lên nói lớn rằng: « Tôi vẫn không hiểu về sao dục tình lại có nghĩa khác hơn là cách làm tình. »

Vậy theo ý kiến chúng tôi thì chương trình giáo huấn dục tình nào cũng phải nhằm vào bốn mục tiêu sau đây:

— Giúp cho thiếu niên nam nữ biết rõ những bộ phận tình dục và sức khởi động của nó.

— Giúp cho bọn trai gái hiểu rõ vai trò của dục tình đối với đời sống của họ và nó sẽ mang lại cho họ những ích lợi gì.

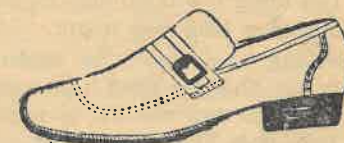
— Giúp cho những cặp vợ chồng trẻ biết cách chỉ để ra những đứa con theo ý muốn của họ, đó là điều quan trọng bậc nhất của đời họ.

— Giúp cho thanh niên nam nữ hiểu rõ tầm quan trọng của các cuộc thí nghiệm nhục dục tiền hôn thú và khía cạnh luân lý của nó.

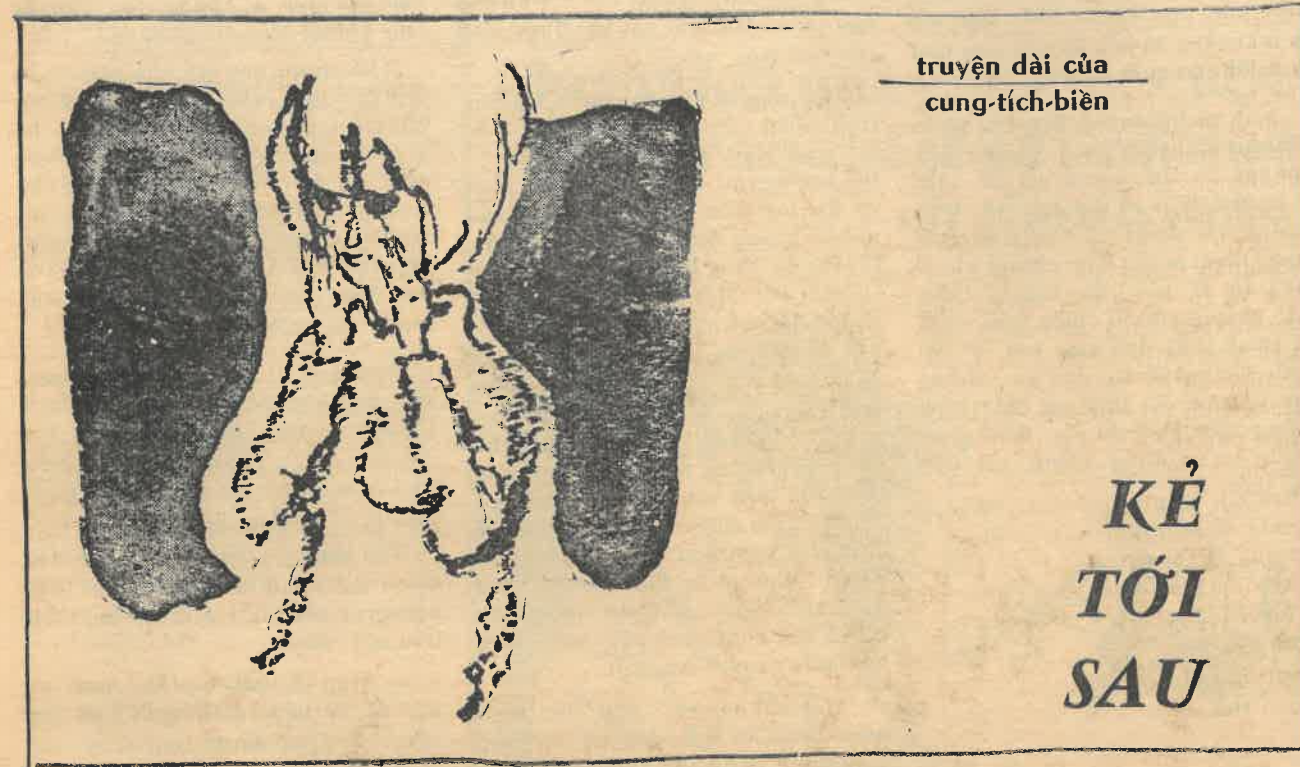
(CÒN NỮA)

**NHÀ ĐÓNG GIÀY
SAIGON**

116A Hoàng Diệu Khánh Hội Saigon

Dùng toàn da tốt, kiểu đẹp, gọn, êm chân, bền chắc, rất nhiều giày làm theo kỹ thuật mới, mang là vừa, dễ qui khách coi kiểu chọn ngay, giá hạ và tốt. Giày đặt đúng hẹn.

truyện dài của
cung-tích-biên

KỂ
TÔI
SAU

71

PHẦN II

Tốn đã quyết định, sau khi ra trường, sẽ không trở lại Saigon, không chọn một đơn vị nào trong Thủ đô hoặc ven đô. Mấy tháng trước Tốn có tên đi ngành nhưng Tốn không chịu đi. Tuần qua một vị Thiếu tá có thẩm quyền ít nhiều trong quân trường gọi Tốn lên, ông ta nói :

« Tốn đây à, ông Trung tá với tôi xưa nay vốn tình thầy trò. Từ ngày anh vào trường, Trung tá đã gửi anh nơi tôi. Bây giờ, ngày mãn khóa, tôi khuyên anh nên chọn một đơn vị gần đây. Anh có thể ở bất cứ nơi nào nếu anh muốn. Trung tá đã gọi điện thoại về tôi ban sáng. Anh biết rằng lúc này có bao nhiêu thanh niên cò thế, bao nhiêu người đang gặp nghịch cảnh. Anh thật may mắn quá, sinh trưởng trong một gia đình có thể lực. Tại sao anh khước từ sự may mắn đó. »

Tốn đứng yên lặng nhìn xuống hai bàn chân nơi hai mũi giày bám một ít bụi.

Những hạt bụi của quân trường từ mấy tháng nay không những bám ngoài thân thể mà có khi nó đã ăn sâu vào hai lá phổi Tốn. Tốn đã hít thở hoài hoài đám bụi đen. Nghe ngóng mãi mãi lời gào thét, mệnh lệnh.

Bây giờ, Tốn có giờ phút yên lặng. Muốn dành cho mình cái quyền khước từ. Và lại bản tính của Tốn là thường xuyên khinh miệt người nào có một sự liên hệ với cha mình trừ mẹ chàng và những đứa em thân yêu. Tốn đã biết quá nhiều về ông Thiếu Tá này từ ngày chàng vào quân trường. Cho dù mẹ

72

sau gặp nhiều người mang thứ cấp bậc tương tự như thế, Tốn cũng khó lòng thấy niềm kính trọng, trong thâm tâm chàng dành cho họ. Ngoài cái lon đeo trên vai một phần lớn, một phần rất lớn trong bọn họ không có gì trong trí tưởng. Họ không bằng cấp, không chịu học, và cũng không chịu đọc. Họ sống như một thứ cỏ thụ, mỗi năm tàng cây càng trù phú, nhưng chính sự trù phú bóng mát đó là hiện tượng già cỗi. Tốn thường trực hoài nghi họ. Họ, phần lớn, thiếu học, thiếu nhân cách, tra lý luận theo sự ngu dốt của mình, thích tác oai tác quái, ích kỷ tham lam, che đậy bảo chữa đến tận cùng những lỗi lầm. Một số trong bọn họ biến lỗi lầm của mình thành những công trạng; theo lý luận một chiều như cha chàng. Bọn họ, phần lớn có quyền hành nhưng gian dối và hèn hạ, không hề thấy sự kém hiểu biết của mình. Bọn họ, từ đây, thu góp đầy người một thứ mặc cảm, quay ra ghen ghét tự hiềm tuổi trẻ, xem thường những kẻ tới sau, chữ bới tri thức. Họ không hề biết mấy may gì về những nguồn triết lý đã phân hóa nhân loại, đưa tới những chủ nghĩa, làm nên cuộc tranh chấp, và sau cùng cả 1 số mệnh VN cũng quay cuồng theo đó, họ không hề biết gì về bản chất của các lãnh vực cách mạng, xã hội văn hóa. Ấy thay, họ đang là (1 số) những kẻ đã và sẽ chỉ huy Tốn, ắc thay họ có thể làm chính trị Cách mạng, chính họ là một phần tử mù lòa bị điều động bởi những nguồn triết lý hành động kia. Cuối cùng có thể nhận xét về họ như thế này : « Họ vẫn làm việc hàng say nhưng ngu dốt chẳng hiểu biết gì về cái uyên nguyên xảy tới hành động ; y như anh chàng công nhân hạng bé ngày ngày vận những cái

73

bù long trong một xưởng máy, anh công nhân không hề biết đến máy móc, không thắc mắc gì về lịch sử một guồng máy. Có thể bọn họ sẽ hy sinh cái chết, nhưng họ cố gắng tránh trở đến cùng khi nào cái chết không may xảy đến sẽ chịu, họ không biết rõ ràng cái mục đích những ngày mình sống : từ đó họ đánh cắp công quỹ mà họ cho rằng phần lợi về họ, họ phản bội quân chúng mà họ thấy như thế là cái quyền hạn và quyền uy của họ có ; họ ăn xin từng bao thuốc, từng đồng «Đôn» của người Mỹ mà họ không biết rằng đó là một điều xấu hổ. Đã nói rằng họ không biết rõ ràng về lý tưởng đời họ, không mục đích, thiếu tinh thần cộng đồng không ý thức đến thế nào là danh dự của một dân tộc. Quê hương, lãnh thổ, lý tưởng, tiền nhân, chính bản thân họ, có nhận diện đâu mà tôn trọng. Bọn họ, trong đó là những ông Hoàng, ông Phan, những Trần, những kẻ sẽ chỉ huy Tốn. Không phải tất cả kẻ chỉ huy đều thế, nhưng một phần lớn là thế. Vậy thì Tốn yên lặng là tốt hơn. Tốn mỉm cười với trái tim khổ đau ; mai kia, có thể anh phải chịu cả những thương tích tinh thần và những tàn phá ngay đến thân thể. Ông Thiếu Tá hỏi :

« Thế nào anh không trả lời à. Trung tá nói rằng anh muốn làm gì thì làm nhưng ông không muốn anh chết. Anh Tốn, anh có thể về Tổng tham mưu hay qua nha quân pháp cũng được. Bỏ anh thừa sức vận động mà. Tôi không hiểu tại sao trường hợp anh lại vương vào quân trường »

Tốn biết đến lúc chịu không nổi cái không khí oai bức. Anh nói gọn lọn :

«Tôi sẽ xin qua Dù hoặc Biệt động quân».

«A, anh thích đánh giặc vậy à. Anh tính làm người hùng ?»

«Không, tôi không thích đánh giặc. Tôi đã minh định cả với bề bạn rằng tôi không là thằng hiếu chiến. Cuộc chiến này không phải riêng cho một dân tộc được gọi là Việt Nam. Nói thẳng ra, tôi ghê tởm việc chém giết, nhưng tôi không thể làm gì khác hơn.

Ông Thiếu tá biết mình đang thôi lên một ngọn lửa ông hạ giọng :

«À ra thế, nhưng chính anh đã mâu thuẫn với anh. Dù sao tôi không thể nói nhiều được. Tôi lo liệu cho anh chỉ vì Trung Tá ! Sau khi biết sự thế này chắc Trung Tá sẽ buồn. Có thể ông ta trách tôi không thuyết phục được anh».

Trong câu nói kia có một sự gì không ổn, làm niềm tự ái của Tốn bùng dậy :

«Thưa Thiếu Tá, ông dùng danh từ «thuyết phục» có hơi quá đáng. Tôi không muốn mình bị thuyết phục. Và lại đây có gì gọi là thuyết phục. Gửi gắm cho nhau là việc của ông và Bố tôi. Tôi từ chối sự gửi gắm đó, thế thôi. Tôi thành thật cảm ơn Thiếu Tá»

74

Những ngày trước khi mãn khóa. Tốn cũng như bề bạn có những giờ giấc thơi thơi hơn. Họ không phải ra bãi, không phải suốt ngày tập tành vất vả, nghe ngóng đời mình theo bước nhịp, soi mặt theo từng giọt mồ hôi trong vạt điều tằm. Bọn Tốn, ban ngày tập duyệt lễ mãn khóa, tối đến có thể ngồi chuyện vãn với nhau hàng giờ dưới những tàng cây hay trong căn nhà đầy người. Lâu lắm, Tốn mới có những giờ phút nhàn rỗi như thế này, ngồi rít 1 hơi thuốc, lặng ngam làn khói nhạt nhòa bay lên lan hòa đầu đó, Tốn bắt gặp một niềm thỏa mái gần như trống trải sâu thẳm.

Tốn nhớ mẹ và các em. Những đứa em Tốn có đưa đã vào Đại học, như Cơ và Hoa. Cơ theo Khoa học, vừa rồi được Bố vận động sang du học bên Âu châu. Cơ cũng có một trái tim tinh khiết như chàng. Chính vì bản tính đó mà Tốn thường lo lắng cho em. Những ngày tới Cơ sẽ là con tim chao đảo trong bầu trời nhiệm đầy những khuynh hướng chính trị khốc liệt của tuổi trẻ Âu Châu.

Hoa, em gái, thua Tốn ba tuổi, học Đại học sư phạm. Hoa thông minh và tiến bộ. Giữa Tốn và Cơ, Hoa thương yêu Tốn hơn. Bởi nàng tìm thấy nơi người anh trai một sự gì khác lạ, tình tình gần như ngộ nghịch ; thực ra không có sự ngộ nghịch trong con người khả ái đỉnh ngộ đó.

Tốn có quá nhiều tự ái đối với người đi trước, biết đâu niềm tự ái kia là một cần thiết của tuổi trẻ. Việc Tốn vào Thủ đức đã làm Hoa đau lòng. Nàng không ngờ một ngày thật gần những anh em nàng phải đi theo chiến cuộc, gách vác lấy một trách nhiệm vừa mơ hồ vừa ghê tởm. Nàng không muốn anh Tốn thân yêu, người còn đắm ướt với nàng những kỷ niệm trẻ thơ, nay phút chốc khoác lên mình bộ áo dã thú, đi biên biệt ngoài ngàn ; chuyện thật gần mà nghe như chuyện đầu xưa. Chiến tranh quả đã lên lối đến bên cạnh nàng, âm thầm cướp đoạt của nàng một kẻ thân yêu.

Hoa cũng quen với Nhã lắm. Tuy trình độ học hành khác nhau nhưng Hoa và Nhã có thể là hai đứa bạn thân. Tóm lại họ là những đóa hoa thơm ngát đã mọc chung trong một mảnh đất tinh khiết ; tinh khiết ở tuổi trẻ và thơm ngát ở chỗ Hoa cũng như Nhã có thường trực một tâm hồn biết yêu cái chân cái thiện. Trong cách đối xử với Hoa, Nhã thường tỏ ra dè dặt. Nhã tự biết : «nếu có ngày nàng lấy Tốn làm chồng, nàng đương nhiên là chị của Hoa.»

Ngoài Cơ và Hoa, Tốn còn những đứa em khác. Có đứa như Hoài, đã trở thành một hippy thực thụ.

Hoài thường ngày vẫn ở Bonard, vào quán La pagode, chiều Chúa Nhật lang thang trước toà Đô Chánh, tối ngồi ủ rũ trong Queen Bee hay các quán cà phê. Con gái cô như Hoài là một giai nhân rồi.

Nhưng Hoài không chú ý đến điều đó. Nó có vẻ như chán nản sắc đẹp của mình nữa là khác. Càng khoác lên người về rừ rượi chán nản con Hoài mười sáu tuổi càng đẹp thấy điên người. Có lần h n để tóc như một đứa con trai, mặt mày thật ngộ nghĩnh thấy vui ơi là vui. Hoài mặc quần ống chân và, áo tay ngắn cổ rộng, tất cả Hoài lúc đó toát ra nhiều thứ màu sắc kỳ quái, kỳ ảo. Nhìn vào y phục, Hoài như một con sâu ngũ sắc đang nở nụ cười trên hệ phố. Con sâu đi chuyên vào rạp xi nê, con sâu biết hút thuốc, ngồi bên ly cà phê hàng giờ, con sâu nhỏ tuổi đã thêm khát tình yêu như chúng ta thêm khát hòa bình. Những ngày trời trở gió, trên cao đầy mây nặng, con sâu ngũ sắc kia cũng say đắm bồn chồn với thiên nhiên. Nó tìm một gã con trai, đi cùng nhau rong ruổi dưới những con đường Saigon vắng vẻ. Ai đoán chắc rằng một lúc nào đó, có bóng tối, chúng nó sẽ không hôn nhau, siết chặt lấy nhau vì quá cô đơn.

Ai cam đoan rằng chúng nó đã không làm tình ái với nhau ngay khi mặt trời có thực trên cao, ánh sáng tươi chan hòa trên thân thể chúng nó, trong một nơi tịch mịch vắng bóng người. Với Hoài, nàng chưa mất trí, nhưng có thể làm bất cứ gì nàng muốn.

Lần khác, Hoài để tóc thề, tóc nàng thật dày, đen, óng như tơ, ăn vận thật trang nhã; áo dài màu vàng hai thân lớn, hai chéo tỏa ra, ống tay rộng. Nơi gương mặt khá ái một đôi kính râm thật rộng vành, gọng màu xám đậm. Hoài đứng phong thái một nữ sinh đệ tam C, nhưng là cô nữ sinh có nhiều thi giờ ngoài phố hơn trong lớp học. Hoài có nụ cười duyên dáng. Luôn luôn cười, nhưng nếu xét kỹ, nụ cười kia nhuốm một vẻ sầu tủi không đâu. Hoài nói Hoài ít thích đi nhưng suốt ngày nàng phải lang thang. Hoài nói không thích cười cợt nhưng nàng phải cười suốt ngày. Nói sợ khác, mà dường như khác lúc khôn người. Em được khác trong chính nụ cười mà em không hay biết đó thôi. Hoài có giọng ca thật truyền cảm, lạ lạ. Nàng thỉnh thoảng xuất hiện ở các quán cà phê đêm. Có tiếng vỗ tay thật rộn rã mỗi lần nàng dứt một bản nhạc.

Lần khác nữa, Hoài mặc «mi ni Jupe» thắt lưng bằng sợi giây chuối khô, đeo bên mình những sợi giây kim loại vàng chói hay tay nàng đầy những nữ trang (con nhà giàu ấy mà), Hoài như con bệnh điên. Nhiều người đã cho Hoài hư thân mất nết, bảo Hoài là loại hippy choai choai nguy hiểm. Hơn ai hết, chỉ có Tôn, anh hiền và thương yêu em gái mình vô cùng. Tôn nói: «nếu là con gái, biết đâu tôi cũng thế. Đâu phải chỉ có nam phái đổ máu xương cho ngày tháng này nam phái mới buồn.»

Bây giờ, ngồi đây nghĩ tới gia đình, Tôn nghe tiếng gọi nào tha thiết quá trong lòng. Chàng muốn ngay lúc này được trở về nhà, đẩy cánh cửa, ngã vào lòng mẹ ấm áp như thuở nhỏ, sau đó chàng sẽ đưa em gái đi một vòng phố sẽ cùng xem một xuất

phim ăn một món gì đó, lúc khuya khoát trở về nhà thu mình lên căn lầu nghe nhạc hoặc trò chuyện, tóm lại nếu ngay lúc này Tôn trở về, chàng sẽ được sưởi ấm bởi không khí thiêng liêng của gia đình, trong đó có Mẹ có Em. Nhưng không, chàng không bao giờ làm thế được. Tôn đã nhất định làm một kẻ đào thoát. Ở Thủ Đức, hàng đêm nhớ nhà, Tôn ra phía sau ngồi trên bãi cỏ, đối mặt nhìn về Thủ đô; một trời sáng tỏ với trăm nghìn đèn lốm đốm. Tôn cúi đầu, biết mình kẻ đã ra khơi.

Gia đình, tổ ấm đó là nơi quay về cho cả những tấm thân phông đăng tội lỗi giang hồ. Nơi gột sạch lầm lỡ phong trần, sưởi ấm cả những ngày qua rét mướt phong sương. Gia đình, nơi đó chôn vùi một tuổi thơ mộng ảo của Tôn. Anh nhớ những buổi sáng ngồi nơi lan can, những ngày nhỏ nỏ đùa ngoài bãi hiên; ngôi biệt thự đó, với khu vườn có khi tịch mịch, có khi ồn ào, biến đổi lạ thường theo từng ngày qua Tôn vui buồn; cái hồ nước có con cá vàng lừ đừ như hồ nước và con cá có lần chàng nhìn thấy trong một quán cà phê lớn tại Saigon; cái bãi cỏ đầy hoa, nơi này cây phong lan, nơi kia cây thược dược; trong khu nhà của chàng đã có Đalat với thảo mộc, có Huế với những món đồ cổ thời Triều Nguyễn, có Hà nội với những vật bỏ chàng mua ngoài ấy; tất cả nay là kỷ niệm hiện hiện, đắm đắm trong trí tưởng. Trong phút chốc, từ nghìn trùng dội lên thân thể chàng những nỗi đau nhẹ nhàng tề tái về sự chia ly. Tôn hoài nhớ những mùa xuân lần lượt trôi qua đời mình, trong căn nhà đó, mùa xuân như con thác nhỏ, đổ xuống phiến đá xanh tâm hồn chàng những âm thanh vội vã rồi mất hút. Bây giờ tất cả đã tan tác như chính trái tim chàng.

Tôn tự tìm hiểu chương ngại nào đã ngăn cách bước chân trở về của đứa con thân yêu. Đứa con luôn luôn muốn được nghe lời hét gầm đáng kinh của một người cha hùng vĩ, đứa con muốn được gục đầu vào lòng mẹ khóc nức nở vì những tan vỡ hay sa sút đời mình. Tôn tự tìm hiểu, soi mặt vào ý thức thấy ở đó giòng sông đen. Tôi không hề có một người cha hùng vĩ như con phượng hoàng. Tôi ước ao có một người cha suốt đời nguyện sống vì sự nghèo nàn, hy sinh vì cái chung, yêu mến những gì của cộng đồng, cuối cùng người cha có thể nhận cái chết thiệt thòi, nhưng cái chết quá tuyệt vời. Cái chết sinh ra đại lộ thành thang, sinh ra suối ngọt, tạo nên nguồn sống cho cả những thế hệ mai sau. Tôi không có may mắn đó. Nếu Tôi quay về đây tôi sẽ gặp một người cha có quyền thế nhưng bần thiêu, người cha toàn tình trong mưu đồ đen tối, làm giàu trên xương máu kẻ khác, sống như kẻ không tài không m t, không linh hồn danh dự. Thà ông ta trở thành một kẻ tàn bạo, một Đại hãn đi. Bây giờ thử gì trong người ông cũng trở thành đá, thành sắt. Chẳng ai trách cứ gì một trái tim sắt. Chẳng ai giận hờn gì về lạnh lùng

gần như vô tình của loại mắt đại hãn đó. Đàng này khác, ông ta chỉ là một loại sâu. Thử sâu bò ghè tằm như trăm nghìn thứ sâu khác làm bản què hương làm sao một đứa con có thể quay về nơi đó để chịu phục tùng, nhận sự che chở của một con sâu. Con sâu lại luôn luôn tự nhận mình giàu kinh nghiệm, khôn ngoan.

Trong quân trường, những ngày cuối rãnh rỗi, Tôn phải lê từng bước chân mệt mỏi, những bước chân bị đè nặng bởi một kiếp người đang dở. Bè bạn có đứa dọa hỏi tâm trạng của Tôn, nhưng anh mãi mãi im lặng. Tôn không bao giờ tâm sự cho ai nghe hoàn cảnh xót xa của mình. Tôn chôn vùi trong lòng cái cảnh tượng như là đã thấy ở địa ngục: Ngày cha chàng giao hoan với một cô gái nhỏ, Tâm sự, có khi ta chết đi nó vẫn hoài hoài là một bí mật. Nhiều khi, suy nghĩ một cách triết lý hơn, Tôn thấy mình quả có may mắn vì đã chứng kiến những thảm cảnh. Tất cả những thảm cảnh kia chất chồng thành từng núi rừng u uẩn trong đời người, nó xua đẩy ta vào thế giới tâm thần hoài hoài âm ỉ đau đớn, ta có khi kinh hoàng mê sảng, có khi bệnh tật tâm thần. Nhưng cuối cùng, nếu thoát ra được tình trạng bệnh lý, ta có thể đạt đến màu nhiệm của sự sung mãn, nếu là một nghệ sĩ, ai đó sẽ giàu sáng tạo hơn, trong cảnh đời này.

(CÒN NỮA)

SỬA ?

- TELEVISION
- AMPLIFIER
- TAPERECORDER
- CAR STEREO

Đề yên tâm và không mất thì giờ xin liên lạc với :

GỬ LONG TV-RADIO

534, Trương Minh Giảng SAIGON — Đ.T. 41.435

- SỬA CHỮA BẰNG MÁY ĐIỆN TỬ TỐI TÂN NHẤT
- CÁC CHUYÊN VIÊN LỖI LẠC
- CÔNG VIỆC CHÍNH XÁC NHANH CHÓNG VÀ BẢO ĐẢM
- TỔ CHỨC ĐỨNG ĐẮN VÀ QUY MÔ
- CÓ XE HƠI NHẬN VÀ TRẢ MÁY TẠI NHÀ
- GIÁ TÍNH PHẢI CHĂNG

GIA-LONG

thu băng

132, TRƯƠNG-MINH-GIẢNG
SAIGON

(Ngã ba Trương-minh-Giảng
và Kỳ Đồng)

- Nhận thu băng giao gấp.
- Bán băng thu sẵn đủ tất cả các loại nhạc cho tất cả các loại máy lớn, nhỏ. CASSETTE MONO Stéreo
- Car stéreo — Cartridge
- Xử dụng toàn máy tối tân.
- Kỹ thuật thật tinh vi
- Một rừng băng thu sẵn. Êm dịu, kích động, nhạc sống thu tại các phòng trà danh tiếng và các băng học ANH MỸ PHÁP, ĐỨC, Ý, NHẬT bộ nào cũng có học. NHẠC GIẢNG SINH VIỆT NAM và NGOẠI QUỐC

— Việc làm thật cần thận

— Nơi có thể tin cậy được

Kính mời đến thưởng thức và chọn lựa.

— Mở cửa từ 07 giờ sáng tới giờ
nghe, cả ngày lễ và chủ nhật

GIALONG'S RECORDS

KÍNH MỜI

như cái lá đơ

(Tiếp theo trang 39)

tận lực về già, chỉ vì chúng ta không biết lễ phép.

Tục truyền rằng, đàn ông họ lễ phép hơn chúng ta nhiều lắm. Những lúc đi tiểu xong, họ còn vãi ông Địa mấy vãi. Còn chúng ta đã đi nước lên đầu ông Địa lúc làm xong chỉ có việc xách quần đứng đây, đi luôn. Bởi vậy mới bị ông Địa phạt, mỗi tháng thấy chiến tranh đỏ máu vài ngày. Bây giờ, chúng ta học tập lễ phép, biết đâu lòng chúng ta không ứng được tới trời để người tha hình phạt ấy.

Chúng ta là đàn bà. Chi Linh Trang và Bạc Hà tôi đều có cái là ta. Dù cho sông có cạn, đá có mòn tao bà lúc chết, vẫn còn...lá đa. Cùng làm chung với nhau một toa báo, cùng có một ông chủ mà đầu gối mắt mũi con vít, lại cứ tục nói chuyện với đầu gối, chúng ta hãy tỏ ra thương yêu nhau, dù ông cái thương yêu ấy chỉ biểu diễn những màn «chị ở...Tiền tuyến em ở Hậu phương».

Ngày hôm nay, chúng ta ngưng miên và hoa giải...

Ngày mai, chúng ta lại đánh đấm nhau. Chị có đồng ý không?...Đời như vậy. Tiên Sư Đời!

CÔ BẠC HÀ.

Đen như mồm chó

(Tiếp theo trang 39)

— Xảy ra hoài hoài...Trường hợp của tôi, phép lạ xảy ra còn nhẹ. Trong lịch sử có chép trường hợp anh chàng tên là Lao Ái, chịu đựng uất cả một cái bánh xe quay tít...

Nét hoài nghi hiện rõ lên khuôn mặt Cô Bạc Hà. Cô ta đứng dậy, đứng đặc như bà Kiều Mộng Thu, quay phải quay trái hỏi cử tọa:

— Ở đây, quý vị nào có được phép lạ như Lao Ái?... xin biểu diễn cho nhau coi.

Tất nhiên là cử tọa đều lắc đầu.

Phóng viên MA TỊT ghi

chuyện đàn bà

(Tiếp theo trang 27)

Các chánh khách, các ứng cử viên Dân biểu Nghị Sĩ v.v.,...ai cũng bảo rằng mình rất yêu nước. Còn dân chúng thì họ thấy mình không những yêu nước mà còn cần. NƯỚC hơn bao giờ hết. Ăn uống tắm giặt đều cần đến nước, nhất là ở cái xứ nóng như Sê goong này. Bây giờ nước... LÊN tức là mỗi người dân lại đau lòng một ít. Vì nước LÊN (giá) nhưng không chắc là NƯỚC có chảy mạnh và chảy đều không đây?

Thì ra bệnh... «kiếm nước» là một thứ bệnh... hay lây!

Người chết trở về?

Không hiểu đã nắm vững bằng cớ nào mà một số nhất báo loan tin là «anh hùng không quân Phạm Phú Quốc bị bắt cầm tù ở BV chờ chưa chết».

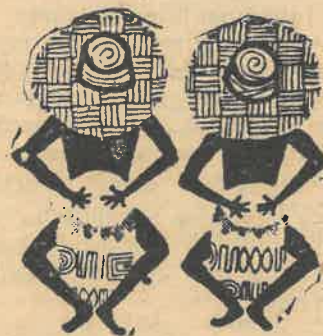
Nếu quả thật như vậy thì sẽ có nhiều chuyện rắc rối. Trước hết: bà P.P Quốc sẽ không còn là

Chủ tịch Hội các bà quả phụ Tử Sĩ VN nữa. Thứ hai bài hát của Phạm Duy nhan đề «Huyền sử ca của một người mang tên Quốc» phải đốt đi, Thứ ba hai chữ «Về Quê» có nghĩa là «đi dứ» sẽ không còn xử dụng được nữa...

Có những người chết lừng lừng trở về. Đó không phải là chuyện lạ lắm trong thời chiến tranh.

Nhưng còn phải đợi coi sao đã!

DIỄM HỒNG

UỐN TÓC PHỤ NỮ

- Do các chuyên viên phụ nữ đảm nhận
- Cắt uốn hợp thời trang
- Giá uốn từ 500 đồng
- Có điện riêng

479, Phan Đình Phùng SAIGON — Đ.T 92.991

CUỘC THI

lựa chọn

- (1) NGƯỜI VIỆT LÀM CHỦ ĐẤT VIỆT
- (2) NGƯỜI LÀM CHỦ ĐẤT
- (3) NGƯỜI THUÊ CÓ NHÀ CÓ ĐẤT

Để hỗ trợ cho cuộc tranh đấu hữu sản hóa người thuê nhà và người nghèo có nhà ở; tuần báo Đời mời quý bạn tham dự một cuộc thi hào hứng có tặng giải thưởng xứng đáng. Nội dung cuộc thi yêu cầu quý bạn trả lời câu hỏi sau đây:

Hiện nay trên đất nước ta nhiều người thuê nhà vẫn còn phải đóng tiền thuê đất cho các công ty địa ốc của Pháp Kiều, Ấn Kiều và Hoa Kiều. Những đất, nhà đó là do các người ngoại quốc này lợi dụng thời kỳ thực dân để chiếm lấy của dân ta, với sự hỗ trợ của luật pháp thời Thực dân.

Với tình trạng đó, theo ý bạn thi chánh phủ ta nên áp dụng biện pháp nào trong 2 lối sau đây.

1 — Quốc hữu hóa đất, nhà của các công ty ngoại kiều để bán trả góp cho người ở thuê?

2 — Buộc các công ty ngoại kiều phải bán trả góp cho người ở thuê với một giá tùy theo tình trạng nhà đất và thời gian cho thuê?

Xin bạn chọn 1 trong 2 biện pháp.

1) — Biện pháp nào được nhiều bạn đọc đồng ý nhất sẽ được coi là hợp với lòng dân.

2) Bạn đọc nào đáp trúng biện pháp trên và số người đồng ý với bạn sẽ được trúng giải.

Các bạn chỉ việc c t phiếu dự thi này đánh dấu thập trả lời ở 1 hay ở 2 và ghi số dự đoán vào câu

hỏi số 3 rồi bỏ vào bao thư gởi về địa chỉ tòa soạn báo Đời, ngoài bao đề rõ «Dự thi Người thuê có nhà có đất»

Thời hạn nhận phiếu tham dự: Kể từ ngày phát hành Tuần báo ĐỜI Số 9.

Thời hạn chốt: 31-12-1969.

Thùng đựng phiếu tham dự sẽ đặt tại tòa soạn, có thừa phát lại chứng kiến, lúc niêm phong và lúc mở thùng, đếm phiếu. Quý bạn ở Saigon có thể mang tới thẳng tòa soạn bỏ vào thùng.

Các giải thưởng gồm nhiều phẩm vật giá trị sẽ loan báo trong 1 số tới.

PHIẾU DỰ THI NGƯỜI THUÊ CÓ NHÀ CÓ ĐẤT CỦA TUẦN BÁO ĐỜI

Tên, họ đọc giả:

Địa chỉ: đường

..... tỉnh

Tôi lựa chọn biện pháp sau đây: (đánh dấu chữ thập vào ô vuông tương ứng)

1. Quốc hữu hóa đất, nhà của các công ty ngoại kiều, bán lại cho người thuê

☐

2. Bắt buộc các công ty nhà, đất ngoại kiều bán lại cho người thuê

☐

3. Số người đồng ý giải pháp này là

người. (viết lại bằng chữ)

..... ngày

Mỗi người
một
bàn chải răng...

Nhưng chỉ dùng
KEM
ĐÁNH RĂNG

Hynos
PHOSPHATÉ

Với
Hynos
PHOSPHATÉ

HYNOS PHOSPHATÉ
mang lại cho quý vị
một hàm răng trắng trong
những nướu răng lành mạnh,
một hơi thở thanh khiết,
nếu quý vị
chải răng 2 lần trong ngày

đánh răng sớm chiều
răng tươi sáng nhiều

VN EXPRESS

PHONG NGỬA

Chè chốc, lở lồi, gãi tới đâu ăn lan tới đó
KHÔNG PHẢI THOA PHẾT SƠ SÀI
NGOÀI DA MÀ HẾT, DẦU CÓ HẾT
CHỖ NÀY CÙNG LỖ LẠI CHỖ KIA

Nên uống :

Giải Phong Sát Độc Hoàn

ÔNG TIÊN

TRÊN 30 NĂM DANH TIẾNG

Hỏi các tiệm Hoa - Việt có bán là

NHÀ THUỐC

ÔNG TIÊN

P.L. CHOLON K.N. BYT SỐ 316 — 21-8-62

Một phát minh Tân-Kỹ làm chấn động
trong ngành Mỹ-phẩm, và khách
hào hoa phong nhã chờ đợi từ lâu.

Inlime

PARFUMS
SPRAY MIST
VINA

NƯỚC HOA XỊT

Inlime

* BẢO CHẾ TINH VI THEO CÔNG THỨC ÁU-MỸ.

* MÙI THƠM QUÝ PHÁT SANG TRỌNG

DỊU BỀN NHỜ VỚI CHẤT HIBISCONÉ.

PARFUMERIE - SAVONNERIE VINA

CỦU LONG
HOÀN

VÔ ĐÌNH-DÂN

Đi xa.
Chúc đêm -
Lao lức nhiều.

Bổ huyết, Dưỡng tâm, Trạng thận

VIÊN NGỌT DỄ UỐNG

COTRACYN

SỰ
CÔNG HIỆU
MẠNH LIỆT
CỦA

2 TRỤY SINH

(TETRACYCLINE + CHLORAMPHENICOL)

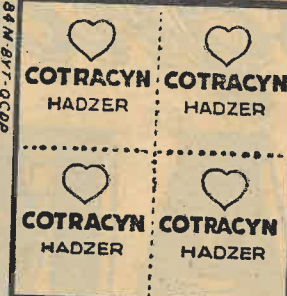
3 KHÁNG SINH

(SULFAMIDES)

SINH-TÔ B12

Trị bệnh:

- BAN NÓNG - BAN CỦA
- THƯỜNG-HÀN
- CẢM HO - SÚNG PHỔI
- NHIỄM VI-TRÙNG
- GHỀ LỞ LOÉT - VẾT ĐAU
- SÚNG MŨ - LÂM ĐỘC

VIÊN NGỌT DỄ
UỐNG

ĐỂ TRONG GIẤY THIẾT
CỐ HÌNH TRÁI TÍM

MUA DỄ DÀNG TẠI CÁC NHÀ THUỐC TÂY

Thời-gian thay đổi,
COGNAC
MARTELL
trên 250 năm
danh tiếng
không thay đổi

Mọi người
đều thích

Cognac
MARTELL

THUỐC BỔ < dùng **SÂM** và **QUY** làm gốc >

©. D. S.
HUYNH-TRIỆT-ANH
BẢO-CHẾ

Khi thấy trong mình mệt nhọc, yếu tim,
thiếu máu, đau thận, lao-lực nhiều,
tinh-thần suy kém, sụt cân.
Người già : kém sức khỏe.
Phụ - nữ : kinh-nguyệt không đều,
da mặt xanh-xao.

đã có thuốc bổ **SÂM-QUI-TINH PHƯỚC-LINH**
giúp cho quý-vị tránh khỏi những trạng-thái trên.

Nhà thuốc **PHƯỚC-LINH**
110, ĐẠI-LỘ KHỔNG-TỬ- SAIGON

PHỤ-NỮ : CẦN BIẾT !
CÓ BỆNH BẠCH-ĐẠI

Xin dùng **NỮ ĐỐI BƯU**
PHƯỚC LINH

TR!

Đau tử-cung, huyết trắng ra nhiều
con người mất máu, sanh-xao buồn
bực, đau thất ngang lưng, kinh mới
hay lâu ngày đều dùng được.

Tổng phát hành **NHÀ THUỐC PHƯỚC-LINH** 110, Bis Khổng-Tử-Cholon

K.N. 2146 NGÀY 20/4/67

CÉMİN

Thuốc viên ngậm
THƠM MÙI CAM

**LAO-ĐỘNG, KINH DOANH, CÔNG TƯ CHỨC,
SINH-VIÊN, HỌC-SINH MUỐN CÓ SỨC CHỊU
ĐỪNG BỀN-BỈ, CHỐNG MỆT MỎI.**

NÊN DÙNG CÉMİN

CHAWABLE VITAMIN C TABLETS

K.N. 36.24 BC. QCDP.BY.T. A. 9. 67

Thoa **CRÈME THORAKAO** đi nắng không đen nám, khỏi dòi phẩn

VIÊN THUỐC HỒNG
CÓ SINH-TỔ C

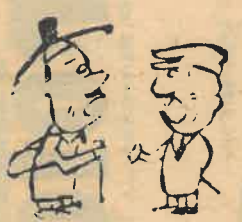
Neurotonic

Đôi - Lỗ óc
tăng - cường
trí não

DỊP MAY NHẤT ĐỜI ?? NGÀN NĂM MỘT THUỞ ??

- ▶ Ông còn do dự hạnh phúc còn đi xuống !
 - ▶ Bạn còn e ngại tình đời còn nhiều phiền toái !
 - ▶ Hãy mua ngay để cuộc đời lên hương
 - ▶ Nên mua gấp để gia đình êm ấm
- Tôi biết chắc chắn trước sau ông cũng mua, nhưng... nên mua sớm để có hạnh phúc sớm.

MUA GÌ ??? MUA GÌ MÀ QUAN TRỌNG THỂ ???

MỘT PHÁT MINH MỚI NHẤT, đã được gần 2 triệu người Nhật hoan nghênh. Dụng cụ riêng biệt, « BƠM TAY DOVE » Natural Method. Quý ông mua về TỰ CHỮA LẤY DỄ DÀNG các bệnh : Bất lực, thiếu hụt không bình thường, mau lẹ, yếu, đời lạnh nhạt hoặc « NÓ TỊCH » v.v... chỉ chữa hai tuần, lâu nhất hai tháng, KHÔNG CHÍCH, KHÔNG UỐNG, KHÔNG THOA THUỐC, kết quả vĩnh viễn 100%.

ĐẶC ĐIỂM Bơm DOVE khi bơm KHÔNG SÚT NẮP BƠM loại mạnh 13ph. nhãn hiệu 2 con chim — Có CATALOGUE chỉ dẫn rõ ràng, giá 18000... bảo đảm.
(Mời Quý ông lại coi gần 100 bức thư của nhiều người đã khỏi bệnh cảm ơn)

HỎI ĐẠI LÝ :

CẦN THƠ	số 8 Hai Bà Trưng (Đầu VÓ)	ĐÀ NẴNG	71 Hùng Vương (NAM PHƯƠNG)
DALAT	35B Pasteur (ông BÌNH)	QUI NHƠN	8 Phạm Hồng Thái
NHA TRANG	21B Yersin (TÂN QUANG)	BÌNH DƯƠNG	27 Đoàn Trần Nghiệp
BIÊN HÒA	84A Quốc Lộ 1 (THANH BÌNH)	PLEIKU	5C Hoàng Diệu (NGỌC HƯƠNG)
BÌNH ĐỊNH	Gò Găng Lương Sĩ Đông	SAIGON	22 Lý Thái Tổ

Tâm lý

Có người vì e thẹn, mặc cảm vì địa vị không dám mua, nhưng trong dịp Noel, Sinh Nhật hoặc Tin Mừng được ai tặng cho Bơm tay DOVE, họ sẽ chữa khỏi bệnh, họ sẽ cảm ơn suốt đời, món quà rất nhỏ, nhưng kết quả đáng giá mà... bà xã hài lòng

CẦN GẤP : Nhiều Đại Lý các tỉnh hoa hồng hậu, điều kiện dễ dàng, thư đề (nhớ kèm tem) Châu Thanh Nguyên 523 Trần Hưng Đạo (Gần Nancy) ĐT 98.827 — Mở cửa từ 8g đến 21g kể cả chủ nhật

đồ giả : Bơm giả không có hộp, không có CATALOGUE không có nhãn hiệu, không có hóa đơn, không thư từ khen ngợi chứng minh (photocopie) và lẽ dĩ nhiên là giá... rẻ hơn bơm ORIGINE DOVE

CORNELL
UNIVERSITY
JUN 8 1970
LIBRARY

CETONIC 500 mg
250 mg
sinh-tổ C

BỒI BỔ CƠ THỂ
TĂNG THÊM SỨC KHỎE